

ولسی مبارزه

(عدم تشدد)

احمد الله ارچیمال

Ketabton.com

ولسي مبارزه

(عدم تشدد)

ليکوال:

احمد الله ارچيوال

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ولسي مبارزه

ليکوال: احمدالله ارچيوال

خپروندی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز/ډیزاین:

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړ: (۸۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوولیت لیکوال پورې اړه لري.

ډالی

د خپل خدای بښلي پلار اوا ته یې ډالی کوم،
چې د زړه په وینو یې پاللی یم، او اوس مهال یې د
یخ سیوری په ارمان یم.

لړلیک

مخ	سرلیک	گڼه
۱.....	د کتاب په اړه داستاد اسدالله غضنفر سريزه	۱
۲.....	يو څو خبرې	۲
۷.....	عدم تشدد يا ولسي مبارزه	۳
۱۹.....	اعتدال او ولسي مبارزه	۴
۲۵.....	افغاني او اسلامي ارزښتونه او ولسي مبارزه	۵
۳۲.....	شخړه	۶
۳۹.....	تاوتریخوالی (تشدد)	۷
۴۶.....	ولسي مبارزه د وسله والې مبارزې په پرتله	۸
۵۴.....	دولسي مبارزې د ترسره کولو لارې چارې	۹
۵۷.....	ستراتیژي	۱۰
۶۰.....	ستونزه	۱۱
۶۴.....	د راتلونکې لپاره لړلید	۱۲
۶۶.....	موخې	۱۳
۶۹.....	گډ پوهاوی	۱۴
۶۹.....	وخت	۱۵
۷۰.....	مهارتونه او وسایل	۱۶
۷۰.....	تاکتیکونه	۱۷
۷۱.....	روژنه	۱۸

۱۹	افهام او تفهيم.....	۷۲
۲۰	مخاطبين.....	۷۵
۲۱	د پيغام جوړول.....	۷۷
۲۲	رسنۍ.....	۸۱
۲۳	ټولنيزې رسنۍ.....	۸۵
۲۴	بيا پخلاينه.....	۹۰
۲۵	يووالی.....	۹۲
۲۶	رهبري.....	۹۳
۲۷	د مبارزينو تاوتریخوالي نه کولو ته ژمنتيا.....	۱۰۰
۲۸	واک او د واک سرچينې.....	۱۰۹
۲۸	په ټولنه کې د واک سرچينې.....	۱۱۸
۲۹	ولس ولې حکومت ته غاړه ږدي.....	۱۲۳
۳۰	دولسي مبارزې تاکتيکونه.....	۱۳۴
۳۱	په افغانستان کې دولسي مبارزې ځينې.....	۱۴۸
۳۲	ځينې هغه تاکتيکونه چې د.....	۱۵۵
۳۳	مظاهره کول.....	۱۶۰
۳۴	ستراتيژيکه کړنه.....	۱۶۷
۳۵	په اسلامي نړۍ کې ولسي مبارزې.....	۱۷۲
۳۶	خدایي خدمتگار.....	۱۷۶
۳۷	ماخذونه.....	۱۸۵

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

د کتاب په اړه د استاد اسدالله غضنفر سریزه

مونږ ان تر اوسه پورې رومي عسکرو ته ورته یو چې د سولې د لارې د مبارزینو پر سر باندې داغزو تاجونه ږدو او په جهر او یا په زړونو کې ورپورې خاندو، زموږ په ټولنه کې په عدم تشدد باندې د باور کموالی مختلف عوامل لري، چې البته یو لوی عامل یې دا هم دی، چې ولسي مبارزه په رښتیني بڼه نه ده معرفي شوې.

دا کتاب مو ددې ډول مبارزې له طریقو، له گټو، له حقانیت او ضرورت څخه خبروي. لیکوال ټینګار کوي. چې خلک باید د ظلم او بې عدالتۍ په وړاندې غبرګون وښايي، خو دغه غبرګون دې د تشدد په بڼه نه وي، چې باغ عدن په کې نه جوړېږي خو د پښتنو کوڅې په کې ویجاړېږي.

استاد اسدالله غضنفر

د ولسمشر کلتوري او فرهنګي سلاکار

يو خو خبرې!

تاريخ گواه دی چې جگړې د يوې ټولنې مادي او معنوي بنسټونه داسې لږزوي چې تر پېړيو يې بيا رغول نه يوازې دا چې ستونزمن وي بلکې ناشوني هم وي. د افغانستان ۳۸ کلنې جگړې وښودله، چې جگړه نه يوازې زموږ د ټولنې فزيکي زیربنا له منځه وړي، بلکې زموږ د ټولنې معنوي ارزښتونو باندې يې ژورې منفي اغېزې شيندلي د جگړې په معنوي زيانونو خبرې کول د دې کتاب دوس خبره نه ده خو شاعر د جگړې د زيانونو د يواړخ په اړه داسې وايي:

چاپې پلولى دلى نه و

اوس د شمشاد په غاښي ځي سرتور سرونه

د دغه شعر شاته د افغانانو د پټ، عزت او ناموس ډېرې ناخوالې، په زرهاوو او ربډل شوې او ناوړېدل شوې، خو بوږنوونکي کيسې پرته دي. جگړه او تاوتریخوالی تر کلونو کلونو دولس ټولنيز، اقتصادي او ټولنيز حالات داسې زیانمنوي، چې د ټولنې رواني پایښت له منځه وړي.

د جگړې پر عکس ولسي مبارزه نه يوازې دا چې د وسله والې مبارزې په پر تله ډېره اغېزمنه ده، بلکې دغه ډول مبارزه ټولنيز ارزښتونه او معنويات غښتلي کوي او د ټولنې اوږو دمخاله ټکاوت ته لاره او اړوري خو، ستونزه دده چې موږ د ولسي مبارزې په اړه اړين پوهاوی نلرو، او نه هم داسې علمي ماخذونه لرو چې ددغه ډول مبارزې د لارويانو تنده ماته کړي په پښتو ژبه کې د ولسي مبارزې په خپله بڼه د لومړي کتاب دی، چې نه يوازې د ولسي مبارزې تيوريکي اړخونه روښانه کوي، بلکې د ولسي مبارزې عملي اړخونه هم خپرې. دا د ولسي مبارې کتاب دويم چاپ دی، که څه هم تر ډېره بريده مې هڅه کړې، چې د کتاب د لومړي چاپ نيمگړتياوې او تېروتنې په دې هغه کې له منځه يو سم، خو بيا هم د موضوع اړوند زموږ په چاپېريال کې د علمي څېړنو کمښت او د ځينې نورو ستونزو په پام کې نيولو سره لدې کتابه بايد د يو قوي علمي کتاب د معيارونو د پوره کولو طمع ونه شي، له بل پلوه د کتاب هر عنوان دومره پراخه دی، چې په اړه يې بايد يو ځانگړی کتاب وليکل شي. د ولسي مبارزې په څېر د يو پراخه مضمون په يو کتاب کې راټولول په کوزه کې د سيند د ځايولو مانا لري. دا کتاب په پښتو ژبه د موضوع په اړه لا ډېرو څېړنو کولو لپاره يو پيل

دی، که څه هم دویم چاپ دی بیا هم د دې کتاب د بهبود او غنا لپاره تل چانس موجود دی.

زه هیله من او باوري یم، چې دغه کتاب به د موضوع په اړه لا ډېرو څېړنو ته لاره او اړه کړي. د کتاب ټول موضوعات د افغان کلتور په رڼا کې روښانه شوي، لدې امله زموږ په هیواد کې لدې کتابه تر ډېره بریده دولسي مبارزې په برخه کې په پوره ډول ګټه اخیستل کېدی شي. ولسي مبارزه نه یوازې د سیاسي موضوع بلکې د اقتصادي او ټولنیزو ناخوالو لپاره هم کارېږي.

د کتاب لیکلو لومړنۍ موخه داده؛ چې زموږ د ټولنې د سیاسي اقتصادي او ټولنیزو ناخوالو د له منځه وړلو لپاره ځوانانو، د مدني ټولنې فعالانو او نورو وګړو ته یوه داسې وسیله چې له متشددې مبارزې موثره وي برابرې شي. که د افغانستان د اوسنیو حالاتو له مخې د پراخه ولسي مبارزه پیلول امکان نه لري، خو کتاب مبارزین په وړه کچه د مبارزو لپاره په اغېزمنه توګه چمتو کوي. دا کتاب دهغه اصل له مخې چې لومړی باید پوهاوی رامنځته شي او بیا مبارزه وشي، د تحقق په لار کې یو وړوکی خو غښتلی ګام دی.

د کتاب د لیکلو دویمه موخه د ولسي مبارزې په اړه زموږ هېواد کې د علمي څېړنو تر سره کولو لپاره د یوې علمي مرجع رامنځته کول دي.

په پښتو ژبه کې د ولسي مبارزې په اړه د یوه هراړخیز کتاب نه شتون یوه ستره نیمګړتیا وه، خو د ولسي مبارزې په اړه زموږ د ټولنې اړتیا پوره او د مینه والو تنده ځړوب کړي.

د کتاب لیکل ډېر وخت او څېړنو ته اړتیا لري، د پخوا په څېر یو ځل بیا زما کاري بوختیاوې او د ژوند سره تړلې منډې ترې کېدې چې د کتاب منځپانګه لا ډېره غني وه. خو زما شخصي او کاري بوختیاوې د دې لامل شوې، چې کتاب په هغه ډول چې ما غوښتل و نشم لیکلی.

بیا هم په پښتو ژبه د ولسي مبارزې په اړه د یو علمي سرچېنې رامنځته کول زما ارمان و، چې د یو کتاب په بڼه کې کال وړاندې چاپ کړی وو. خو نږدې یو کال په تېرېدو سره زه اړ شوم چې کتاب کې نورې زیاتوونې وکړم او د دې دویم ایډیشن (چاپ) د موضوع د مینه والو مخې ته ږدم، د دې مانا هرگز دانه ده چې د کتاب دویم ایډیشن نور کار ته اړتیا نه لري. زه ډاډه یم چې د کتاب د غنا لپاره باید نور کوټلي ګامونه پورته شي، بیا هم د کتاب دویم ایډیشن اغېزمنتیا او قضاوت د لوستونکو او دهغو ولسي مبارزینو په لاس کې دی څوک چې لدې

کتاب استفاده کوي. خدای (ج) دې وکړي، چې دغه کتاب دولسي مبارزې په اړه د مبارزينو د ذهنيونو په روښانه کولو کې لا ډېره مرسته وکړي.

د کتاب ليکل په لوی سر کې ډېر سخت کار دی، او د زړه وينې غواړي. له ښاغلو نصير الله رښتين او مسعود پښتون څخه نړۍ مننه کوم، چې د کتاب په کمپوز او سمونه کې يې زما غېر ته هر وخت لبيک ويلی او له ما سره يې مرسته کړې ده. همدارنگه له گران ملگري وفالرحمن وفا څخه هم مننه کوم چې د کتاب د سمونې دروندبار يې پورته کړې او د خپلو ټولو بوختياوو سره سره يې خپل قيمتي وخت د کتاب سمونې ته وقف کړی.

د گران افغانستان د سوکالۍ په هيله

احمدالله ارچيوال

کابل - افغانستان

د سلواغې مياشت ۱۳۹۴ ل کال

لو مړی خپر کې

عدم تشدد يا ولسي مبارزه:

عدم تشدد اوس په بېلابېلو نمونو سره ياد او پېژندل کېږي. د عدم تشدد يو شمېر کارپوهان اوس د عدم تشدد د اصطلاح پر ځای د (ستراتيژيک عدم تشدد) اصطلاح کاروي. عيني پوهان ورته د انگليسي معادلې کلمې Civil Resistance, People's Power, Nonviolent Civic Mobilization, او Nonviolence هم کاروي. دوی استدلال کوي، چې که يو شخص له تشدد ګرکه کوي او تشدد نه غواړي، نو د شخص د دغه حالت ديانولو لپاره د عدم تشدد اصطلاح کارول کېږي، خو که يو شخص يا ګروپ يا ټولنه د يوې موخې د لاسته راوړلو لپاره له تشدد او فزيکي ځواک پرته مبارزه کوي، د عدم تشدد کارپوهان دغه ډول مبارزې ته ستراتيژيک عدم تشدد وايي.

د ډېرو خلکو لپاره عدم تشدد د ژوند تيرولو يو لاره ده او دوي عدم تشدد ته د روحانيت سره تړاو ورکوي. عدم تشدد د وسلې په شان يوه

وسيله گڼي. لکه څنګه چې په وسله وال مبارزه کې له وسلې څخه کار اخیستل کېږي، په ورته شکل په ولسي مبارزه کې د حالاتو، چاپېريال او خلکو د ټولنيزو او سياسي حالاتو په پام کې نيولو سره د يولړ تاکتيکونو په مرسته ولسي مبارزه هم ترسره کېږي.

دېری وخت د عدم تشدد د فلسفې سره نا اشنایي ددې لامل ګرځي، چې ستراتيژیک عدم تشدد د پاسیپیزم (د خلکو غلي کول، ارامول او چپول دي) سره یو ډول وګڼل شي، پاسیپیزم خلک له جنګ او جګړې څخه منع کولو ته وایي. په داسې حال کې چې ستراتيژیک عدم تشدد د خلکو غلي کول یا چپول نه، بلکې هغې مبارزې ته د خلکو سوق او هڅولو ته وېل کېږي، چې فزیکي زور په کې نه وي. ددی لپاره چې دولسي مبارزې په اړه دغه ناسم پوهاوی په بشپړه توګه له منځه لاړ شي، کارپوهان اوس ستراتيژیک عدم تشدد د فعالې مبارزې یو ډول ګڼي او (ولسي مبارزه) نوم یې ورکړی دی.

ولسي مبارزه په ټولنه کې د بدلون راوستلو لپاره له رواجي سياسي لارو چارو لکه رایې ورکولو، ټاکنو او قانون جوړونې څخه د باندې رامنځته کېږي. ددې لامل دادی، چې زیاتره وختونه ولسي مبارزه د رواجي سیاست په مټ رامنځته شویو ادارو لکه حکومت او پارلمان پر خلاف ترسره کېږي. خلک د رواجي سیاست له لارې پارلمان او

حکومتي چارواکي واک ته رسوي، خو بيا دوی عینې وختونه پخپله داسې کړنې تر سره کوي، چې د زغم وړ نه وي او باید ایسته کړل شي، نو ځکه دغه مهال رواجي سیاست گټور نه وي او باید له رواجي سیاست څخه بهر نورې کړنې تر سره شي او دغه نورې هغه دولسي مبارزې په نامه یادېږي.

په ولسي مبارزې د سم پوهیدلو لپاره اړینه ده، چې موږ د ځواک او زور تر منځ په توپیر پوه شو، ځکه همدغه ځواک او زور دولسي او وسله والې مبارزې تر منځ توپیر رامنځته کوي. په وسله واله مبارزه کې زور کارول کېږي او په ولسي مبارزه کې ځواک کارول کېږي. د زور نه زموږ موخه فزیکي او رواني تاوتریخوالی دی، خو ځواک بیا فزیکي زور نه دی. د بېلګې په توګه که د هېواد په کچه پولیس یو دم پرېکړه وکړي، چې نور خپلو دندو ته نه ځي، نو دوی دلته خپل ځواک وکارولو او زور یې ونه کاروه، یا دا چې که ولس پرېکړه وکړي، چې په بازارونو کې د ځانګړي لامل په وجه د کوم ځانګړي هېواد تولیدات نه اخلي، دلته ولس ځواک وکاروو.

یا که د کابل ښاریان دیوې اونۍ لپاره دخپلې ځانګړې غوښتنې د لاسته راوړلو په موخه له خپلو ورځنېو کارونو څخه پرېکون وکړي، نو په دغه حالت کې په ښار کې ورځنۍ ژوند په تپه درېږي، دغه کار

حکومت ته يوه ستره ضربه ده او دغه ډول مبارزه ولسي مبارزه گڼل کېږي. په يادوشويو بېلگو کې که پوليس، ولس يا د کابل ښاريان کوټکونو او يا تاوتریخوالي ته مخه کړي، مانا دا ده چې دوی زور کارولي، او بيا دغه مبارزه وسله واله مبارزه ده.

په ولسي مبارزه کې پرته له دې چې زور وکارول شي، ولسونه چې په کې دهر عمر او هر ډول فکر او نظر لرونکي خلک (سړي او ښځې) شامل وي، ديولړ تاکتيکونو له لارې برخه اخلي. له همدې امله ورته ولسي مبارزه وېل کېږي. ولسي مبارزين ديوي لارې په توگه هغه څه کوي، چې رواج او قانون يې خلکو ته دنه کولو امر کوي، د بېلگې په توگه کېدای شي يو ځانگړی رنگ لرونکې کميس او يا جامې اغوستل، په يوه ټولنه کې بدو گڼل شي او رواج يې دنه اغوستلو حکم وکړي، خو ولسي مبارزين له دې امله چې رواج او يا قانون مات کړي، دغه رنگ کميس يا جامې اغوندي. يا که ديوي سيمي خلک د حکومت له ادارو سره متوازي ادارې رامنځته کړي، چې قانون د دغه کار دنه کولو امر کوي، دغه دولسي مبارزې يوه بله بېلگه ده.

دولسي مبارزې د عملي کولو بله لار داده؛ چې ولس هغه څه نه کوي چې قانون يې د کولو امر کوي، د بېلگې په توگه قانون خلکو ته وايي؛ چې چارواکو ته غاړه کېږدي او له حکومت سره همکاري

وکړي خو ولسي مبارزين حکومت ته غاړه نه ږدي او همکاري ورسره نه کوي. همدارنگه که د يوې سيمې ټول خلک پر بکړه وکړي، چې دخپلو ستونزو د حل لپاره حکومت ته نه ورځي او حکومتی دواړو تحریم (پرېکون) کړي، دغه هم دولسي مبارزې يو ډول دی.

دغه تعريف ډېر خلک اړ کړي، چې په ولسي مبارزه له دې امله نيوکې کوي، چې دغه ډول مبارزه ولسونه قانون ماتولو ته هڅوي او يا په بل عبارت دغه ډول مبارزه په اصل کې له قوانينو سر غړاوی دی. دغه نيوکې يو فلسفي بحث ته اړتيا لري. سقراط په دې باور و، چې ټولنيز تړون Social Contract د عدالت سرچينه نه ده. Social contract : د ټولنې د افرادو تر منځ يو نا ويل شوی تړون موجود وي، چې له مخې د ټولنې افراد اخلاقي او سياسي مسوليت لري، چې يوه د ژوند لپاره يوه گډه ټولنه رامنځته کړي. هابس بيا د ټولنيز قرارداد تيوری داسې تشریح کوي: چې انسانان فطرتاً د خپل ځان د گټې په لټه کې دي. د دوی کړنې معقولي دي، دوی ځکه يو پاچا يا حاکم ته غاړه ږدي، چې په يوه مدني ټولنه کې چېرته چې د دوی گټې خوندي دي د اوسېدو پر تيا پيدا کړي.

د ټولنيز تړون له مخې د حکومت ټول قوانين منل او يا دو اkmنو هرې غوښتنې ته غاړه ايښودنه د اعتدال رامنځته كولو لامل نه دی. دولسي مبارزو موخه اكثر و وختونه د بې عدالتۍ محوه كول او معتدله ټولنه رامنځته كول وي، نو له دې امله كه د يو قانون پياده كول د بې عدالتۍ، ستونزو او زحمتونو د رامنځته كېدو لامل گرځي، دغه ډول قانون بايد له سره تعبير، تفسير او يا تغيير شي. ولسي مبارزين بيا اړ نه دي، چې ناروا قوانينو ته غاړه كېږدي.

مارتين لوتر كينگ هم دغه نيوكې ته ځواب ويلي، نوموړي په ۱۹۶۳ م كال كې د امريكا د بړميگهم زندان نه د خپل وتلي ليك كې ليكلي: ((يو ظالم قانون به حقيقت كې قانون نه دی)).

ولسي مبارزې له دې فلسفې چې اقتصادي، ټولنيز، سياسي او پوځي واک د ټولنې دوگړو په رضا او غاړه ايښودو ولاړ دی، سرچېنه اخلي. يا په بل عبارت كه ولس غاړه كېږدي، واكمنان حكومت نه شي كولای، دا فلسفه دولسي مبارزې اساس دی. حكومتي واكمن او ولسي مبارزين دواړه په دغه حقيقت خبر دي.

كله چې ولسي مبارزين يوې ولسي مبارزې ته مټي راونغاړي دواړه خواوې (واكمنان او ولسي مبارزين) هڅه كوي، چې دخلكو

وفاداري راخپله کړي او هره ډله غواړي، چې دخلکو دوفاداري په لاسته راوړلو کې بريالی شي. بريالي ولسي مبارزين دواک دلاسته راوړلو لپاره هڅه کوي، چې دولس ژمنتيا راخپله کړي او يا ولس اړ کړي، چې واکمن ته له غاړه اېښودو څخه ډډه وکړي.

ولسي مبارزه دومره پخوانۍ ده، لکه څومره چې انساني تاريخ زوړ دی، خوددې فلسفې پوهان وايي: سره له دې چې دتاريخ په اوږدو کې زياتې ولسي مبارزې شوي او ځينې يې بريالۍ شوي هم دي، خو بيا هم له دې مبارزې سره ظلم شوی او په تاريخ کې يې هومره يادونه نه ده شوې څومره چې په کار وه.

شلمې پېړۍ ته دولسي مبارزې پېړۍ وېل کېږي. دا ځکه چې په دغه پېړۍ کې ددې مبارزې سترو مبارزينو لکه گاندهي، مارتين لوتر کينگ، عبدالغفار خان (باچا خان)، نېلسن منډېلا او نورو ددې مبارزې پر مټ داسې سترې لاسته راوړنې درلودې، چې بېلگې يې په انساني تاريخ کې کمې ليدل کېږي.

دولسي مبارزې نورې بېلگې د فلسطينيانو انتفاضه او د عربو پسرلي دي. دولسي مبارزې په لاره اچولو لپاره اړينه ده، چې هره ټولنه د خپلو شرايطو په پام کې نيولو سره سمه مبارزه تنظيم کړي. موږ نه شو

کولای د کوم بل هېواد او کلتور ولسي مبارزه په بشپړه توګه کاپي يا نقل کړو. هغه تاکتيکونه چې په يوه ټولنه کې دولسي مبارزې لپاره کارول کېږي، ضرور نه ده، چې په بله ټولنه کې هم وکارول شي، دا ځکه چې په ولسي مبارزه کې ټولنيز، سياسي او اقتصادي وسايل کارول کېږي. دغه وسايل د ټولنې له ټولنيزو، اقتصادي او سياسي حالاتو سره ژورې اړيکې لري. د يوې ټولنې دغه حالات او شرايط د بلې ټولنې له هغو سره توپير لري، خو بيا هم د دې مانا دا نه ده، چې موږ نه شو کولای د يوې ټولنې دولسي مبارزې څېړل او مطالعه يې کتې وګڼو.

ولسي مبارزه يوازې د سياسي موخو د لاسته راوړلو يوه وسيله نه ده. بلکې په اصل کې ولسي مبارزه د ټولنيزو او اقتصادي موخو د لاسته راوړلو لپاره دومره اغېزمنه ده، لکه څومره چې دا مبارزه د سياسي موخو د لاسته راوړلو لپاره ګټوره ده. د دې ادعا بڼه بېلګه په يو شمېر هېوادونو کې داخلاص پر وړاندې ترسره شوې ولسي مبارزې دي. د ۱۹۹۶م کال په اوږدو کې د ترکيې د خلکو ولسي مبارزه بريالۍ مبارزه وه، چې په اخلاص ککړ حکومت يې له واکه ګوښه کړ.

دولسي مبارزې په اړه غالب فکر دادی، چې دغه ډول مبارزه يوازې په ولسواکه نظامونو کې ترسره کېدای شي، ولې د دغه فکر برعکس،

ولسي مبارزه نه يوازې دا چې په ولسواکه نظامونو کې تر سره کېدې شي، بلکې په هر ډول سياسي نظامونو کې د تر سره کېدو چانس لري. له ولسواکه نظامونو ډېر علاوه دغه ډول مبارزه ديکتاتوري نظامونو لکه شاهي، پوځي او استعماري او نورو نظامونو کې هم تر سره کېدې شي، چې ښه بېلگه يې په برتانوي هند کې د گاندي او باچا خان ولسي مبارزې دي.

بله بېلگه يې په عربي شاهي حکومتونو کې د عربو پسرلی دی. د پخواني شوروي اتحاد د بالتيک په درېيو جمهوريتونو (لاتويا، لېتوانيا او استونيا) کې د ۱۹۹۰ يمې په لومړيو کې دولسي مبارزو بريابښي، چې ولسي مبارزې يوازې او يوازې تر ولسواکه نظامونو محدودې نه دي. په ديکتاتوري ټولنو کې ولسي مبارزه دومره اغېزمنه ده، لکه څومره چې په ولسواکه نظامونو کې مؤثره ده.

دولسي او وسله والې مبارزې تر مينځ بل توپير د پايلو او وسايلو تر منځ اړيکې په اړه د دواړو ډولو مبارزو تر مينځ د نظر اختلاف دی. وسله واله مبارزه کې پايلې وسايل توجيه کوي، ددې معنی داده، چې په وسله واله مبارزه کې د مثبتو پايلو لاسته راوړلو په خاطر د هر ډول وسايلو څخه استفاده کول، روادې.

مارشال ميک لوهن هم دهمدغه خبرې پخلى کوي او وايي، چې ناسم وسايل هرگز د سمو نتايجو درامنځته کېدو لامل نه گرځي؛ نوموړی په دې اړه وايي:

The Medium is the Message. يانې وسيله پخپله پيغام دی. د دغه خبرې بېلابېل تعبيرونه کېږي، يو تعبير يې دادی، چې وسيله د پايلې سره اړيکه لري. يانې د يو سوله ييز راتلونکي او خوندي چاپيريال درامنځته کولو لپاره د پرامنه وسايلو څخه کار اخيستل اړين دي يا په بل عبارت متشددې لارې چارې هرگز پرامنه او خوندي چاپيريال نشي رامنځته کولای. څه چې کړې هغه به رېبې؛ پښتو دامتل د مارشال ميک لوهن د خبرې بل تفسير دی، که غنم وکړې غنم به ترې اخلي او که جوار وکړې، جوار به ترې ترلاسه کوي.

دغه خبرې ته گاندي هم اشاره کړې، گاندي وايي وسايل د تخم سره او پايلې د ونې سره ورته والی لري. لکه څرنگه چې د تخم او ونې ترمنځ نه بېلېدونکې اړيکه ده، په دغه ډول د وسيلې او پايلې ترمنځ اړيکه موجوده ده. يانې د مالټې له تخم څخه د مالټې ونه او منې له تخم څخه د منې ونه زرغونېږي. گاندي باوري دی، چې وسيله مهم شى دی او د وسيلې او پايلې ترمنځ هرگز جدایي نشته، گاندي وايي، که وسايلو ته جدي پام وشي نتايج به خپله خپل ځان سموي.

ولسي مبارزې په ټولنو کې د ټولنيز اعتدال درامنځته کېدو په پار رامنځته کېږي، موخه يې دا وي، چې په ټولنه کې د ظلم تيارې د تل لپاره پای ته

ورسپري او په ټولنه کې ثبات رامنځته شي. په حقيقت کې ولسي مبارزې د تاوتریخوالي په وړاندې يو غبرگون وي. د ولسي مبارزې موخه په ټولنه کې د موجود تاوتریخوالي د له منځه وړل دي. او لدغه امله دوی له تشدد خالي لارو چارو استفاده کوي.

وسلوال مبارزين په ټولنه يا نظام کې د دوی په اصطلاح د موجود تاوتریخوالي د له منځه وړلو لپاره له تاوتریخوالي استفاده کوي او همدا لامل دی، هغه ټولنه چې پکې د جگړې په پایله کې سوله رامنځته شي قوي امکان لري، چې پينځه کاله وروسته بېرته کورنۍ جگړې ته ستنه شي، دلته د پښتو هغه متل، چې وايي، وينه په وينه نه وينځل کېږي، رښتيا کېږي.

په داسې حال کې چې ولسي مبارزين بيا هم د وسايلو او پايلې ترمنځ د قوي اړيکې موجوديت ته قايل دي. دوی وايي، چې د دوی لپاره پايله وسايل نه توجه کوي. ولسي مبارزين وايي، چې په ټولنه کې د ثبات رامنځته کولو لپاره پکار ده، چې د تاوتریخوالي خالي وسايل وکارول شي او د دوی په اند زور سوله او ټيکاو نه شي رامنځته کولای. د وسله والو مبارزينو برخلاف دوی په ټولنه کې د موجود تاوتریخوالي په زور نه بلکې په پرامنه وسايلو سره له منځه وړي. ولسي مبارزې منتقدينو ته ولسي مبارزه د لانجې څخه د تبېستې په مانا ده، خو ولسي مبارزه د لانجې له نظره غورځول نه بلکې د لانجې سره د چلند لپاره يو ستراتيژيک انتخاب دی. مانايې داده چې که د مبارزې لپاره ان که نور وسايل موجود هم وي. يوازې له ولسي مبارزې استفاده کېږي.

اعتدال او ولسي مبارزه

عدل او اعتدال د ډېر پخوا راهيسې د انسانانو تر منځ د فکر او بحث مهمه موضوع ده. اعتدال په بېلابېلو وختونو کې بېلابېل مفهومونه او معناوې درلودلې دي. سوفسطايان د مسيح د ميلاد نه وړاندې په يونان کې هغه خلکو ته ويل کېدل چا چې په ټولو علومو د پوهيدو د دعوه کوله. دوی په حقيقت کې يو ډول بڼونکي وو چې د تقرير په فن يې ډېر زور وکولو. دوی کومو ځانگړو ټولنيزو اصولو ته پابنده وو. د دوی علم سطحي وو او اولني خلک وو چې تعليم سره يې ديو مسلک په توگه چلند کولو. د افلاطون په وخت کې سوفيسطايان پدې باور وو چې عدالت د طاقتور واکمن لپاره د ولس د ايل کولو يوه وسيله ده. دوی ويل چې عام ولس سياسي واک نه لري او يواځې واکمن دغه ډول واک لري نو ځکه يو واکمن داسې قوانين رامنځته کوي چې د هغې له لارې عام ولس دخپل ځان تابع کړي او دغه کار دوی عدل بللو.

افلاطون د سوفسطايانو برعکس استدلال کوي او عدالت د ټولنې د ټولو افرادو، اشخاصو او د ټولې ټولنې لپاره د خير او د برياليتوب شرط گڼي. افلاطون وايي چې په رياست کې اعتدال هغه وخت رامنځ ته کېږي چې د رياست له امکاناتو ټول ولس گټه پورته کړي. واک په رياست

کې یوې ډلې پورې تړاو ونه لري بلکې دټول ولس او پر ګڼو ترمنځ په ریاست کې همغږی موجوده وي. د اسلام له نظره عدل یوه پراخه او جامع اصطلاح ده. دغه اصطلاح له هغو نظریاتو او تبصرو چې مونږ یې دخلکو په اړه کوو څخه واخله تر هغو لارو چارو چې مونږ یې دخپل مسولیت په ترسره کولو او دخلکو سره د معاملاتو په ترسره کولو کې کارووبیا تر په ټولنه کې زمونږ د چلند او د اختلافاتو سره د چلند کولو پورې ټول دربرنیسي. دا اصطلاح عادي ژوند، رسمي ژوند، د حاکم ژوند، محکوم ژوند، واکمن ژوند او د عام وګړي ژوند ټول دربرنیسي. په اسلام کې اعتدال د ظلم نه کولو، په ترتیب ایښودلو، برابري او انصاف کولو ته ویل کېږي.

زمونږ د بحث په خاطر دلته په ځای ددې چې د اعتدال په لغوي معنی خبری وشي، ښه به دا وي چې د اعتدال په مفهوم باندې خبری وشي. د اعتدال مفهوم د واکمنو په ګډون د ټولنې د ټولو افرادو ترمنځ د قانون په وړاندې برابري او دهیواد او ټولنې د افرادو د اساسي سیاسي، اقتصادي او ټولنیزو حقونو ته یو ډول لاس رسی دی. د اعتدال په مفهوم د لښه پوهیدلو لپاره موږ کولای شو چې د اعتدال په متضاد، باندې پوه نشو. دغه پوهاوی زمونږ سره مرسته کوي ترڅو د اعتدال په مفهوم پوه شو.

يو فرد، افراد او يا گروپ د مدني، سياسي، اقتصادي او نورو قانوني حقونو څخه درنگ، ژبې، سيمې، سمت او يا بل کوم تړاو له امله محرومولو د بې عدالتۍ يوه بيلگه ده. په ولس د دوی د خوښي او د منل شويو موازينو او قوانينو بر خلاف حکومت کول هم بې عدالتي ده. په ولس د ظالمانه قوانينو نافذول، يا د واکمنو لخوا د خلکو د گټو د خونديتوب په خاطر قوانين نافذول بې عدالتۍ يوه بله بيلگه ده. د واکمنو لخوا د مالي نه ورکول او يا دا چې د واکمنو لخوا د ځان لپاره د مالي ورکولو لپاره يو معيار او د عام وگړو لپاره د مالي ورکولو لپاره بل معيار ټاکل هم بې عدالتي ده. د اختلاس کول، چې د ولس په حقونو تيری دی، چې دا هم بې عدالتي ده.

اعتدال او د سولې يا ټکاو ترمنځ ژوره اړيکه موجوده ده. د اسلام ستر پيغمبر ص فرمايي: که يو نظام کې کفر وي هغه دوام کولی شي، ولی که يو نظام کې ظلم او بې عدالتي وي هغه نظام دوام نه شي کولای. لدې معلوميږي چې بې عدالتي د کفر نه هم بد عواقب لري.

د روم امپراتوري د باربريانو د امپراتورۍ په پرتله او د پيغمبر لخوا په مدينه کې رامنځته شوي اسلامي رياست د خپل عصر د نورو واکمنيو په پرتله عدل ته ډېر ژمن وو. همدا لامل وو چې د روم امپراتورۍ تر ډېر مهاله دوام وکړ او اسلامي رياست ډېر ژر نورو سيمو ته خپور

شو. او ډېرو سيمو ته يې اسلام د توري په زور نه بلكې د عدل په زور ورساوه.

ابن خلدون هم په مقدمه كې د ملتونو بقا او عدل ترمنځ د ډېرې ژوري اړيكي د موجوديت په اړه خبري كوي. نوموړی وايي چې په تاريخي لحاظ سياسي او اقتصادي ځواك كمښت د ملتونو د زوال لامل نه دی گرځيدلی بلكې ملتونه هغه وخت زوال سره مخ شوي كله چې په ټولنه كې بې عدالتي رواج شوی او واكمنې طبقې خپلې گټې د ولس له گټو مقدمې گڼلې. نوموړی د خپلې ادعا په ننگه وايي "هره اندازه چې په ټولنه كې عدالت ته ژمنتيا قوي وي، په هماغه اندازه هغه ټولنه قوي وي او ددی برعكس." لكه څنگه چې ابن خلدون يې په مقدمه كې وړاندوينه كړي وه، د مسلمانانو زوال هغه وخت پيل شو، كله چې اعتدال ته د دوی ژمنتيا مخ په زور شوه.

پوهانو اسلامي اصولو ته ژمنتيا او سولې رامنځته كولو ترمنځ تړاو په اړه لويديځوالو يو لړ خپرني كړي دي. دوی وايي چې اعتدال، چې د اسلام يو بنسټيز اصل دی، او سولې ترمنځ يوه ژوره اړيکه موجوده ده. مسلمانانو او لويديځو خپرونكو د اسلامي اصولو لكه مهرباني، شفافيت، د انسانانو ترمنځ په برابرۍ، د نورو حقونه په رسميت پېژندل او هغوی ته درناوی كولو باندې ژورې خپرني كړي دي. كه دغه

اصول په عمل کې پياده شي د يوې معتدلې ټولنې رامنځته کېدو او بالاخره په ټولنه کې ټکاو رامنځته کولو ته لاره اواروي.

د اسلام يو مهم پيغام د معتدلې ټولنې رامنځته کول دی. د بېلګې په ډول په قران شريف کې څه د پاسه سل ځل د بې عدالتۍ چې په ظلم، اثم، اوضل په نومونو سره ياد شوی، په اړه و عيديد شوی دی. خادوری وايي چې د الله تعالی له وحدانيت وروسته هغه اخلاقي اصل چې په قران شريف او اسلامي تعليماتو کې پرې زيات ټينګار شوی دی هغه ټولنيز او انفرادي ژوند کې عدالت او برابري ده.

ابن خلدون هغه افراد چې په پټو سترګو بې عدالتي قبلوي او يايي په اړه غلې پاتي کېږي غندلي. ارسطو د عيسی له زېږېدو ډېر وړاندې دغه ډول خلک ملامته کړي او ويلې يې دي، چې هغه خلک چې د بې عدالتۍ په وړاندې نه درېږي هغوی بزله او يا هم په بې عدالتۍ کې يې ګټې خوندي دي. اسلام بيا د بې عدالتۍ په وړاندې ودرېدل او مبارزه کولو ته غوره جهاد ويلي دی.

په تاريخي لحاظ د ولسي مبارزو او اعتدال تر منع ژوره اړيکه موجوده ده. د پښتنو له سيمو تر امريکا او له هنده بيا تر منځني ختيځ او شرقي

اروپا پورې خومره ولسي مبارزې چې ترسره شوي، موخه يې د اعتدال رامنځ کول او د ظلم پر خلاف مبارزه ده.

دغه مبارزې د غلامۍ د زنځير د ماتولو، د تعصب پر خلاف، د اختلاس پر خلاف، د ظالم واکمن پر خلاف او د انسان سره د غير انساني سلوک پر خلاف ترسره شوي. لدې امله د ولسي مبارزو موخې اکثره وختونه په اعتدال ولاړې ټولنې رامنځته کول او ټولنه د ټکاو طرف ته سوق کول دي.

افغاني او اسلامي ارزښتونه او ولسي مبارزه

د ولسي مبارزې سره بشپړه نابلدتيا ددې لامل گرځي، چې يو شمېر خلک ولسي مبارزه د افغان کلتور لپاره يوه پردۍ پدیده وگڼي، د دوی د افکر ولسي مبارزې او افغان کلتور په اړه د دوی د سرسري مالوماتو زېږنده ده. ولسي مبارزه په اصل کې د افغان ولس په متن کې پالل شوې پدیده ده، چې هرې شخړې ته د تاوتریخوالی څخه د خالی لارو چارو لکه د جرگې له لارې د حل کولو توصیه کوي.

په مصر، تیونس او لیبیا کې ولسي مبارزې ددې لامل شوې، چې مستبد واکمنان له واکه گوښه شي. همدارنگه په ۱۹۹۰م کې د نجم الدین اربکان پر خلاف ولسي مبارزې د نوموړي د گوښه کېدو لامل وگرځېدې تاريخي او د اوس وخت اسلامي ولسي مبارزې د افغانستان لپاره عواقب لري. هغه څه چې د اسلام پر خلاف وي، هغه د افغانستان د کلتور پر خلاف هم دي او همدا لامل دی، چې افغانان د نورې اسلامي نړۍ له پېښو اغېزمنېږي. د عربو له پسرلي وروسته په افغانستان کې هم مدني گروڼو او سياسي گوندونو د ولسي مبارزو د

موثریت په اړه بحثونه کول پېل کړل، ځینو ځوان په وړه کچه ولسي خوځښتونو هم پیلولو ته لستونې بدو هل.

یو شمېر افغان ځوانانو د ځانگړو موخو د لاسته راوړلو لپاره د فېسبوک گروپونه جوړ کړل او دنورو ځوانانو د ملاتړ تر لاسه کولو لپاره یې مبارزې پیل کړې. افغان کلتور دولسي مبارزې ځینې داسې تاکتیکونه لري، چې په دې لاره کې ډېر موثر تمامېدی شي.

له دې پرته افغانانو د تاریخ په اوږدو کې د بېلابېلو موخو د لاسته راوړلو په خاطر دولسي مبارزې بېلابېل تاکتیکونه کارولي، افغان مجاهدینو له روسانو سره د جهاد پر مهال د ۱۹۸۰یمې په وروستېو کې په پېښور کې منع مهالی حکومت جوړ کړ، چې په حقیقت کې یې موخه د کابل له ادارې سره یوه متوازي اداره رامنځته کول وو. که څه هم د دغه منع مهالي حکومت جوړول ډېره بريالۍ تجربه نه وه، خو دغه کار د کابل حکومت د تضعیف لپاره دولسي مبارزې یو ښه تمرین و. که له ملي کچې راتېر شو، په سیمه ییزه کچه دولسوالیو او ولایتونو په کچه دولسي مبارزو د پیاده کولو لپاره د متوازي ادارو رامنځته کول په هر کلتور کې پیاده کېدی شي او د هېڅ کلتور پر خلاف نه دي.

په بېلابېلو وختونو کې دنور و اسلامي ټولنو، اشخاصو او تحريکونو له خوا متوازي ادارې جوړې شوي دي. د ايران رضاشاه دواک له پرېښودو وروسته په ۱۹۷۰م کال کې يو لومړی وزير په خپل ځای پرېښود. خميني او د شاه پر خلاف مارکسيستو مبارزينو هم په ګډه خپل لومړی وزير وټاکه. په ايران کې دلږ وخت لپاره دوه لومړي وزيران وو، له يوې خوا د خميني او مارکسيستانو لومړی وزير او له بلې خوا د شاه له خوا ټاکل شوی لومړی وزير، چې د شاه لومړی وزير بالاخره لږ وخت وروسته تېښتې ته اړ شو او د خميني لومړي وزير يې ځای ونيو.

د طالبانو له حکومت وروسته په تېر ولسو کلونو کې دولسي مبارزې بېلابېل تاکتيکونه کارول شوي دي. په دغو تاکتيکونو کې د جرګو جوړول، د اعتصابونو او مظاهرو کول او نور شامل دي. لويه جرګه په افغانستان کې د شخړو د حل يوه مهمه لار ده. دغه تاکتيک د سياسي، اقتصادي او ټولنيزو ستونزو د حل يوه موثره طريقه ده. په سيمه ييزه کچه جرګه د دوو افرادو، کورنيو او قومونو تر منځ د لانجو د اوارې په موخه جوړېږي.

لويه جرګه د هېواد ټولو قومونو تر منځ د نظر ورته والی او توافق رامنځته کوي. کله چې په کندهار کې ګورګين ووژل شو او افغانانو د

يوځانگړي حکومت اعلان وکړ، نو لومړۍ مشري مير وېس نېکه وټاکلو دغه دواړه پېښې د جرگې له خوا تصويب شوې وې.

همدارنگه د معاصر افغانستان لومړنی پاچا احمدشاه ابدالي په ۱۷۴۷م کال کې د يوې لويې جرگې په نتيجه کې غوره شو. په اوس وخت کې د افغانستان ولسمشر حامد کرزي په ۲۰۰۲م کال کې د اتلسو مياشتو لپاره د افغانستان د منځمهالي ادارې د مشر په توگه د لويې جرگې له خوا وټاکل شو.

وروسته په ۲۰۰۴م کال کې د اساسي قانون لويې جرگې په افغانستان کې نوی اساسي قانون تصويب کړ. د افغانستان له بېلابېلو برخو د جرگې گډونوالو په دغه دواړو جرگو کې گډون وکړ. د دغه جرگو غړي د هېواد له بېلابېلو سيمو راټول شوي وو، بېلابېل پس منظرونه يې درلودل او کلونه کلونه يې له يوه بل سره جگړې کړې وې. دوی د افغانستان د راتلونکي لپاره په يو داسې ميکانيزم توافق وکړ چې ټولو اړخونو ته د منلو وړ و.

په ۱۹۳۰ مه لسيزه کې د انگرېزانو پر خلاف د خان عبدالغفار خان تر مشرۍ لاندې د خدايي خدمتگارو مبارزه په سيمه کې لومړۍ ولسي

مبارزه وه. دخدايي خدمتگارو دمبارزې بريادانظر چي گواکي پښتانه متشدد دي، منفي ثابت کړ.

د پاکستان او افغانستان ترمنځ د لويې جرگې جوړېدل او په ۲۰۱۰م کال کې له مخالفينو سره د خبرو اترو لپاره د سولې شورا د جوړېدو لپاره د لويې جرگې جوړول، د جرگونورې بېلگې دي.

د لويې جرگې حيثيت ته د افغانستان د اساسي قانون له خوا جواز او قانون مندي ورکړل شوې ده. د اساسي قانون په ۱۱۰ مه ماده کې راغلي، چې يوازې لويه جرگه د اساسي قانون د تعديل واک لري او همدارنگه لويه جرگه د دې واک لري، چې په مهمو مسايلو کې افغان حکومت ته مشوره ورکړي. د اساسي قانون ۱۱۱ مه ماده کې راغلي، چې لويه جرگه د ولسمشر د مواخذي د غوښتلو حق لري.

جرگه د يوې ځانگړې موخې لپاره له تشدده خالي تاکتيک دی. د افغانستان د اساسي قانون ۳۴ مه ماده لويه جرگه تعريفوي او وايي، چې لويه جرگه د پارلمان د دواړو جرگه گيو او د ولايتي شورا له غړو او دولسوا لېو د شور اگانوله مشرانو څخه جوړېږي. خو له تاريخي پلوه په لويه جرگه کې د حکومت د مداخلې هېڅ ډول جواز نه شته.

د کلو، ولسوالیو، ولایتونو او بالاخره په ملي کچه جوړېدونکې جرگې یوازې له قومي متنفذینو، عالمانو او نورو اشخاصو څخه جوړې شوي دي. که څه هم د افغانستان د حکومتونو د لاسوهنې له امله د لویو جرگو پر ماهیت او پر بکړو تاثیر شوی او حکومت د جرگو پر پرېکړو اغېز لري، خو جرگې د افغانانو په سیاسي او ټولنیز ژوند ژوره اغېزه لرلې. همدارنګه جرګه اسلامي ملاتړ هم له ځانه سره لري. څه باندې ۱۴۰۰ کاله پخوا اسلام د شوراګانو د جوړولو امر کړی او الله ج په سورت شورا کې فرمایي: ((او په کارونو کې یو له بل سره مشوره کوئ)). جرګه دستور افغانی بڼه ده.

د نورو کلتورونو په پرتله افغاني کلتور داسې ډېر تکتیکونه لري، چې په ولسي مبارزه کې ترې ګټنه (استفاده) کېدای شي. لدې بر علاوه د ولسي مبارزې نور تاکتیکونه لکه اعتصابونه، مظاهري، شلونه، اقتصادي تحریمونه، د موازي ادارو رامنځته کول، حکومتي چارواکو ته غاړه نه ایښودل، همکاري نه کول او دې ته ورته دولسي مبارزې نور تاکتیکونه په افغاني کلتور کې رواج دي.

دولسي مبارزې په اړه ناسم پوهاوی ددی لامل ګرځېدلی، چې دغه ډول مبارزه زموږ په ټولنه کې یوه نا اشنا پدیده وګڼل شي او ولسونه او نخبه ګان دغه مبارزه زموږ په ټولنه کې د پلې کېدو وړ نه ګڼي،

خوځرنگه چې بدلون يو اوږد وخت ته اړتيا لري، نو په افغانستان کې هم بايد د ذهنيت او روپې بدلون ورووي. بيا هم افغانان بايد د مؤثرې وسيلې په توگه او د ټولنيزو ستونزو د حل په موخه دولسي مبارزې په اړه جدي فکر وکړي.

دغه مبارزه بايد په سيمه ييزه کچه وي، يو ځل چې مبارزين د دغه ډول مبارزې په اړه کافي تجربه او پوهاوی ترلاسه کړي او د دغه ډول مبارزې په اړه پوهاوی عام شي، يوازې هغه وخت بيا ولسونه کولای شي چې دغه مبارزه په ملي کچه د ملي مسایلو د حل لپاره وکاروي. له پوهېدو پرته د دغه ډول مبارزې کارول به خطرناکې پايلې ولري.

شخړه

په فطرت کې تنوع او اختلاف د کایناتو د جوړولو یو اصل دی، دغه خبرې ته په قران شریف کې هم اشاره شوې: (ومن اياته خلق السموات والارض واختلاف السستکم والوانکم ان فی ذالک لایت للعالمین) ژباړه: او د خدای له نښو څخه ځینې یې پیدا کول د اسمانونو او ځمکو او رنگونو ستاسې کې اختلاف دی بې شکه په دغه کار کې نښانې لپاره د مخلوقاتو دي.

دنړۍ هر انسان له بل انسان څخه متفاوت دی، دنړۍ هیڅ دوه انسانان یو ډول نه دي، دهر انسان خیالات، احساسات، تجربه، پوه، فطرت او میلانات له بل انسان څخه مختلف دي. په نړۍ کې تنوع او اختلاف دنړۍ سیستم د چلولو لپاره مهم دي یا په بل عبارت که ژور فکر ورته وکړو، تنوع دنړۍ د نظام د چلولو لپاره اړین دی.

یو وگړی دنړۍ ټول هنرونه او علمونه نشي تر لاسه کولای، یو شخص انجینر وي، بل ډاکټر وي، بل معلم وي، بل قاضي وي، بل تجار وي او نور بیا نور کسبونه کوي او دغه تنوع ددې لامل گرځي، چې انسانان د یو بل اړتیاوې پوره کړي.

راعي ديو څو ثانيو لپاره فکر وکړو، چې دنړۍ ټول انسانان يو ډول
 مخونه لري او ټول يو ډول خواږه خوښوي، يو ډول دندې خوښوي،
 ايا په دغه ډول حالت کې به دانسانانو د پيژندگلو لپاره څومره
 گډوډي وي؟ يو ډول خوراکونه به خوړل کېدل نور خوراکونه به له
 منع تلل او خرابيدل او دهغه خوراک پر سر به تل دانسانانو ترمنځ
 جگړه روانه وه، کوم، چې دټولو خوښيده. د موضوعاتو په اړه د بيلا
 بيلو نظرياتو درلودل او ډير او ژور فکر کولو ته لاره هواروي او په
 ټولنه کې د خوشحالي، د فکر د پراخيدو، د ټولنې د پرمختگ او يو بل
 ته د درناوي لامل گرځي

له دې امله دانسانانو ترمنځ د فکر او نظر اختلاف يو طبعي پديده ده.
 شخړې او لانجې دانسان په خټه کې اغېز شوي دي، نړۍ ته دانسانانو
 له راتگ سره سم دوی ترمنځ شخړې پيل شوې. حمزه بابا دغه
 حقيقت ته پخپل يو شعر کې داسې اشاره کړې:

چې دنيا داب وگل ته انسان راغي

مينه راغله، فتنه راغله، طوفان راغي

لومړی شخړه د آدم د دوو زامنو هاييل او قابيل ترمنځ وشوه. قابيل
 غوښتل خپله هغه خور ځان ته په نکاح کړي، چې دهغه وخت له

قانون سره سم بايد هابيل په نکاح کړې وای. له دې امله د دواړو وروڼو ترمنځ شخړه رامنځته شوه. آدم (ع) د درېم کړي په توگه له خپلو دواړو زامنو وغوښتل؛ چې قرباني وکړي. د چا قرباني چې اسماني اور و خوړله، هغه سلامت او د چا چې اسماني اور ونه خوړله، هغه ملامت دی.

وروسته له هغه چې دواړو وروڼو قرباني وکړې، د هابيل قرباني اور و خوړله، چې مانايې د الله (ج) له طرفه د هابيل د حقانيت تصديق و. خو د قابيل قرباني اسماني اور ونه خوړله. له دې امله قابيل خپل ورور هابيل ته په غوسه شو، شخړه يې ورسره وکړه او هغه يې وواژه. سقراط وايي، چې ټول متضاد شيان لکه کم زيات، قوي ضعیف، لوي وړوکی، ژوند او مرګ داسې يو له بل سره تړلي دي، چې له يو وروسته بل رامنځته کېږي. لکه څرنګه، چې ويده کېده په پاڅيدلو سره تعقيبېږي، همدارنګه له ژوند وروسته مرګ راضي. که مخالف او متضاد شيان يو ځای نه وای او ژوند بغير له مرګه وای بالاخره هر څه به له منځه تللي وای، ويلای شو، چې تضاد د ژوند يو حقيقت دی. ارواپوهان وايي؛ چې د دوو وروڼو او ان د دوه کيانو (غبرګونو) ترمنځ هم د ځينو شيانو په اړه د نظر اختلاف موجود وي.

د عام فکر پر خلاف د شخړې موجودیت ستونزه نه ده او باید ورته د یوه نا آشنا خیز په سترګه و نه کتل شي . شخړې ته د منفي پدیدې نه بلکې د یوه داسې حقیقت په سترګه باید وکتل شي ، چې له ځانه سره ښېګڼې لري . شخړه د یو ګروپ او بل ګروپ په داخل کې د عینې ګروپ افرادو تر منع یووالی رامنځته کوي یانې شخړه د یووالي رامنځته کوونکې ځواک هم دی . په هره اندازه چې شخړه دوام کوي ، په هماغه اندازه د ګروپ پېژندګلوي قوي کېږي . شخړې ډېر وختونه کمزوري ملتونه او ګروپونه غښتلي کوي ، له استعمار او استثمار څخه یې خلاصوي او بې عدالتي هم له منځه وړي . که شخړې نه وای هېڅکله به بې عدالتي نه وای ننګول شوې ، جبر او ظلم به دوام کولای . د شخړې پایلې ډېر وختونه د افرادو او ګروپونو یا ډلو دروحي او مادي خوشالۍ لامل ګرځي .

تضاد او شخړه د ژوند په هر ډگر کې د تکامل لامل گرځي، کله چې تکامل رامنځته شي د يوڅه وخت لپاره خاموشي رامنځته کېږي. لدغه خاموشي وروسته بيا تضاد رامنځته کېږي، چې دغه تضاد تکامل رامنځته کوي او پدې توگه انساني ژوند تيرېږي.

هغه ټولنې چې خلکو ته په کې د مخالف نظر د څرگندولو او د مخالفو افکارو د درلودلو ازادي وي، دهغو ټولنو په پرتله ډېرې پرمختللې دي چېرې چې د مخالف نظر د څرگندولو ازادي نه وي. دغه ټولنې نه يوازې په اقتصادي، بلکې په علمي ډگر کې هم د پرمختگ کوي.

د شخړو په اړه ناسمه انگېرنه؛ له شخړې او هم له شخړې سره د چلند کولو ترمنځ په توپير نه پوهېدلو څخه رامنځته کېږي، چې داده بېلا بېلې مفکورې دي. شخړه هغه وخت ستونزمنېږي، چې داواري لپاره يې له زوره کار واخيستل شي.

يوه اصطلاح چې کله د يو مضمون يا متن قالب ته ورولويږي هغه اصطلاح يا د مضمون او يا متن په رنگ رنګيږي ددې مانا داده چې يوه اصطلاح په بيلابيلو ځايونو کې بيلابيلې ماناوې لري.

شخړه: په ولسي مبارزه کې اختلاف نظر د افکارو تنوع او دانسانانو د چال چلند ترمنځ توپير ته ويل کېږي.

لکه څنگه چې اکثریت خلک شخړې يو نامطلوبه پدیده گڼي، نو ځکه دشخړو اړوند اړخونه او اشخاص اکثره وختونه له دې مسؤلیته خپلې اوږې سپکوي او مقابل لوری دشخړې په پیلولو تورنوي. له دې پرته که یو څوک زموږ د فکر خلاف خبره وکړي، موږ یې اورېدل نه غواړو او تل غواړو، چې خلک زموږ د فکر مطابق خبرې وکړي. یانې موږ لاندې ته د یوې طبیعي پدیدې په توګه نه ګورو.

له شخړو سره دغه ډول چلند د خلکو د هغه فکر زېږنده ده، په کوم کې چې خلک زور زیاتۍ او شخړه مترادفې پدیدې گڼي، خو دا دواړه دوه مختلفې پدیدې دي. زور زیاتۍ دشخړو د څرګندولو لاره ده او یا دا چې دشخړې کولو یوه وسیله ده.

شخړې به په نړۍ کې تر هغې دوام کوي، چې انسانان د ځمکې پر مخ ژوند کوي. دشخړې شته والی ته د یو حقیقت په سترګه کتل په کار دي، چې باید منطقي چلند ورسره وشي.

ولسي مبارزه د انسانانو تر منځ دشخړو موجودیت ته د یو حقیقت په سترګه ګوري او د ټولو انسانانو د برابر و حقونو او د مخالفو نظرونو د درلودلو ننگه کوي، دهغو خلکو او نظامونو پر خلاف ترسره کېږي، چې په نورو خپل نظرونه او افکار ټیي. ولسي مبارزه همدارنګه د

انسانانو تر منځ د شخړو د حل لپاره د زور زياتي نه د خالي مبارزې پر مټ د ترسره کولو وړانديز کوي او آن که موږ غواړو چې په ټولنه کې لانجې له بېخه وباسو دا کار امکان نه لري.

په ټولنه کې په هېڅ ډول د لانجې درامنځته کېدو مخنېوی نه شي کېدای او په ټولنه کې هغه يو حتمي شی دی. پکار ده؛ چې له لانجې څخه د ستونزو د حل لپاره د يوې وسيلې په توګه ګټنه (استفاده) وشي.

يا په بل عبارت لانجه له تخريبي يا وړانوونکې لانجې څخه تعميري يا جوړوونکې لانجې ته واړوو. په دغو حالاتو کې لانجه د ټولنيز سمون درامنځته کولو لپاره کارول کېږي. لانجه په خپله نه بد او نه بڼه شی دی. اصلاً د لانجې سره چلند مهم او بايد فکري پرې وشي اکثره وخت خلک لانجه په زور زياتي سره حل کوي، ولسي مبارزه کې ټينګار پدې دی چې ستونزې بايد له تاوتریخوالی څخه خالي لارو چارو پر مټ حل شي.

تاوتریخوالی (تشدد)

د عدم تشدد د تشریح لپاره اړینه ده، چې متضاديې، روزنیزاتي، تاوتریخوالی، یا تشدد تشریح کړو. ډېر وختونه یو شی د هغه د متضاده په اسانۍ سره پیژندل کېږي، هر شی په اصلي صورت موجود وي، چې د دغه شی متضاد د لومړي شي بدل شوی حالت وي. سقراط وايي، چې نیکي یو اصل دی حقيقي شي دي، بدې د نیکۍ خراب شوی یا بدل شوی حالت دی. دیوې ټولنې سیاسي، ټولنیز او اقتصادي حالت په هغه ټولنه کې د تشدد پر تعریف ژوره اغېز لري، په یوه ټولنه کې شاید یوه پدیده او عمل تشدد وگڼل شي، خو بنایي په بله ټولنه کې بیا همدغه عمل او پدیده یو مطلوب او سم عمل وگڼل شي. د بېلگې په ډول، ډېر کلونه پخوا به چې په هندي ټولنه کې دیوې بڼې مېړه مړ شو، نو د هندوانو درسم (ستي) له مخې به بڼه له خپل مېړه سره یوځای ژوندۍ سوځول کېده او دغه کار په هندوانو کې پوخ دود و چې اوس له منځه تللی، خو ډېر خلک له دغه رواجه په خبرېدو گوته په غاښ پاتې کېږي.

هغو ټولنو ته چې کلونه کلونه یې د شاهي او دیکتاتوري نظامونو لاندې ژوند تېر کړی وي او د ولسواکۍ له خونده ناخبره پاتې وي، بنایي له خپلو سیاسي حقونو لکه درايې ورکولو، د گوندونو جوړولو

او يا د عاڼ د کاندیدولو له حق څخه محرومیت ورته تشدد ښکاره نشي، خو هغه ټولنې چې په ولسواکه نظامونو کې یې ژوند کړی وي او د سیاسي حقونو خوند یې ځکلی وي، هغوی ته بیا له یادو حقونو څخه محرومیت تشدد ښکارېږي. په ځینو ټولنو کې ښځې له دې امله چې د ټولنې ټولنیز حالت اجازه نه ورکوي؛ ښايي دروزگار او د زده کړو له حقه محرومې کړای شي او دغه کار په ډاډول ټولنو کې یوه عادي خبره ده. خو په نورو ټولنو کې بیا ښځې له سیاسي او اقتصادي حقونو څخه محروم وول تشدد گڼل کېږي.

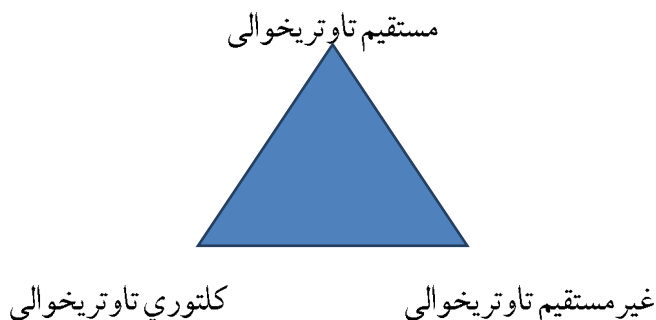
د دې بحث موخه دا نه ده، چې کلتورونه او رواجونه د ښه والي په تله وتلو، بلکې د بحث موخه د یو لږ رواجونو په اړه د بېلابېلو ټولنو مفکورې روښانه کول دي. کله چې له تاوتریخوالي څخه بحث کېږي، د ډېرو خلکو ذهن ته وهل، وژل، وېرول، گواښل او شکنجه راضي. په داسې حال کې چې یاد شوي موارد د تشدد ډولونه دي، له دې پرته تشدد ډېر نور اقسام هم لري، چې هغو ته خلک د تشدد په نظر نه گوري.

د تشدد ډولونه په ټولنه کې دومره عام دي، چې خلک ورته د تشدد په سترگه نه گوري. که څه هم د تشدد ډولونه ښکاري او مشاهده کېږي، خو د تشدد پټ ډولونه ورته ویل کېږي.

د عینو ټولنو او اشخاصو عینې احساسات، ارزښتونه او چال چلند د تاوتریخوالي لامل گرځي، چې په ټولنه کې نفرت، وېره، بې باوري، توکمپالنه، جنسیت پرستي او بې صبري رامنځته کوي. دغه موارد په خپله د تاوتریخوالي یا تشدد دی، خو دا چې د تشدد په دغه ډولونو کې ښکاره فزیکي زور زیاتي نشته، نو ځکه ورته خلک د تاوتریخوالي په نظر نه گوري او یا ورته دغه موارد له سره تشدد نه ښکاري.

عینې وختونه سیستمونه او جوړښتونه هم د تاوتریخوالي لامل گرځي، دغه د تاوتریخوالی په تعلیمي ادارو، دندو، روغتیايي خدماتو او ان د خلکو په وزعني ژوند کې د تبعیض لامل کېږي او نور وختونه بیا د خلکو د حقونو د پایمالېدو لامل گرځي، چې دغه دواړه موارد هم د تاوتریخوالي ډولونه دي. د تاوتریخوالی یوازې عمل نه بلکې فکر او چلند ته هم وېل کېږي. د تاوتریخوالي یو جامع تعریف د اشخاصو او افرادو بنسټیزو، سیاسي او ټولنیزو حقونو پایمالول دي.

که د تشدد یاد ډولونه په غور سره مطالعه شي، دې پایلې ته رسېږو؛ چې تشدد درې اړخونه لري، ښکاره د تاوتریخوالی، غېر مستقیم د تاوتریخوالی او کلتوري د تاوتریخوالی. په لومړي ډول کې د تشدد هغه ډولونه څېړل کېږي، چې ښکاري لکه وهل ټکول، شکنجه کول او نور ...

په دويم ډول کې د تشدد هغه ډول دی، د کوم تر سره کوونکي چې نه ښکاري، لکه د کار خانوله خوا دهواکړتيا، يا هغه قوانين چې د ټولنې يوه برخه منزوي کوي .

کلتوري تاو تريخوالی د کلتور هغه برخه ده، چې د يو شمېر افعالو د توجيه کولو لپاره کارول کېږي. د ناسمو سياسي، اقتصادي او ټولنيزو جوړښتونوله امله رامنځته شوی تاو تريخوالی د جگړې له لارې د رامنځته شوي تاو تريخوالي په پرته په خوځوځله زيات وي. شمېرنو ښودلې چې په جگړو کې په اوسط ډول هره ورځ ۳۰۰ نفره چې په کال کې ۱۰۰۰۰۰ نفر کېږي، مري. خود درملنې وړ ناروغهوله امله په نړۍ کې هر کال ۶۰۰۰۰۰۰ شپيته مليونه خلک مړه کېږي. د روغتيا نړېوال سازمان وايي؛ چې د دغو مړينو نيمايي يې د خوړو، اوبو او د سر پناه د نشتوالي له امله رامنځته کېږي. لدې امله د تگلارو او

ناسمو سيستمونوله لارې رامنځته شوي تاوتریخوالی د جگړو له امله رامنځته شوې تاوتریخوالی په پر تله په مراتبو زیات دی خو د تاوتریخوالی په اړه د پوهاوی دنه موجودیت له امله دغه ډول تاوتریخوالي ته ډېر کم پام شوی دی.

نړیوالې روغتیايي ادارې تاوتریخوالی له یوې بلې زاوېې څخه په درې ډوله ډلبندي کړی: پر ځان تاوتریخوالی کول، په دې کې پخپله د انسان لخوا پر خپل ځان تاوتریخوالي تر سره کېږي، چې بیلگه یې ځان وژنه ده. د اشخاصو تر منځ تاوتریخوالی په نورو خلکو لکه په کور ودانې، د کور په نورو غړو تشدد کول، عامه وژنه او په اداري چوکاټونو کې تاوتریخوالي ته ویل کېږي. د ټولنیز تشدد په بیلگو کې د دولتونو دننه، د یو دولت له بل دولت سره لانجې، ټولنې کې لانجه، ویره اچونه او منظمه وژنه شامل دي.

تاوتریخوالی د افرادو او ټولنو په اقیصادی اوزا هم ډیر تاثیر کوي خو د تاوتریخوالي له امله رامنځته شوي اقتصادي زیان ته هم زیات پام نه کېږي، او د تاوتریخوالي اقتصادي اړخونه نه مطالعه کېږي که د تاوتریخوالي اقتصادي زیانونه وارزول شي ډېر زیات دي دغه زیانونه درې ډوله (وجوده زیانونه، له جگړې وروسته زیان او نورو اړخونو ته اووښتی زیان) دي. په یوه معلومه سیمه کې په یو کال او یا ځانګړي

وخت کې د تشدد له امله رامنځته شوي زیان ته موجود زیان ویل کېږي. له تشدد نه په میراث پاتې شوی زیان لکه دایمي تپونه، د وړتیا کمیدل او د تپیانو له پاره دایمي درملنه شامل دي، دا هغه زیانونه دي، چې له جگړې وروسته ورسره ټولنه لاس او گریوان وي.

نورو اړخونو ته اوبستي زیان کې هغه زیانونه شامل دي کوم، چې هغه خلکو ته ور اوړي څوک، چې په جگړې کې دخپل ندي. ددې ښه بیلگه له یو هیواد نه بل هیواد ته د کډوالو تلل دي، دغه کډوال د کوربه هیواد به سم وی مه یې بدلوه بار درندوي. په ټوله نړۍ کې د تشدد اقتصادي زیان د پیام وړ دی، که په ټوله نړۍ کې په ۲۰۰۷ کې تاوتریخوالی نه وي رامنځته شوی نړیوال مجموعي تولید به قابو ۹ سلنه زیات وي.

تاوتریخوالی هغه عمل ته وېل کېږي؛ چې دیوه انسان د پوره استعداد او وړتیا سره سم دهغه د ژوند تېرولو چانس راکموي.

په ولسي مبارزه کې باید دنورو خلکو پر حقونو هېڅ ډول تېری ونه شي. په حقیقت کې دولسي مبارزې موخه د خلکو د حقونو د خونديتوب لپاره مبارزه کول دي. که د نړۍ دولسي مبارزو تاریخ ته وگورو، اکثریت یې د تشدد د پټو ډولونو پر خلاف ترسره شوي دي. د

عبدالغفار خان، منډيلا، مارتين لوټرکنګ مبارزې او يا د عربو پسرلي ته که وگورو، دغه ټولې مبارزې دهغه تشددچې سيستم رامنځته کړېې وې، پر خلاف ترسره شوي، دغه مبارزې د سياسي حقونو، زاديو او انسانانو سره دانساني چلند د کولو لپاره رامنځته شوې وې.

زموږ د سيمې خلک فکر کوي؛ چې ولسي مبارزه دهغو خلکو لاره ده، څوک چې ضعيف وي او له تاوتریخوالي کرکه کوي. دولسي مبارزې براخه مطالعه دغه نظر منفي کوي^۳. له تشدد څخه له کار اخيستلو ددې لپاره نه کېږي، چې پلويان يې له تشدد څخه له کار اخيستلو وېرېږي او يا ضعيف دي، بلکې دغه ډول مبارزان قوي دي او دوی فکر کوي، چې دغه ډول مبارزه د ميار زودن ورو ډولونو په پرتله ډېره گټوره ده.

ولسي مبارزه د وسله والې مبارزې په پرته

ډېره مؤثره ده

ولسي مبارزين پرته له دې چې زور وکاروي، د مخالف دزور پروړاندې له تشدد د خالي لارو چارو پر مټ مبارزه کوي. يو شمېر خلک بيا ولسي مبارزين پاسيفيستان (د خلکو خاموشه کوونکي) گڼي او دوی ته له مخالف لوري سره د يو ډول همکارانو په سترگه کتل کېږي، چې له لانجو او اړو دوړ څخه ډډه کوي، خو د دغه غالب فکر بر خلاف، ولسي مبارزه له لانجې مخ پټول نه بلکې د لانجې لپاره د يو معقول چلند له لارې د پراخه ولسي گډون پر مټ حل لاره پيدا کول دي. پاسيفيزم يو تاريخي فکري مکتب دی، چې جگړه او تاوتریخوالی د شخړو د حل لارې په توگه ردوي. د دې مکتب پيروان وايي؛ چې شخړې بايد په سوله ييزه توگه اوارې شي.. دا کړنه په خپل ځان قوي باور او کلکې ارادې ته اړتيا لري. هر هغه شخص چې پر ځان باور ونه لري، دولسي مبارزي فورمول کې ځای نه لري. د وسله والې مبارزې برعکس په دې مبارزه کې ټوله تکېه دولس پر

ملا تر کېږي. په خالي لاس ولس د مبارزې د پرمختګ لپاره سوق کول دکمزور و خلکو کار نه دی.

که ولسي مبارزې او وسله والې مبارزې له تخنیکي پلوه و خپرل شي، نو د وسله والې مبارزې په پرتله په ولسي مبارزه کې د ګډون کولو خنډونه کم دي. لومړی دا چې د وسله والې مبارزې په پرتله ولسي مبارزين د نظام د مختل کولو لپاره بېلابېلې کړنې ترسره کوي او سله واله مبارزه کې يواځې زور کارول کېږي ددې برعکس په ولسي مبارزه کې يو ستر شمير تاکتيکو کارول کېږي دغه تاکيکونه ټوليز اقتصادي او سياسي هر ډول لارې چارې د ابريښي. دويم دا چې په ولسي مبارزه کې د هر عمر او جنس خلک ګډون کولای شي. په وسله واله مبارزه کې يوازې ځوانان او هر هغه څوک چې جګړه کولای شي او سخته تېرولای شي، ګډون کوي. څومره چې په مبارزه کې د ګډون والو ترمنځ تنوع زياته وي، په هماغه اندازه يې خپل ستونز من دي.

په هره اندازه چې د مبارزينو شمېر زيات وي، په هماغه اندازه درژيم د نږدېدو او درژيم د نخبه گانو و فاداريانو کې د تغير رامنځته کېدو امکان زيات وي. يا په بل عبارت د مبارزينو د شمير او د بريا د چانس ترمنځ مخامخ اړيکه موجوده ده، څومره چې په مبارزه کې د مبارزينو شمير

زياتېري په هماغه اندازه د مبارزې د بريا چانس زياتېږي او د دې برعکس.

د ماريه ستيفن او ايریکا چينوويټ موندنې ښيي، چې د شلمې پېړۍ په سترو وسله والو مبارزو کې په هره مبارزه کې اوسطاً پنځوس زره کسانو او په هم دې مهال په سترو ولسي مبارزو کې په هره مبارزه کې اوسطاً دوه لکه افراد وگډون کړي.

د شلمې پېړۍ له پيل څخه تر ۲۰۰۶م کاله پورې درامنځته شويو سترو ولسي او وسله والو مبارزو پر تله ښيي چې دغو کلونو کې ولسي مبارزې له دوی سره د سمور وانو وسله والو مبارزو په پر تله دوه ځلې زياتې بريالۍ شوي دي. له دې ښکاري چې ولسي مبارزې د وسله والو مبارزو په پر تله زياتې اغېزمنې دي.

په وسله والو مبارزو کې اکثره وختونه گډونوال اړدي، چې دروزنې له سختې مرحلې تېر او بيا په مبارزه کې گډون وکړي. په داسې حال کې چې ولسي مبارزين هم بايد په مبارزه کې تر گډون وړاندي، روزنې له مرحلې تېر شي، خو د ولسي مبارزينو روزنه د وسله والو مبارزينو دروزنې په پر تله ډېره اسانه ده. ولسي مبارزين کولای شي د مبارزې له سرته رسولو وروسته خپلو کارونو او ورځني ژوند ته ډېر

په اسانۍ سره ورستانه شي. خو ددې برعکس، وسله وال مبارزين په اسانۍ سره خپل عادي ژوند ته نشي ستنېدلای. له دې امله د وسله والو مبارزو په پرتله په ولسي مبارزو کې دخلکو گډون اسانه دی او له دې کبله زیات شمېر مبارزين په ولسي مبارزو کې گډون کولی شي.

دولسي مبارزې یو بل قوي اړخ دادی چې ددې سره سره چې چارو راکي تل هڅه کوي چې مبارزين وځپي خوا منیتي ځواکونه له یوڅه وخت وروسته د مبارزینو ځپلو ته دوام نشي ورکولای. کېدای شي داسې فکر وشي، چې امنیتي ځواکونه دخپل انساني حس له مخې د بې وسلې خلکو ځپلو ته تر ډېره دوام نشي ورکولای. دولسي مبارزې پوهانو ته دغه خبره ناسمه ښکاري، دوی په دې باور دي، چې اصلاً د مبارزینو ځپل د مبارزینو د لایات غبرگون درامنځته کېدو لامل گرځي یا په بل عبارت زورزیاتي دولسي مبارزې دمتنوعو لار چارو په وړاندې بې وسه ثابتېږي.

دا کار ډېری وختونه ددی لامل گرځي چې امنیتي ځواکونه له مبارزینو سره ملګري کېږي او یا خپلې دندې پرېږدي. د امنیتي ځواکونو په لیکو کې د درزر امنځته کېدل درژیم دواکمنۍ د پای ته رسېدو پیل گرځي.

ددې برعکس، دوسله والې مبارزې د خپلو لپاره نه يوازې دا چې د رژيم په لیکو کې هم غږي موجوده وي، بلکه ولسونه هم له رژيمونو څخه ددغه ډول مبارزو په خپلو کې ملاتړ کوي. دغه ډول مبارزې د ملت او دولت ترمنځ د درزونو درامنځته کولو پرځای د دوی ترمنځ يووالی او همغږي رامنځته کوي.

واکمن تل هڅه کوي؛ چې ولسی مبارزين زورزياتي کاروولو ته مجبور کړي او ولسی مبارزې په وسله والو مبارزو بدلې کړي. دوی ددغه کار لپاره د ولسي مبارزينو لیکو ته دولتي جاسوسان وړداخلي، دغه جاسوسان پاروونکې کړنې ترسره کوي، حکومت مبارزين فزيکي ټکر ته اړ کولو له لارې غواړي چې خپل ځان لپاره د زور کارولو پلمه پيدا کړي.

همغه وخت کله مبارزين فزيکي ټکر پيل کړي، واکمنوته د زور کارونې پلمه په لاس ورځي. حکومتونه اړ دي، چې د بې وسلې مبارزينو پر وړاندې د زور کارونې لپاره مشروعيت پيدا کړي. ځکه چې د سوله ييزو بې وسلې مبارزينو پر وړاندې دوامداره زور کارونه د امنيتي ځواکونو په لیکو کې د درزونو درامنځته کېدو لامل ګرځي.

پوهان باوري دي؛ چې ولسونه هغه وخت په مبارزه کې گډون کولو ته ډېر زړه ښه کوي، چې دوی په مبارزه کې دزيات شمېر خلکو د گډون کولو تمه لري. په داسې حال کې چې دوسله والو مبارزينو کړنې لکه بمونه الوزول، تښتوني، وژنې، کمين نيول او نور ډېره ولسي توجه راجلبوي. دغه مبارزين تل پټ وي او ددوی واقعي شمېر له خلکو پټ وي، ولس ددوی له حقيقي شمير څخه ناخبره وي. ددې پر خلاف دولسي مبارزينو ډېری کړنې ښکاره وي او همدا ډول ددوی شمېر هم مالوم وي.

ددوی له شمېر څخه د خلکو خبر بدل په ولس رواني تاثير لري او نور خلک په مبارزه کې گډون کولو ته هڅېږي. له اخلاقي پلوه ډېر خلک له حکومت څخه د کوچنيو شکايتونو له امله شايد تاوتریخوالي ته مخه نه کړي. خودوی ډېر په اسانۍ ان د يو وړو کي شکايت له امله د حکومت پر خلاف ولسي مبارزې ته مخه کولای شي.

تر ټولو مهمه داده؛ چې اوسني عصر کې دهر خوځښت بريا تر ډېره بريده په نړېوال ملاتړ مشروطه ده، دبشر د حقونو نړېوال ملاتړ يا نړيواله ټولنه له ولسي بې وسلي خوځښتونو څخه ملاتړ کوي او د اړوند حکومتونو له خوا د دغه ډول خوځښتونو د خپل کېدو پر مهال خپل شکايت غږ پورته کوي. چې ډېر وختونه د نړيوالې ټولنې دغه

ډول فشارونه اړوند حکومتونه د مبارزينو غوښتنو منلو ته مجبور وي. د مبارزو په اړه زياتره خبرې د مبارزې يا جگړې پر مهال په حالاتو او شرايطو تمرکز کوي. خو په دې وروستيو کې پوهانو له جگړې وروسته د ټولنې د حالاتو او شرايطو په مطالعه او خپرلو تمرکز کړی دی. پوهان دې پايلې ته رسېدلي دي.

چې دوسله والو مبارزو په پرتله د ولسي مبارزې له مبارزې وروسته رامنځته شوی ټکاو او ثبات تر ډېر وخته دوام کوي. هغه ټولنې چې د تاوتریخوالی له لارې په کې سوله راشي، هلته د سولې له رامنځته کېدو وروسته په پنځوو کلونو کې د جگړې د بیا رامنځته کېدو او کورنۍ جگړې رامنځته کېدو امکان موجود وي. د دې بېلګې افغانستان، عراق او یو شمېر نور هېوادونه دي. خو هغه هېوادونه چې په کې دولسي مبارزې له لارې سوله او ټکاو رامنځته شي، هلته د کورنۍ جگړې د رامنځته کېدو امکان یا خو بالکل نشته او یا که وي هم ډېر کم دی.

لږې برعلاوه جگړې نه یوازې دا چې د ټولنې فزیکي زیربنا له منځه وړي، بلکې د ټولنې معنوي زیربنا هم په منفي توګه متاثره کوي. جګړه وشي، سوله رامنځته شي، لیکن د ټولنې په کلتور او معنویاتو یې تاثیر تر ډېرو کلونو پاتې کېږي. دغه ټکي ته په قران

شريف کي هم اشاره شوې، کله چې بلقيس ته د سليمان ځليک ورسېدلو چې ورته يې ليکلي و، چې يا ايمان راوړه او يا جگړې ته تياره شه، بلقيس د خپلو جنرالانو سره مشوره وکړه، جنرالانويې ورته د جگړې کولو مشوره ورکړه، خو بلقيس ورته په ځواب کې وايي چې کله شاهان دنورو خلکو دولکې لاندې سيمو ته لار شي، دوی هلته فساد کوي او د عزت خلک ذليله کوي.

په جگړو کې معنويات له منځه ځي او ټولنيز جوړښتونه زيانمنېږي او په قران کریم کې چې د بلقيس او سلمان ځقيصه کې هم دغه خبري ته په ډېر دقت او صراحت اشاره شوېده. خو دولسي مبارزو له لارې رامنځته شوي خوځښتونه، ټولنيز ارزښتونه لاسپسي پياوړي کوي او معنوياتو ته په کې ضرر نه رسېږي.

دويم څپر کې

دولسي مبارزې د ترسره کولو لارې چارې:

څېړنو ښودلې چې هغه شرايط په کوم کې چې يوه ولسي مبارزه ترسره کېږي دولسي مبارزې په پايلو کې ټاکونکې رول نه لري. دولسي مبارزې په رامنځته کېدو او بريالي کېدو باندې ټولنيز حالت، سياسي او اقتصادي حالت شايد يو څه تاثير ولري، خو دغه تاثير دومره ستر نه دی چې يوازې همدوی د مبارزې سرنوشت ټاکوونکي وگڼل شي بلکې يولې فکتورونه د مبارزې د پايلې په ټاکلو کې پرېکنده رول لوبوي.

د بريالېو ولسي مبارزو تر څنگ په تاريخي لحاظ او موجود وخت کې يولې ولسي مبارزې داسې هم دي، چې ناکامه شوي دي. هغه ولسي مبارزې چې ناکامه شوي، د ناکامۍ ستر لامل يې دادی چې مبارزين پرته له دې چې پر اصلي ستونزه پوه شي، چاپريال مطالعه کړي او د مبارزې لپاره موخې وټاکي اقدام کوي. د مبارزې بريا تر

دېره بريده ستراتيژيک تاوتریخوالی نه کولو ته په ژمنتیا (نظم) او یووالي باندې ولاړه ده. ولسي مبارزه یوازې له دې امله نه بريالی کېږي، چې ولسي مبارزه ده بلکې ولسي مبارزې ځکه بريالی کېږي، چې مبارزين پلان لري، ستراتيژيک فکر کوي او ټاکل شوې موخې لري. پر دې سربېره مبارزين بايد د چاپېريال د عیني واقعیتونو په پام کې نیولو سره له ابتکاره ډک تاکتيکونه وټاکي.

ولسي مبارزې له دې امله نه بريالی کېږي چې دغه مبارزې د مخالف زړه نرموي او بیا مخالف د مبارزينو غوښتنو ته غاړه ږدي. مبارزه ولسي وي او که وسلواله د بريالپاره یی دیادو فکتورونو برعلاوه په مبارزه کې د مبارزينو شمیر ټاکونکې رول لري. که د مبارزينو شمیر زیات وي مبارزه د بريالیتوب چانس زیات لري او که کم وي د مبارزې د بريالي کېدو چانس کم دی. ددې لامل دادی چې د مبارزينو شمیر زیاتوالی مبارزې ته د تاکتيکي پلوه او د منابعو له پلوه نه یواځې داچې تنوع او کثرت له ځانه سره راوړي بلکې د مبارزې د بقا چانس زیاتوي. له دې پلوه مبارزه هغه وخت د بريالي کېدو چانس لري کله چې د مبارزې مخالف اړخ ته د موجوده حالاتو ساتل ستونزمن شي، د مبارزينو د شمیر زیاتوالی ددې لامل گرځي چې مخالف موجود حالات ته دوام نشی ورکولي.

ولسي او وسلوالی مبارزی که پدغه مبارزو کې د خلکو دگپون له پلوه وسنچوو دې پایلي ته رسېږو چې ولسي مبارزو کې دگپون په وړاندې، فزيکي، مالوماتي او اخلاقي خنډونه د وسلوالې مبارزې کې دگپون په پرتله ډېر کم دي او همدا لامل دی چې په ولسي مبارزو کې د وسلوالو مبارزو په پرتله د خلکو شمير زيات وي. احصايي بنسټي چې د تيري پيړۍ سترو وسلوالو مبارزو په پرتله په ولسي مبارزو کې د خلکو دگپون کچه په بې ساري ډول ډېره وه.

دامشهوره مقوله چې واک اخيستل کېږي، ورکول کېږي نه، که رښتيا وي، نو ددې مانا داده؛ چې ولسي مبارزين ځکه بريالي شوي، چې دوی د مخالف په پرتله دومره قوي وو، چې واک يې واخيست.

له بل اړخه داسې فکر کېږي، چې واک د زور او مادي زېرمو له کنټرول سرچينه اخلي. ددې مانا داده؛ هر هغه څوک چې د واک د مادي سرچينو کنټرول او ورسره زور هم لري، هغه په ټولنه کې واک هم لري. د ولسي مبارزو برياته که ځير شو، نو دغه فرضيه ناسمه ده. که چېرې دغه فرضيه سمه وي، بايد ولسي مبارزې له يوې مخې ناکامه شوې وای، ځکه چې ولسي مبارزين د دولت په پرتله د زور کارولو ته کم لاسرسی او کمې مادي سرچينې لري. له پورتنی مواردو برعلاوه د ولسي مبارزې د بريالپاره د څلورو نورو عناصرو:

مبارزې لپاره د ستراتيژي موجوديت ، د مبارزينو تر منځ يووالی ، مبارزه له تاوتریخوالي ساتل او د مشر تابه موجوديت اړین دی. ددغو خلورو عناصرونه موجوديت دولسي مبارزې د ناکامی لامل گرځي. له دې پرته عینې پوهانو د مبارزينو له خوا مخالف اړخ په وړاندې د مبارزې په وړاندې د غږ پورته کول په خپله ویره بر لاسی هم دولسي مبارزې لپاره یو اړین شرط ګڼلی دی. دولسي مبارزې د بریا لپاره د لومړني اړین توکي په توګه، په دې بحث کې موږ له ستراتيژي پیل کوو .

۱- ستراتيژي:

هره مبارزه باید موخې ولري. دا چې څرنگه موږ له موجوده حالت راووځو او موخې لاسته راوړو ددغه کار لپاره پلان او فکر ته ستراتيژي ویل کېږي. کله، چې یوه ستونزه موجوده وي، ددغه ستونزې متبادل حالت (حل) یا هغه څه، چې موږ یې غواړو زموږ وسایټل ، زموږ مخالفین او ملګري او د مبارزې په لاره اچولو لارې چارې هغه څه دي، چې ستراتيژي یې موږ ته روښانه کوي. که موږ له یوې ستونزې سره مخ شو ددغه حالت سره د چلند په موخه لومړی باید فکر وشي، چې له هغه څخه دفاع او که ورسره مخالفت وشي. بل دا چې مبارزین څه ډول مبارزه وکړي. پخپله میدان ته راودانګي او که

د ټولنې نور افراد، اشخاص او گروپونه مبارزې کولو ته راوهڅوي. که مبارزين پخپله مبارزې کولو ته راودانگې دغه حالت ته مخامخ مبارزه وئيل کېږي او که نور خلک مبارزې کولو ته وهڅوي بيا دغه ډول مبارزې ته غير مستقيمې مبارزه وئيل کېږي. ستراتيژي دغه ډول خبرې، چې له حالت څخه دفاع وشي او که ورسره مخالفت يې وشي، مبارزين پخپله مخامخ مبارزه وکړي او که د غير مستقيمي مبارزې په مټ نور خلک مبارزې ته راگډ کړي او دغه ډول نور موضوعات دربر نيسي ترڅو مبارزينو ته دوړاندې تللو لپاره روښانه لارو ټاکي.

ستراتيژي څه شی دی او کوم اجزالي؟ د ستراتيژي تعريفول يو ستونزمن کار دی. خو موږ کولای شو د ستراتيژي د عناصرو نومونه واخلو. تنظيمول، پېغام لېږدول، لرلید، شته مهارتونه او نور دولسي مبارزې لپاره د ستراتيژي عناصر دي. ستراتيژي يو عنصر يا يوه وسيله نه، بلکې د يادو عناصرو او ورسره د يو لړ نورو عناصرو ټولگه او د دوی تر منځ اړيکه ده.

اغېزمنه ستراتيژي هغه ده؛ چې يوازې د کاغذ پر مخ نه وي بلکې پلي هم شي. که چېرې ستراتيژي د کوم بدلون لامل ونه گرځي، مانايي دا ده، چې دغه سند بيا يوازې پراخ نظريات دي او اقدام په کې نه شته چې دې ته بيا ستراتيژي نه ويل کېږي. له دې امله موږ ويلی شو، چې

ستراتيژي فکر کولو، پلان جوړولو او د اقدام کولو ټولگي ته ويل کېږي.

يو اخې د تاویر تخوالی نه شتون په هېڅ ډول د يوې مبارزې بريانه تضمینوي. يوازې مظاهره او اعتصابونه د ټولنې ژورې ستونزې نه شي اوارولای او نه هم جگړو ته د پای ټکې اېښودلای شي. له دې امله دولسي مبارزې د بريالپاره ستراتيژي يوازين توکې دی. دولسي مبارزې ستراتيژي موږ ته وخت راکوي، چې فکر وکړو چې هغه څه چې موږ ورته اړتیا لرو څه ډول ترلاسه کړو. د ستراتيژۍ پر مټ موږ خپل وسايل په ځواک بدلوو خو د دغه ځواک پر مټ خپل اهداف لاس ته راوړو. ستراتيژي د اقدام کولو وخت او د هغو تاکتيکونو په کار اچولو تر منځ مفکوروي تړاو دی، د کوم پر مټ چې موږ خلک محرک کوو.

ستراتيژۍ موږ ته ښيي چې د موخو د لاس ته راوړلو لپاره کومې کړنې په څه ډول ترسره شي. کله چې وسايل محدود وي او غبريقيني فضا حاکمه وي، نو ستراتيژي داړين حرکت ډول او وخت وړاندوينه کوي. ياد ټاکل شوې موخې لاسته راوړلو په خاطر مبارزينو ته لارښوونه کوي.

ولسي مبارزې هم دوسله والو مبارزو په څېر ستراتيژي، چمتووالي او پلان ته اړتيا لري. جين شارپ وايي چې ولسي مبارزه هغه مهال د بريابنه چانس لري، کله چې ولسي مبارزين هغه کړنې چې مبارزه ناکاموي او هغه کړنې چې مبارزه بريالۍ کوي، وپېژني.

ستراتيژي هغه لارې چارې چې داستبداد په ګونډو کولو لپاره ګټورې وي، په ګوته کوي، د اقدام کولو لپاره مناسب وخت او حالات روښانه کوي، وسايل هم په نښه کوي او د مبارزې د دوام لارې چارې هم په ډاګه کوي.

دولسي مبارزې لپاره د ستراتيژۍ په رامنځته کولو کې بېلابېلو پوهانو مختلف پړاوونه په نظر کې نيولي دي. موږ دولسي مبارزې لپاره د ستراتيژۍ په رامنځته کولو کې لاندې پړاوونه په پام کې نيولي.

۱،۱،۱ ستونزه:

ستونزه بايد وڅېړل شي په دې پړاو کې موږ ستونزه تعريفوو، هغه حالات ارزوو، چې ستونزه په کې موجوده ده. د امر حله بايد له خلکو سره په ګډه ترسره شي، ځکه بېلابېل خلک د ستونزې د موجوديت لپاره مختلف لاملونه په ګوته کوي.

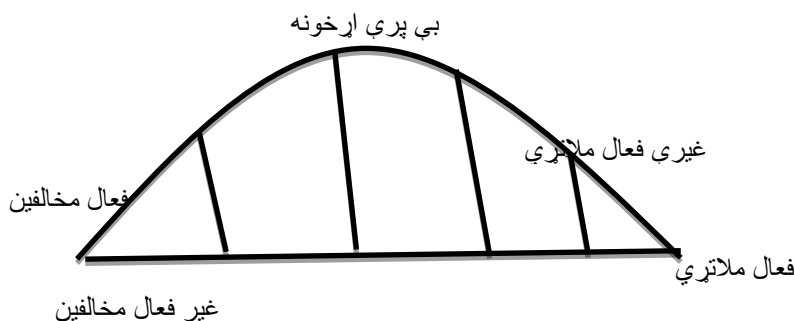
په دې مرحله کې يوه مهمه خبره داده؛ چې دستونږې په پسمنظر يا شاليد پوه شو او تاريخي پسمنظر يې پېدا کړو. ستونزه هغو حالاتو ته ويل کېږي د کوم د حل کولو او يا د متبادل لپاره چې مبارزه تر سره کېږي.

د ستونږې چاپېريال بايد و ارزول شي، په دې مرحله کې دستونږې د موجوديت لاملونه راسپړل کېږي، د چاپېريال د مطالعې په ترڅ کې د مبارزې اړوند اړخونه لکه احتمالي ملاتړي (فعال ملاتړي او غير فعال ملاتړي) مخالفين (فعال مخالفين او غير فعال مخالفين) او بې پرې اړخونه معرفي کېږي. دغه اړخونه افراد او اشخاص، گروپونه، ادارې او نورې خواوې بڼي. د مبارزې ملاتړي، غير فعال ملاتړي، بې پرې اړخونه او غير فعال مخالفين، افراد او اشخاص، گروپونه او ادارې دي، چې بدلون پر وړاندې کوم روښانه دريځ نه لري او مخالفين هغه اړخونه دي کوم، چې بدلون سره مخالف وي او بدلون نه مني. دغه ټول اړخونه په لاندې ډول ترسيم شوي، ددغه ترسيمولو موخه داده، چې اړوندو اړخونه وپيژندل شي او دهغوئ سره د چلند کولو لپاره ځانگړي پروگرامونه رامنځته شي.

ولسي مبارزين تل هڅه کوي، چې دهغه چا سره کار وکړي، چې د بدلون سره مخالف او يا بې پرې دي، ترڅو دوي له مبارزې ملاتړ وکړي. که فعال مخالفين او غير فعال مخالفين له مبارزې ملاتړ ونه

کړي، او یوازې او یوازې بې پرې دریځ غوره کړي دغه هم د مبارزینو لپاره ستره بریاده. بله خبره داده، چې امکان لري ټول مخالفین بدلون په اړه بې پرې دریځ غوره کړي او یا له مخالفته لاس په سر شي. خو قوي امکان موجود دی، چې یو شمیر مخالفین به یا بې پرې دریځ خپلوي او یا به هم له مخالفته لاس په سر او بدلون ملاتړ به کوي. دغه حالت هم د مبارزې او مبارزینو لپاره ستره لاسته راوړنه ده.

د متحدینو وېشدره ترسیمول د مبارزینو سره مرسته کوي ترڅو د بدلون په تړاو د ټولنې بیلابیل دریځ لرونکي اړخونه ډلبندي کړي. دغه کار د مبارزینو سره مرسته کوي، ترڅو د هر یو گروپ لپاره ځانگړي اقدامات او تاکتیکونه په گوته او تر سره کړي. مبارزین هڅه کوي، چې د وېشدره له چپ اړخه بیلابیل اړخونه د وېشدره ښي اړخ ته انتقال کړي، په هره اندازه، چې دغه انتقال سترو وي په هماغه اندازه مبارزین بریالي وي. دغه وسیله د مبارزې لپاره د ستراتیژي په جوړولو کې کارول کېږي او ډېره مؤثره ده.

د مبارزينو سره په دې خاطر کار کېږي او هڅول کېږي، چې غیر فعال ملاتړي په فعال ملاتړي، بې پرې اړخونه په غیر فعال او فعال ملاتړو او فعال او غیر فعال مخالفین په بې پرې، غیر فعال ملاتړو او یا فعال ملاتړو تبدیل شي.

د ستونزې د تعریفولو په مرحله کې د ستونزې اړوند مخالف او یا موافق اړخونه مالوموو. پر دې سربېره د ستونزې په اړه کلتوري برداشتونه، چال چلند او د ټولنې اقتصادي حالت هم ارزول کېږي. همدا ډول SWOT ارزول چې په کې د مبارزې قوت، کمزوری، مواقع او گواښونه څېړل کېږي هم باید وړاندې له وړاندې وڅېړل شي.

پورتني څېړنه مبارزې ته پرمختګ لپاره لاره روښانه کوي

په ستراتيژۍ کې بايد د مبارزې مخالفين او ملاتړي په روښانه ډول په نښه شوي وي. ستراتيژي موږ ته يوازې دانه رانښيي چې موږ چېرته څو، بلکې داهم رانښيي چې موږ موخې ته څه ډول مزل کوو.

مبارزې د يوه شخص يا د يو څو اشخاصو د فکر زېږنده وي، خود داسې بريالۍ مبارزې، چې يوازې يوه شخص تر سره کړي وي؛ پيدا کول يې ستونزمن دي. له دې امله ولسونه د مبارزو د بريالپاره ډېر اړين دي. د مبارزې په ستراتيژۍ کې بايد د نويو خلکو د راگډولو لپاره لارې چارې په گوته شي.

۲،۱،۱ دراتلونکې لپاره لرليد:

په ستراتيژۍ کې بايد د مبارزې لرليد مالوم وي، يوه مبارزه هغه وخت پيلېږي، کله چې ولس او يا هغه څوک چې مبارزه کوي له موجوده حالاتو څخه ډاډه نه وي. دغه حالت دوی مجبوروي، چې د يوه بل متبادل په لټه کې شي. دغه متبادل هغه نوی حالت دی، چې ولس يا مبارزين يې غواړي او دغه نوي حالت ته د مبارزينو لرليد ويل کېږي.

لرليد دراتلونکي انځور وړاندې کوي، چې په هغه کې د ټولنې نوی حالت لېدل کېږي، دغه نوی حالت د مبارزې موخه گرځي او مبارزه دې موخې ته يون دی. لرليد د هرې مبارزې لپاره لومړنی گام دی،

لر لید د دې لامل گرځي چې مبارزین په خپله شاوخوا کې نور خلک راټول کړي. هره مبارزه چې لر لید ونه لري، هغه پرته له دې چې کومه پایله ولري، پای ته رسېږي او ځینې وخت په ټولنه کې داسې ستونزې رامنځته کوي، چې دا وړدمهال لپاره ټولنه دستونزو او کشالو کندی ته ور ټېل وهي.

د مبارزې د لر لید لپاره اړینه ده چې مبارزین لنډمهاله، منځمهاله او وړدمهاله موخې ولري. ډېر وختونه لنډمهاله او منځمهاله موخې د وړدمهاله موخو د لاسته راوړلو لامل گرځي.

ولسي مبارزین باید د لر لید په ټاکلو کې لاندې ټکي په پام کې ونيسي:

➤ لر لید باید د خپلالتو پر ځای پر داسې حقابغو ولاړ وي چې ولسي مبارزین وکولای شي هغه لاسته راوړي.

➤ لر لید باید روښانه وي، مخالفین، موافقین، لوستي او نالوستي، نر او ښځې ټول باید د مبارزې په لر لید پوه شي.

➤ لر لید باید جامع او هراړخیز وي، یوازې دیو خو نفرو دلچسپي او گټې په کې خوندي نه وي، بلکې اکثریت خپل ځان په لر لید کې په روښانه ډول وگوري او داسې فکر وکړي، چې لر لید دوی ټاکلی. څومره چې لر لید جامع وي، په هماغه

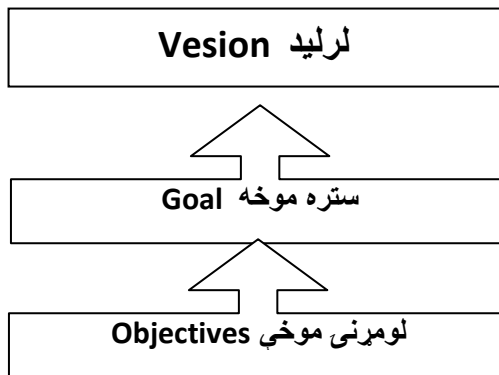
- اندازه زیات ملاتړي لري او خومره چي لرلید زیات ملاتړي ولري، په هماغه اندازه مبارزه زیات ملاتړي لري.
- دلرید په تر لاسه کولو او یا ورته رسېدلو سره باید د ولس په ژوند کې مثبت بدلون ولیدل شي.
- هغه اشخاص چې لرلید ټاکي، نورو خلکو ته غوږ ږدي او د هغوی اندېښنې او ستونزې اوري، د هغوی ستونزې، اندېښنې او غوښتنې په لرلید کې منعکسېږي.
- خلکو ته غوږ ښول ډېر اړین دي، په خلکو خپل نظریات تپل دستونزو لامل گرځي.
- که ستونزه راو لاړېږي، نو د بېلابېلو نظریاتو لرونکو خلکو د استازو تر منځ باید خبرې پرې وشي او د هغې لپاره یوه حل لار راپیدا کړای شي.

۳،۱،۱ موخې:

دولسي مبارزې په پلان کې موخې هم مخکې تر مخکې باید په گوته شي. خودغه موخې هم باید حقیقي وي. دولسي مبارزې موخې باید مشخصې وي، باید اندازه کېدو وړ او اړونده وي (د خلکو له ژوند سره تړاو ولري) او پرمخت وي. پرمخت مانا داده؛ چې د موخې د لاسته راوړلو وخت باید ټاکلی وي، چې په خومره

وخت کې بايد موخې تر لاسه شي. دوخت زاويه داسې هم تفسير ولای شو، چې دغه ستونزه دوخت د غوښتنې سره سم ده او که نه.

(لرليد، موخې (Goals) او لنډمهالې موخې (Objectives) تر منع توپير عيني وختونه د عينو خلکو لپاره ستونزمن وي. په ولسي مبارزه کې چې کله موږ دلرليد په اړه بحث کوو، زموږ موخه هغه نوې چاپيريال رامنځته کول وي په کوم کې، چې موږ اوسيدل غواړو. د وخت له لحاظه لرليد هغه حالت ته ويل کېږي کوم ته، چې شايد رسيدل لسيزې په بر کې ونيسي. موخه هغه څه ته ويل کېږي کوم، چې موږ د يوې ځانگړې مبارزې څخه تر لاسه کول غواړو. د موخې د تر لاسه کولو وخت معلوم وي او دلرليد په پرتله موخه ژر تر سره کېږي. موخې ته درسيديو په لاره کې موږ لنډمهاله موخې ټاکو، دغه لنډمهاله موخې (Objectives) موږ موخو ته رسوي. يا په بل عبارت: موخه (Goals) په يولړ لنډمهاله موخه ويشل کېږي، چې هغې ته Objectives ويل کېږي.

موخي بايد مشخصي، د اندازه کېدو وړ، دوخت سره سمې او د خلکو د ژوند او د چاپېريال سره اړونده او د لاسته راوړل کېدو وړ وي. عمومي، خيالي او خلکو د ژوند او چاپېريال سره نابرابرې موخي په هېڅ ډول د لاسته راوړلو چانس نه لري.

۴،۱،۱ گډپوهاوی:

ولسي مبارزين نظاميان نه دي، چې مشر تابه ورته خه وايي، دوی هماغه کوي. ټول مبارزين بايد همنظره وي، گډې موخې ولري او د موخو د لاسته راوړلو په لارو چارو باندې پوه وي.

دوی د ستونزو په اړه او همدارنگه د ستونزو د حل لپاره گډ نظر ولري. د مبارزې مشر تابه بايد داسې لارې چارې ولټوي، چې مبارزينو ته د مبارزې په اړه وخت پر وخت پوهاوی ورکړي، خو د مبارزې په اړه د ټولو مبارزينو تر منځ گډ پوهاوی رامنځته شي. ستراتيژي بايد د اړونده خواوو تر منځ د گډ پوهاوي لپاره کړنې په گوته کړي.

۵،۱،۱ وخت:

وخت ټاکل د ولسي مبارزې د ستراتيژۍ جوړولو لپاره اړين دي. په ستراتيژۍ کې د يو اقدام کولو لپاره بايد وخت مشخص وي. عيني وختونه د ستونزې څرنگوالي د دې غوښتنه کوي، چې ولسي مبارزين بايد صبر وکړي. خو د صبر کولو مانا دا نه ده؛ چې دوی هېڅ

ډول اقدام نه کوي. دستونزې نوعیت دستونزې د حل لپاره د اقدام کولو وخت ټاکي. مبارزه که څه هم یوه دوامداره پروسه ده، خو د مبارزې د هر اقدام د ترسره کولو لپاره باید په ستراتیژۍ کې وخت ځانگړی شوی وي.

۶،۱،۱ مهارتونه او وسایل:

په ستراتیژۍ کې باید مهارتونه او وسایل په ګوته شي. همدغه مهارتونه او وسایل دي، چې موږ خپل هدف ته رسوي، که وسایل او مهارتونه مالوم نه وي، نو ستراتیژي نیمګړې ده. په دې ډله کې دمبارزې ګډونوال، دهغوی شمېر او دهغوی ټولنیز حالت، دستونزې په اړه پراخه مالومات، دولس او ستونزې ترمنځ تړاو، دمبارزې لپاره د شته وسایلو او امکاناتو تفصیل، دمبارزې په واک کې د موجودو امکاناتو لکه پیسو افرادو او اشخاصو او نورو سرچینو ودانیو موجودیت او ټولنیزې اړیکو په اړه مالومات شامل دي.

۷،۱،۱ تاکتیکونه:

ستراتیژي په مبارزه کې د ګډوډیو مخنیوی کوي او فکري تمرکز او د کړنو ترمنځ انسجام رامنځته کوي. موږ ته قدم په قدم ښوونه کوي، چې په کوم وخت کې څه وکړو. ستراتیژي همدارنګه له موږ سره د

داسې تاکتیکونو په غوراوي کې مرسته کوي، چې هغه د حالاتو ځواب ویوونکي او د ټولنیزو او سیاسي حالاتو مطابق وي. تاکتیکونه د هغه بدلون مطابق غوره کېږي، چې موږ یې رامنځته کول غواړو.

تاکتیکونه باید یو له بل سره تړاو ولري، ځکه تاکتیکونه یوازې هغه وخت چې دوی مرتبط وي کولای شي پر مخالفینو فشار راوړي او په مبارزه کې خوځښت رامنځته کړي.

د بېلابېلو تکتیکونو کارول د مخالفینو توازن له منځه وړي، ځکه چې مخالف نه شي کولای د مبارزې دراتلونکي قدم په اړه وړاندوینه وکړي. لازمه داده چې هره یوه مبارزه باید ځانګړي مسلکي اخلاق ولري، چې په هغوی کې د مبارزینو ټولې کړنې منظمې شوي وي.

۸،۱،۱ روزنه:

په مبارزه کې وخت پر وخت نوي خلک او ګروپونه شاملېږي. مبارزین اړ دي، چې نویو شاملو شویو خلکو ته روزنه ورکړي او پخواني مبارزین له نویو بدلونونو څخه باخبره او هغوی ته لارښوونه وکړي. له دې امله مبارزینو ته روزنه ورکول د ستراتیژۍ مهمه برخه ده. دولسي او وسله والې مبارزې تر منځ یو ستر توپیر دادی، چې په

وسله واله مبارزه کې ډېر مالومات له مبارزينو پټ ساتل کېږي. خو بر عکس په ولسي مبارزه کې مبارزينو ته قدم په قدم مالومات ورکول کېږي. د ولسي مبارزې دغه فطرت ايجابوي چې مبارزينو ته وخت پر وخت د مبارزې پر مختگونه شريک شي. چې دوی نه يوازې دا چې د مبارزې له مسير او لاسته راوړنو بلکې د مبارزې پر وړاندې د خنډونو او ستونزو څخه هم خبر شي.

۹،۱،۱ افهام او تفهيم:

افهام او تفهيم د ولسي مبارزې د ستراتيژي يوه مهمه برخه ده. همدا افهام او تفهيم موږ ته ټولو اړخونو ته د مبارزې د پيغام رسولو لاره رابښيي. په ننۍ نړۍ کې چې ټول هېوادونه په يوه بل متکي دي، نړۍ د يوه کلي حيثيت لري د افهام او تفهيم ارزښت نور هم زيات شوی دی، همدغه افهام او تفهيم د دې لامل گرځېدلې، چې دنړۍ د يوگوټ او سېدونکي دنړۍ د بل گوټ له پېښو د دقيقو په حساب خبرېږي او همدا لامل دی، چې مارشل ميک لوهن په ۱۹۶۰ مه لسيزه کې نړۍ ته دنړېوال کلي نوم ورکړ.

دولسي مبارزې په ستراتيژي کې افهام او تفهيم له لارې مخاطبينو ته د مبارزې وړ پيژندل او د مبارزې لپاره يوه ځانگړې پيژندگلوي رامنځته کول يو مهم عنصر دی.

ددغې موخې دلاسته راوړلو لپاره مبارزين د مبارزې لپاره يو ځانگړې لوگو، شعار، نعره، بيرغ، سمبول او ځينې وختونه له يادو شيانو دوه يو څو توکي ټاکي. وروسته بيا ياد توکي د مبارزينو لخوا په دومره پراخه کچه کارول کېږي، چې دغه شيان د مبارزې پيژندگلوي گرځي. ځينې وختونه يو ځانگړی رنگ او يا درنگونو ټولگه د مبارزې د پيژاندگلوي لپاره کارول کېږي او دغه رنگ په متداوم ډول د مبارزې براندگرځي.

په مبارزه کې افهام او تفهيم بايد په يو وخت کې په افقي او عمودي دواړه ډوله دوام پيدا کړي. مشر تابه بايد وخت پر وخت له افرادو او ټيټ پورې غړو څخه د حالاتو په اړه معلومات واخلي او هغوی ته لارښوونې وکړي. همدارنگه د مبارزې غړي هم بايد په خپل منع کې افهام او تفهيم ترسره کړي، چې ددغو ټولو چارو دسره رسولو لپاره افهام او تفهيم اړين دی او دغه چارې د مبارزې لپاره اړينې دي.

له خپلو غړو سره په دې خاطر افهام او تفهيم کېږي، چې هغوی وهڅول شي، خطر ونه ومني، له نوو تګلارو څخه باخبره شي او چمتو وي. بې تفاوته ولس او مخالف ملاتړي په دې خاطر هدف لاندې ګرځي، چې د دوی ملاتړ تر لاسه شي.

دولسي مبارزې لپاره اړينه ده، چې د افهام او تفهيم ستراتيژي ولري. د افهام او تفهيم ستراتيژي اړونده خواو ته په وخت او مؤثر ډول پيغام رسولو لپاره يو چوکاټ رامنځته کوي. د افهام او تفهيم ستراتيژي د مبارې په افهام او تفهيم کې د ګډوډيو او سکتګيو مخه نيسي. اگر، چې ولسي مبارزې د افهام او تفهيم ستراتيژي کې بايد ډېرو خبرو ته پام وکړي ليکن دلته زه دولسي مبارزې په دريو مهمو عناصرو

۱ مخاطبينو (د موخې لاندې ګروپ) ۲ پيغام ۳ وسيلې تمرکز کوم.

۱,۹,۱,۱. مخاطبين (دهداف لاندې گروپونه، افراد او اشخاص)

اړينه ده چې پوه شو چې ولسي مبارزې د هدهاف لاندې افراد او اشخاص، گروپونه، سازمانونه او لوري څوک دي او د دوی ټولنيز، اقتصادي او سياسي حالت څه دی. عيني وختونه په ټولنه کې داسې گروپونه او ټولنې موجودې وي، چې هغوی هم له حالاتو خوشاله نه وي او مبارزه کوي، له دوی سره ځکه افهام او تفهيم کېږي، چې له مبارزې سره ملګري شي. همدارنګه له نړيوالې ټولنې سره ځکه افهام او تفهيم کېږي، چې خپل پيغام او د مبارزې موخه ورته ورسول شي.

په پرمختللي نړۍ کې ان تجارتي شرکتونه په بازار کې دخپلو خدماتو او محصولاتو له عرضه کولو وړاندې دمخاطبيو demographic survey کوي، پدغه سروې کې دوي دخپلو مخاطبينو عمرونه، جنس، امدن، د تعليم کچه او نور په اړه معلومات تر لاسه کوي او وروسته ددغه معلوماتو په رڼا کې مخاطبينو لپاره پيغام جوړوي او داسې رسنۍ ورته ټاکي، چې دوی ته پيغام په مؤثره توګه وليږدوي.

په افغانستان کې د مبارزينو لپاره شايد ستونزمنه وي، چې خپلو مخاطبينو په اړه کره معلومات لاسته راوړي ولې دوي اړ دي، چې لږ تر لږه د مخاطبينو اقتصادي حالت، ټوليز حالت او رسنيو ته د لاسرسي په اړه عمومي معلومات لاسته راوړي او دا ځکه چې د هر گروپ مخاطبينو لپاره پيغام مختلف وي. د بيلگې په توگه که د ځوانانو لپاره يو پيغام جوړېږي بايد دغه پيغام له سپين ږيرو له پيغام څخه متفاوت وي.

له دې برعلاوه بايد مبارزين پوه شي، چې د دوي مخاطبين په کليو او بانډو کې اوسېږي او که په ښارونو کې او د دوي اقتصادي حالت څه ډول دی؟ او د دوي مخاطبين لوستي خلک دي او که نالوستي افراد، دغه معلومات له موږ سره مرسته کوي ترڅو موږ د خپلو مخاطبينو د پوهې کچه وپيژنو او د هغې مطابق ورته پيغام جوړ او رسنۍ غوره کړو.

په مبارزه کې د مبارزينو ملاتړي، بې پرې خلک او مخالفين پيژندل هم اړين دي، دغه معلومات نه يوازې د پيغام د ادبياتو ډول په ټاکلو بلکې د پيغام په رسولو کې هم مرسته کوي.

۱,۹,۱,۱ د پيغام جوړول:

د افهام او تفهيم د ستراتيژي په جوړولو کې پيغام جوړول دويم سترگام دی. پيغام بايد خلکو ته هغه څه ورسوي کوم چې مبارزين غواړي، مبارزين تل د يو حالت پر خلاف مبارزه کوي او هغه حالت غندي ددې لپاره، چې مخاطبين په پيغام پوه شي پيغام بايد مخاطبينو ته ووايي، چې د مبارزينو سره د دغه حالت متبادل څه شي دی هغه څه، چې دوي يې غواړي هغه څه شي دی؟.

پيغام بايد ډېر روښانه او روان وي د هر گروپ لپاره پيغام بايد د هغه گروپ ټولنيز حالتو مطابق وليکل شي. داسې هم ويلی شو، چې د مخاطبينو هر گروپ ته د پيغام رسولو لپاره ځانگړې رسنۍ غوره کېږي نو ځکه د هرې رسنۍ لپاره بايد پيغام رامنځته شي. ټولنيزو رسنيو لپاره پيغام بايد دراديوې او يا هم د علمي کراموله لارې د پيغام څخه متفاوت وي.

لکه، چې وار د مخه ورته اشاره وشوه مبارزه په ټولنه کې د څو گروپو خلکو

❖ فعال ملاتړو

- ❖ احتمالي ملاتړو
- ❖ ناپيلي لورو
- ❖ مخالفينو
- ❖ احتمالي مخالفينو

سره مخامخ کېږي له دې امله يادو گروپونو ته د مبارزې څخه ملاتړ، مخالفين د ځان سره درايو ځای کولو او مبارزين له ځان سره د ساتلو برعلاوه، مبارزين اړ دي، چې د بشر حقونو د ملاتړو د نړيوالو ادارو او نړيوالې ټولنې د ملاتړ دراجلبولو په خاطر يادو خواو ته خپل پيغام ورسوي. که مبارزين وخت په وخت اړونده خواو ته د افهام او تفهيم له لارې معلومات ورنکړي نه يوازې دا، چې مبارزين، مخالفين، بې پرې خلک او احتمالي مخالفين له ځان سره نشي ملگري کولای بلکې د نړيوالې ټولنې ملاتړ هم نشي راجلبولی او ورسره ورسره خپل ملاتړي هم له لاسه ورکوي. او بالاخره مبارزه له ماتې سره منځ کېږي.

نړېواله ټولنه او د فشار گروپونه په ولسواکه ټولنو کې زيات رول لري او کولای شي، چې په حکومت يا دولت فشار راوړي او د مبارزينو د غوښتنو منلو ته يې اړ کړي. دا غېزمن افهام او تفهيم لپاره اړينه ده، چې افهام او تفهيم دوامداره وي، دا ځکه چې که افهام او تفهيم پرې کېږي،

نو د هدف لاندې گروپونو ترمنځ اختلاف را پېدا کېږي او د مبارزې د پاشېدلو لامل گرځي.

خو که پیغام له هرې لارې او هر ډول مخاطبيونو ته لیږدول کېږي، ادبیات، یې باید په ډېر احتیاط سره غوره شي، د موثر پیغام رسولو لپاره اړینه ده، چې هغه خلک، چې د مبارزې لپاره پیغام جوړوي هغه باید وخت په وخت رسنۍ تعقیب کړي، ترڅو یوه شي، چې رسنۍ د دوي په اړه څه وایي ترڅو د مبارزې په اړه درستیو د افکارو په رڼا کې پیغام جوړ کړي.

مخاطبین تل په هغه موضوعاتو کې دلچسپي لري، چې دوي ته په معنوي او فزیکي لحاظ نژدې وي. له دې امله اړینه ده، چې د مخاطبینو کلتوري حالت په نظر کې ونیول شي او پیغام لیکلو کې داسې ادبیات وکارول شي، چې مبارزه له اړونده کلتور سره تړلې ونیسي. دموخې لاندې ټولنې حالات په پام کې نه نیول داسې حالات رامنځته کوي، کوم چې د پیغام رسولو کې د ناکامۍ لامل گرځي بلکې د مبارزې لپاره خطرناکې پایلې لري.

پیغام باید په حقایقو ولاړ وي، چې موخه یې یوازې د پیغام لیږدول نه بلکې د هدف لاندې گروپ په افکارو او چلند کې تغیر راوستل وي.

که پیغام د هدف لاندې گروپ، افرادو او اشخاصو په چلند او افکارو کې تغیر رامنځته نکړي پیغام مؤثر ندې.

د پیغام له رسولو وروسته اړینه ده، چې د هدف لاندې گروپ په غبرگون پوه شو. دغه غبرگون (فیدبک) په حقیقت کې د هدف لاندې گروپ باندې د پیغام تاثیر دی، چې دغه تاثیر د خلکو درويي، چلند او افکارو کې د تغیر په بڼه ښکاره کېږي.

نړیوالو ته د مبارزینو د پیغام رسولو په لار کې نړیوالې رسنۍ ډېر رول لري، د پخواني شوروي اتحاد واکمن د نړیوالو رسنیو له دغه رول څخه ښه خبر وه. له همدې امله یې بي بي سي، امریکا غږ او نورو رسنیو ته د خپل واک لاندې سیمو کې د فعالیت اجازه نه ورکوله او که چا دغو نړیوالو راډیوگانو ته غوږ نه وه؛ هغوی زنداني کېدل. که له یوې خوا داخلي او نړیوالې رسنۍ خلک د مبارزې له پیغامه خبر وي. له بلې خوا یې د مبارزې ملاتړ ته هم هڅوي، چې دا کار ددې لامل گرځي چې مبارزې ته نور خلک ورګډ شي.

د امریکا متحده ایالتونو په ۱۹۶۰م کال کې په پخواني چک سلواکیا کې ازادي راډیو جوړه کړه او د باندېنيو رسنیو پر اورېدلو یې له سختو قیوداتو سره سره د ازادۍ راډیو څپې له فولادي پردې ورتېرې کړې او

په خلکو يې تاثير وکړ. هغه سياسي، پوځي او ايډيالوژيکي خنډونه چې له دويمې نړيوالې جگړې وروسته پخوانی شوروي اتحاد له لويديځ او غېر کمونيستي هېوادونو سره د تماس د مخنيوي په موخه رامينځته کړی وو د پولادي پردې په نوم ياديږي. دغه خنډونه د جگړې له پايې ته رسيدو وروسته له منځه ولاړ. له دې امله د ختيځې اروپا په هېوادونو، چې د شوروي اتحاد د وارسا تړون متحدین و، کې يې د نړيوالو راډيوگانو د خلکو ترمنځ پوهاوی رامنځته کړو. چې دغه پوهاوی د سړې جگړې له پای ته رسېدو مخکې ولسي خوځښتونو د پيل لامل وگرځيد.

۱،۱،۲،۳ رښتۍ:

د پيغام له جوړولو وروسته بايد هغه وسائيل ولټوو د کومو په مټ، چې پيغام ليرېږي. د پيغام د رسولو لپاره مناسبه وسيله ټاکل دومره اړين دي لکه څومره، چې پخپله د مؤثر پيغام جوړول اړين دي. د نړۍ په کچه د ولسي مبارزې مطالعه بنسټيزه، چې د عربو له پسرلي تر فېلپين او بيا تر صربيا، په ټوله نړۍ کې په ولسي مبارزو کې رسېدو مهم رول ترسره کړ.

رسنۍ نه يوازې د مبارزې پېغام دنړيوالو غوږونو ته رسوي، بلکې ولس ته د مبارزې په اړه پوهاوی هم ورکوي. عینې وختونه مبارزې له داسې مراحلو تېرېږي چې که انځور شي، نو نړۍ به په خوځښت راولي. رسنۍ دي چې دغه انځورونه نړۍ ته رسوي، که رسنۍ نه وي د دغه ډول انځورونو جوړول شاید خپلې موخې تر لاسه نه کړي. رسنۍ نه يوازې دا چې پېښې تر پوښښ لاندې نيسي، بلکې همدا رسنۍ دي چې عینې پېښې رامنځته کوي. ددې مانا داده چې که رسنۍ په يوه ځانگړې موضوع ډېر تمرکز وکړي بيا بيا يې وڅيړي او ځانگړي اړخونو باندې ډېر فشار واچوي درسنیو دغه چلند ددې لامل گرځي چې اړونده موضوع دخلکو د مجلسونو موضوع وگرځي او داوريدونکو او ياليدونکو په افکارو کې تغير راولي نو ځکه رسنيو ته د عامه افکارو جوړوونکي هم وايي.

رسنۍ دولسي مبارزو بريانه تضمينوي، خو دولسي مبارزو په بريالي کېدو کې مرسته کولای شي. له دې امله اړينه ده، چې درسنېو په فطرت او دهغو د کار په ډول پوه شو، ترڅو له رسنيو سره داسې چلند وشي چې زموږ په درد وځوري. ددې له پاره چې له رسنيو په درست ډول استفاده وکړو اړينه ده چې موږ رسنيو ته هغه څه ورکړو، چې د دوی په کار وي او رسنۍ اړتيا ورته لري.

مخکې تر دې چې رسنۍ زموږ خبر خلکو ته وړاندې کړي، بايد پوه شو چې څنگه خپل خبر رسنېو باندې ومنو. ددې لپاره بايد ستراتيژي يا تگلاره جوړه شي. رسنيو ته خبر يوازې ورکول کېږي نه، بلکې پر دوی يې منل هم مهم دي، رسنۍ ددې سره علاقه نلري چې مبارزين په حقه دي او که په نا حقه او نه هم د مبارزې پلوي دي، چې هغه څه درته خپاره کړي چې ته يې غواړې، رسنۍ هغه څه غواړي چې ددوی لپاره مهم وي. له دې امله دداسې يوې لارې چارې پېدا کولو ته اړتيا ده، چې رسنۍ ستا خبر د خبر په توگه ومني او په خپل وار يې بيا خلکو ته وړاندې کړي. د ژورنالېست لپاره دداسې خبر پېدا کول غوره دي، چې نه يوازې مهم وي بلکې درسنۍ ليدونکو او يا اورېدونکو ته هم ارزښت ولري. نو ځکه مبارزين بايد هڅه وکړي، چې رسنېو ته داسې مالومات ورکړي، چې رسنېو ته ارزښتناک ښکاره شي.

په ساينس او ټکنالوژۍ کې د پرمختگ له امله رسنۍ هم په چټکۍ سره بدلېږي. درسنېو د ستراتيژۍ تر جوړولو وړاندې بايد چاپېريال مطالعه شي. ددې خبرې مانا داده، چې درسنېو حالت، ستاسې اورېدونکي او ستاسې تر هدف لاندې گروپ بايد وڅېړل شي. له هر څه مهمه داده چې درسنېو لنډ سکېپ بايد مطالعه شي.

در سنځو لنډسکېپ په رسنيو کې اقتصادي، سياسي او ټولنيز بدلون او له دغه بدلون څخه رامنځته شويو امکاناتو ته ويل کېږي. اگر چې په ټکنالوژي کې چټک پرمختګ له امله اوس تر ډېره بريده ټولنيزو رسنيو د رواجي رسنيو لکه راډيو، ټلويزيون، ورځپاڼې او مجلې ځای نيولی دی. اگر چې دغه راډيوګانې هم ډېر اوږدو نځي لري، خو په برېښنالرونکو ښارونو کې بيا ټلويزيونونه ډېر لېدونکي لري، چې د دغو ټلويزيونونو شمېر د څلوېښتو په شاوخوا کې دی. نړيوالې راډيوګانې بي بي سي، ازادۍ او امريکا غږ راډيو هم په کليوالو او ښاري سېمو کې په ډېر شوق سره اورېدل کېږي، که مبارزين خپل پېغام دغو رسنيو ته ورسوي، نو ډېر په اسانۍ کړای شي، چې ولس له خپلې مبارزې خبر کړي او داخلي او خارجي ملاتړ ترلاسه کړي.

ټولنيزې رسنۍ

په ټولنيزو رسنيو کې هم ډېر په تېزۍ سره پرمختګ روان دی. په لومړيو کې خو فېسبوک، ياهو او هاپمېل مسېنجر ونه وو، خو اوس ټويټر، مايي سپېس، فورسکوير او نور رامنځته شوي دي. په نړۍ کې داسې ځايونه شته چې له اړوند هېوادونو سره د واکمنانو له لارې نه وي تړلي خو له نورې نړۍ سره د انټرنېټ په مرسته تړل شوي دي.

که څه هم په افغانستان کې يوازې يو څو فيصده خلک انټرنېټ ته لاس رسې لري خو دغه خلک اکثريت د ټولنې مهم خلک دي. دوی په نړيوالو نادولتي انجوگانو، داخلي انجوگانو، سفارتونو، نړيوالو سازمانونو، نړيوالو او داخلي رسنيو، دولتي او شخصي ادارو کې کار کوي. له دې پرته محصلين، د پوهنتونونو استادان او نور سياسي فعالان هم انټرنېټ ته لاس رسې لري. او همدوی د ټولنيزو رسنيو د مهمو کارونکو له جملې څخه دي.

ځوانان د افغاني ټولنې هغه پورې دی، چې د ټولنې دنورو پورونو په پرتله انټرنېټ ته زيات لاس رسې لري. په دې وروستيو کې فېس

بوک د افغانانو لخواه سياسي او ټولنيزو مباحثو او د افکارو د تبادلې لپاره په زياته کچه کارول کېږي. د ټاکنيزو کمپاينونو لپاره هم ترې کار اخېستل کېږي. فېسبوک د ټولنيزو شبکو درامنځته کولو او د اعلانونو لپاره هم کارول کېږي. داسې انگېرل کېږي چې د وخت په تېرېدو سره به په افغانستان کې د سياسي او ټولنيزو موخو لپاره د ټولنيزو رسنيو کارېدنه لا چټکه او رواج شي، خو په اوسني وخت کې هم د افغانانو په ژوند کې د ټولنيزو رسنيو له ارزښت څخه انکار نه شي کېدای.

ټولنيزې رسنۍ عامو خلکو او مبارزينو ته موقع ورکوي، چې د مبارزې پېښې واقعات او کړنې د نورې نړۍ سره شريکې کړي. دغه کار ته د بناريانو راپور ورکونه Citizen Repoting وايي. اگر چې د ژورنالستانو لخوا راپور ورکونه د دغه ډول راپور ورکونې سره توپير لري خو په عمومي ډول ولسي مبارزو کې دغه راپور ورکونه ډېره مؤثره وي، د عربو پسرلي او برما کې دانگ سان سو چې لخوا مبارزه کې د دغه ډول راپور ورکوني ډېره استفاده شوې.

کارپوهان باوري دي؛ چې د عربو پسرلي ډېر لاملونه درلودل، چې يويې ټولنيزې رسنۍ دي. مبارزينو د فېسبوک او ټوېټر له لارې يو شمېر مصريان مبارزې ته راوهڅول او دهغوی ملاتړ يې ترلاسه کړ. د

هغه پرېکنده رول له امله چې فیسبوک د مبارک پر خلاف په مبارزه کې ترسره کړو، د عر بو پسرلي ته د فیسبوک او بنټون هم وېل کېږي. نور کارپوهان بیا پدې اند دي چې ټولنیزې رسنۍ د پیغام د تاثیر او انعکاس زیاتوونکي دي او یواځې پیغام په لویه کچه خپروي.

همدغه ټولنیزې رسنۍ د دې لامل شوې، چې سیاسي استبداد ته بشري بڼه ورکړي. محمد ابو عزیزی هغه شخص دی، چې په تیونس کې یې د شاروالۍ د مامور له خواله رټل کېدو او وهل کېدو وروسته ځان ته اور واچاوه.

د ده کېسه په فیسبوک، ټویټر او یوټیوب کې څو ځله تکراراً خپره شوه او ناراضه خلک یې وهڅول، چې د منځني ختیځ او شمالي افریقا په بېلابېلو هېوادونو کې د خپلو ځانونو د خوندي کولو او ژغورولو لپاره احتجاجونه، مظاهري او لاریونونه وکړي. تیونسي فعالانو چې بنځې هم په کې شاملې وې، ټولنیزې رسنۍ او ویبلاگونه درېیم درېزو معاملو د برېښدلو لپاره وکارولې، د بېلګې په توګه په تیونس کې فعالینو د ولسمشر زین العابدین د مېرمنې هغه ویډیو خپره کړه، چې نوموړې دولتي الوتکه د خپلو شخصي موخو لپاره کاروله او اروپا ته د سودا لپاره تلله.

د عربو پسرلي کې ټولنيزې رسنۍ د دې لامل شوې، چې د مبارزينو تر منځ سياسي بحثونه گرم او ولسواکه نظرونه خپاره کړي او ديو لړ اقداماتو رامنځته کېدو ته لار اواره کړي.

ډېر پوهان وايي چې درسنیو او ټولنيزو تحريکونو تر منځ يوه قوي اړيکه موجوده ده، ځينې خو دغه اړيکې ته د (گډژوند) اړيکه وايي. د دې مانا دا ده؛ چې که يو وي بل به هم وي، او که يو نه وي بل به هم نه وي. د منځنۍ ختيځ او شمالي افريقا او ځينې اروپايي ټولنو کې د برياليو ولسي مبارزو برياله ټولنيزو رسنيو (فيسبوک، ټويټر، يوټيوب، پالک ټاک او نورو) سره تړل شوي وو. په داسې حال کې چې په دغو ولسي مبارزو کې د ځوانانو تر منځ افقي افهام او تفهيم وو، چې په ولسي مبارزه کې د عمودي افهام او تفهيم برعکس دغه ډول افهام او تفهيم د ځوانانو د متحرک کولو لپاره زيات موثر ثابت شوي، او دغه ډول افهام او تفهيم کې ټولنيزې رسنۍ ډېر ستر رول لوبوي، نو ځکه د منځنۍ ختيځ په ولسي مبارزه کې د ټولنيزو رسنيو غښتلی رول له نظره نه شي غورځول کېدی. دا چې د ولسي مبارزو او ټولنيزو رسنيو اړيکې ته د گډژوند يا Symbolic Relation

وويل شي دا به يو څه مبالغه وي. د منځني ختيځ او يا بل هر ځای کې چې ولسي مبارزو تاريخ ته وکتل شي، مبارزه هېڅکله په خپله نه

رامنځته کېږي، بلکې مبارزين او سياسي فعالان ډېر وخت مبارزه تر سره کوي، چې خلکو ته فکر ورکړي او يو نوی متبادل ورته وړاندې کړي، ټولنيزې رسنۍ نه شي کولای چې په خپله خلکو ته يو متبادل ور وړاندې کړي، بلکې د مبارزينو د اوږد وخت د مبارزې مفکوره په ډېر کم وخت کې ډېرو زياتو خلکو ته درلولو وړتيا لري، ټولنيزې رسنۍ د دې وړتيا لري چې د ثابو په حساب يو پيغام لکونو خلکو ته ورسوي له دې امله ويلی شو، چې په ولسي مبارزه کې د ټولنيزې رسنۍ د پراخوونکو يا زياتوونکو (Amplifier) رول لري.

که له يوې خوا په افغانستان کې ډله ييزو رسنيو د پخوا په پرتله ډېر پرمختګ کړی او تاثير يې زيات شوی، خو درواجي رسنيو له ارزښت څخه هم انکار نه شي کېدای، په افغاني ټولنه کې ديني عالمانو له رول څخه سترګې نشي پټېدای، ديني عالمان د جمعې ورځو او داخرونو په خطبو کې، د جنازو پر مهال او دنورو ديني لمانځغونډو پر مهال له لوی شمېر خلکو سره مخ کېږي او د اسلام له نظره بېلابېلي موضوعګانې تشرېح کوي. زموږ په ټولنه کې ديني عالمانو رول خورا زيات دی او که ديني عالم له يوې موضوع ملاتړ وکړي، نو د دې قوي امکان موجود دی، چې ولس له هغې موضوع څخه پراخه ملاتړ وکړي.

قومي مشران او مخور هم په پيغام رسولو کې اغېزناک رول لوبوي، دوی له لوی شمېر خلکو سره مستقيماً په تماس کې وي او کولای شي، چې د دوی ترمنځ د افهام او تفهيم د يوې اغېزمنې وسيلې رول ترسره کړي.

چاپي مواد لکه بروشورونه، پوسټرونه، ورځپاڼې، مجلې، فکت شيتونه او نور هم د پيغام رسولو لپاره مؤثرې وسيلې دي ډېر وختونه ولسي مبارزې خلکو ته د پيغام رسولو او د اړونده مسائلو په اړه دخپل دريځ د ښکاره کولو لپاره له ورځپاڼو او يا اونيزو استفاده کوي، په ديوالونو ليکل په ديوالونو گرافيتي (رسمونه) چې ځانگړې ماناوې لري هم د پيغام رسولو مؤثرې وسيلې دي. په ديوالونو ليکل او گرافيتي جوړول د ډېرو مبارزينو لپاره د پيغام رسولو ښې وسيلې دي.

۱،۱۰ بيا پخلاينه:

دوسله والې مبارزې برعکس، په ولسي مبارزه کې دواړه، مبارزين او هم د دوی مخالفين، دگټې په کور کې دي. په ولسي مبارزه کې د مخالفينو پر خلاف مبارزه نه کېږي، بلکې د دوی د کړنو پر خلاف مبارزه کېږي. له دې امله اړينه ده، چې د مبارزې له پای ته رسېدو وروسته له مخالف اړخ سره بيا پخلاينه وشي او په ټولنه کې گډ ژوند

پېل شي. بيا پخلاينه ټولنيز جوړښت قوي کوي او د ټولنې بېوزله پور ته واک ورکوي.

و سلواله مبارزه يوه اړخيزه پروسه ده. ولې ولسي مبارزه ډيالوگ، دوه اړخيزه ده. په دغه مبارزه کې مخالف ډيالوگ ته رابلل کېږي، لکه څنگه چې گاندي ويلي "نه همکاري او غاړه نه اېښودل د سيستم پر خلاف رامنځ ته کېږي. دانسانانو پر خلاف نه" په همدغه ډول د ولسي مبارزې موخه نه يوازې دا چې په ټولنه کې تاوتریخوالی له منځه وړل دي بلکې د مخالف په رويه کې بدلون راوستل او په ټولنه کې په اساسي توگه د لانجې ريشې وچول دي. ترڅو لانجه بيا په ټولنه کې سر راپورته نه کړي. دغه ډول مبارزه د اشخاصو پر خلاف نه بلکې د اشخاصو په ملتيا ترسره کېږي، ولسي مبارزه په حقيقت کې له ظالمانه سيستم ښکاره سرغړاوی او په مؤثره توگه ډيالوگ ته د مخالف اړخ رابللو ته ويل کېږي. همدا لامل دی، چې ولسي مبارزين هغه چا ته چې ولسي مبارزين ورسره مخامخ دي ته دښمن نه بلکې مخالف ويل کېږي. او د مبارزې د پای ته رسيدو وروسته ټولې خواوې خپل عادي ژوند ته دوام ورکوي.

۲،۱ یووالی (اتحاد):

له ستر اټیژی، جوړولو بر علاوه باید د مبارزینو تر منځ د یووالی رامنځته کولو لپاره هڅې وشي. اکثره وختونه د مبارزې گډون وال بېلابېل سیاسي، ټولنیز او اقتصادي پسمنظر ونه لري، ددوی تر منځ د ولسي مبارزې په اړه باید واحد فکر موجود وي. دیوې مبارزې لپاره د ډېر شمېر خلکو متحرک کول اړین وي، چې بیا وروسته ددوی تر منځ یووالی مهم او لازمي فکتور دی.

د عامو مبارزینو بر علاوه باید د مبارزینو د بېلابېلو کچو تر منځ یو والی رامنځته شي. ولسي مبارزه له دریو کچو مشرتابه، اوپراتیفي شبکې او عام ولس څخه رامنځته کېږي. د بريالۍ ولسي مبارزې لپاره اړینه ده، چې ددغه درې واړو کچو تر منځ یووالی موجود وي. ددغه دریو واړو پوړونو تر منځ د یووالي د نه موجودیت له امله په مبارزه کې گډوډي او بې نظامي رامنځته کېږي. په ولسي مبارزه کې یو ډول گډوډي مخالفینو ته موقع ورکوي، چې د مبارزینو تر منځ اختلافات راپیدا کړي. د مبارزینو تر منځ یووالی د مبارزې بريالي کېدو کې مرسته کوي او همدا لامل دی چې باید د مبارزینو تر منځ یووالی د مبارزې د بريالپاره یو اساسي فکتور گڼل کېږي.

لډې برعلاوه مبارزينو او اړونده اړخونو ترمنځ د موخې يو والی هم اړين دی، په تحريک کې د موخې په اړه بايد يو والی موجود وي او د مبارزې موخې بايد د عام ولس ليوالتياوې منعکس کړي. د موخې په اړه دوه خبرې مهمې دي: لومړۍ دا چې موخه بايد د زياترو خلکو د دلچسپۍ عکاسي وکړي يا په بل عبارت، د نورو خلکو مقصد وگرځي. دويم دا چې موخه بايد رياليستيکه او حقيقي وي. مبارزه بايد يو محدود شمېر مقاصد ولري، د ډېرو مقاصدو موجوديت د مبارزې د ناکامۍ لامل گرځي. ستراتيژي د دې لامل گرځي، چې په مبارزه کې نور خلک شامل شي د مخالف له لېکو د خلکو تېښته د دې لامل گرځي، چې خلک لا زيات محرک او مبارزه قوي شي. ستراتيژي د مخالف په کړنو کې د توقف لامل گرځي او مخالف کمزوری کوي.

۳،۱ رهبري:

چرته يې درومم په کوم لوري به يې موم

ورکه موندی نشي بې رهبره بې چراغه

له ستراتيژي جوړونې او يووالي رامنځته کولو وروسته دولسي مبارزې د مشر تابه په اړه بايد فکر وشي. په انساني ټولنه کې زياتره

وخت ستونزې او مشکلات موجود وي، که څه هم زياتره خلک د دغو ستونزو له امله غورېږي او له دې امله د ټولنې د ټولو وگړو ورځنۍ ژوند په يوه يو ډول په منفي توگه اغېزمنېږي، خو زياتره خلک د مختلفو لاملونو له کبله د حالاتو بدلون لپاره په اقدام لاس نه پورې کوي.

ډېر وختونه يو شمېر خلک له ستونزو څخه در او تلو او د حالاتو د بدلون په اړه فکر کوي، مگر يوازې يو يا څو محدود اشخاص ابتکار په لاس کې اخلي او په عملي اقدام لاس پورې کوي. دغه اشخاص خپل نظر له نورو سره شريکوي، نور افراد خپلو ليکو ته جذبي او په دې ډول تحريک پراخېږي. تحريک اداره غواړي او که سم اداره نه شي، ناوړين رامنځته کوي. نو ځکه اړينه ده په مبارزه کې داسې اشخاص موجود وي، چې تحريک په ښه ډول اداره کړي. تحريک ته لرليد وټاکي، نور افراد ورته راجذب کړي، وسايل ورته برابر کړي او تحريک روان وساتي، تر څو چې تحريک بريالی کړي.

مشرتابه دهر حرکت يو مهم عنصر دی، دهر حرکت برياليتوب د مشرتابه په پوهه او وړتيا ولاړ وي. د حرکت مشر بايد يولړ وړتياوې ولري او که مشر وړتيا ونه لري مبارزه ناکامېږي. د اسلام له نظره هم مشرتابه ډېر مهم دی، امام شافعي رح فرمايلي: (که زه توان ولرم چې

يو قوم ته دعا وکړم، نوزه دهغه قوم مشر ته دعا کوم). په ولسي مبارزه کې مشر تابه اړ دی، بشري سرچېنې اداره کړي، د مبارزې د مادي وسايلو لپاره پلان جوړ او اداره کړي او همدارنگه مشر تابه د وخت په بڼه ډول مدیریت کړي.

ګاندي، مارټر لوتر کېنګ، پاچا خان او نیلسن منډیلا هغه مشران دي، چې د ولسي مبارزو له امله مشهور دي. دغه مشرانو نه یوازې دا چې کاریزما درلوده بلکې تر ډېره بریده بریالي هم وو. د ولسي مبارزې لپاره اړینه نده، چې د یادو اشخاصو په څیر کاریزما لرونکي مشران ولري، خو د ولسي مبارزې لپاره اړینه ده، چې داسې مشران، چې لرلید، پاکې، موخې او ستراتیژي ولري، ولري.

د پخواني تعریفونو برعکس اوسني مشر تابه د موخو د لاسته راوړلو لپاره پر خلکو تاثیر، د هغوی هڅول او دوی ته د وړتیا ورکولو ته ویل کېږي. د مشر تابه لپاره کوم واحد فورمول نشته، د حالاتو او شرایطو په پام کې نیولو سره د مشر تابه ستایل کارول کېږي. مشر تابه بېلابېل ډولونه لري، خو مشر تابه هغه ډول غوره کوي، کوم چې له حالاتو او شرایطو سره برابر وي.

مشر تابه په ولسي مبارزو کې د افرادو او اشخاصو لپاره دهخوني نقطه وي. مشر تابه خپل نور ملګري مبارزه کولو ته هڅوي او دوی د نورو لپاره د پوهې او عمل يوه نمونه وي. بل دا چې مشر تابه بايد د وخت او شرايطو سره سم وړتياو او د موجودو وسايلو څخه په استفادې مبارزه برياليتوب ته سوق کوي

مشر بايد لاندې ځانګړتياوې ولري:

➤ دراتلونکي لپاره لرلید ولري: مشر بايد پوه وي، چې له مبارزې څخه څه شی لاسته راوړل غواړي. مبارزه فقط د مبارزې په خاطر روانه نه ساتل کېږي. مبارزه د وار دمخه يو تعريف شوی حالت درامنځته کېدو په خاطر ترسره کېږي. دغه حالاتو ته د مبارزې لرلید ويل کېږي.

➤ قوي شخصیت ولري: خپلې خبرې ته ودرېږي، ژمن او هڅاند واوسي، مشر بايد عام افرادو لپاره د فکر او عمل يوه نمونه وي. تزلزل د مشرۍ قاموس کې ځای نلري.

➤ پر خپل ځان کنټرول: مشر تابه بايد له واکه ناوړه ګټنه (استفاده) ونه کړي، په خپل ځان بشپړ کنټرول ولري. مشر بايد د نورو خلکو (د عامو مبارزينو او ولس) لپاره د پاکۍ او پرهيزګارۍ يو سمبول وي.

➤ مشر تابه په خپله بايد يوه نمونه وي: مشر بايد د سخت کار، حوصلې، عزت او له نورو سره د مرستې يو سمبول وي، داسې چې خلک يې په اشارو قرباني ورکولو ته تيار وي.

➤ مشري امتياز نه بلکې يو دروند مسؤليت وگڼي. که څه هم يو شمير پوهان مشري لپاره فطري وړتيا درلودل اړين گڼي. نور پوهان بيا وايي چې مشري يو کسبي شى دى. کسبي وي او که فطري، مشر بايد مشري يو مسؤليت وگڼي او د دغه دروند بار وړتيا لپاره فزيکي او علمي وړتياوي ولري. مشر بايد هغه خلک چې دى يې استازيتوب کوي وپېژني. خلکو ته غوږ کېږدي، له هغوى سره کېني او ځان د هغوى په خبر يو شخص وگڼي او پر دوى ځان او چت ونه گڼي.

➤ وړتيا ولري: مشر بايد د مشر تابه وړتيا ولري او له نورو خلکو څخه د وړتيا په لحاظ متميز وي.

➤ مسووليت ومني: لانجمن چاپېريال کې همېشه حالات د وړاندوينې وړ نه وي او ډېرى وختونه مشران سمې پرېکړې نه شي کولای. که چېرته د ناسمې پرېکړې له امله تحريک ناکامېږي، بايد مشر مسووليت ومني، ډېر کم مشران د ناکامۍ

مسؤوليت مني، مگر ښه مشر هغه دی، چې د بريا او ناکامۍ دواړو مسووليت ومني.

➤ د بريا نورو ته منسوبول: ښه مشران تل د تحريک برياوې نورو ته منسوبوي، دوی ډېر کم وخت د (ما) او (زه) کلمات کاروي، همېشه موږ کاروي، ښه مشران خپلو افراد ته حس ورکوي، چې دوی مهم دي او له دوی پرته د مبارزې بريا امکان نه لري.

➤ د نورو له تجربو زده کړه کول: مشران له خپلو کړنو زده کړه کوي، دويم ځل تېروتنه نه کوي، همدارنگه مشران بايد د نورو مشرانو له تجربو هم زده کړه وکړي. مشران بار بار تجربو کولو لپاره وخت نلري دوی اړ دي چې خپل چاپېريال مطالعه کړي، له نورو زده کړه وکړي او کشتۍ ساحل ته ورسوي.

➤ دواک لېږد: ښه مشران واک له ځانه سره نه ساتي بلکې واک نورو ته لېږدوي، له دغه لارې دوی نه يوازې دا چې خپل کار اسانوي، بلکې نورو ته د مسؤوليت د لېږد له لارې د تحريک د خپل گڼلو حس ورکوي. ښه مشران هڅه نه کوي، چې ټول کارونه په خپله وکړي، بلکې په گډه له نورو سره کار کوي او د بريا طرف ته قدم اخلي، همدارنگه دواک زيات تمرکز د تحريک د ناکامۍ لامل گرځي.

مشران د خپل فطرت له مخې په بيلا بيل ډولو سره خپل تحرېکونه مخ په وړاندې بيا يې ځينې مشرانو ته مطلق مستبد وي. دا هغه مشران دي، چې نورو خلکو ته فقط امر کوي. دغه ډول مشر تابه د ناوړين په وخت کې او هغه وخت چې مبارزې شکست خوړلی وي، ډېر مؤثر وي. په داسې حالاتو کې خلک د مشر طرف ته گوري او د مشر پرېکنده دريځ ډېر گټور وي.

يوشمير مشران بيا مشفق مستبد گڼل کېږي دوی د لاس لاندې افراد هڅوي چې د دوی پر بکړې ومني. ځينې وختونه دغه ډول مشران ټيټ پورې افرادو ته د پرېکړې کولو موقع ورکوي.

نور مشران بيا مشورې کولو ته اوليت ورکوي او دوی ته پر مشوره ولاړ ديموکراتان ويل کېږي. دغه ډول مشران له پرېکړې کولو وړاندې په پراخه کچه له نورو افرادو سره مشورې کوي، خو وروستۍ پرېکړه په خپله کوي. دغه مشران په خپلو افرادو باور لري. دغه ډول مشر تابه د دې لامل گرځي چې په مبارزه د خلکو باور پيداشي او خلک د پرېکړې کولو لپاره وروزل شي.

ځينې نور مشران په برخه اخيستنه ولاړ ديموکراتان گڼل کېږي. دغه مشران له پرېکړې کولو وړاندې له نورو افرادو سره مشوره کوي، خو

پرېکړه د رايو په اکثريت سره کوي. د دې ډول مشر تابه زيان دادی؛ چې په دغه ډول پرېکړه کولو وخت ډېر لږ کيږي او په دغه ډول حالاتو کې که د مشر تابه له اړخه چې کومه پرېکړه راځي، ډېر خلک شايد له هغو سر غړونه وکړي.

١٤، د مبارزينو تاوتريخوالي نه کولو ته ژمنتيا:

له تاوتريخوالي خالي نظم دوه ماناوې لري چې يو يې د بدلون پلي کول او بل يې تعقيبول او له تشدد ځان ساتل دی. له تشدد ځان ساتلو مانا داده، چې برخه وال نه تشدد کاروي او نه د تشدد د کارولو گواښ کوي. اکثره خلک شايد له ولسي مبارزې سره له دې امله ملگري شي، چې دغه ډول مبارزه له تاوتريخوالي پاکه ده. ډېر کم خلک شايد د بدلون لپاره له وسله والې مبارزې سره ملگري شي، نو ځکه اړينه ده، چې ولسي مبارزين له تشدد ځان وساتي

د مبارزينو له خوا تاوتريخوالی نه کول او د مبارزې اصولو ته ژمنتيا يو بل مهم فکتور دی چې د مبارزې په بريا کې مرسته کولی شي. نو ځکه مبارزين ټولو اړونده خواوو ته بايد درناوی وکړي. دوی بايد هېڅکله فزيکي مقابله او شفاهي تاوتريخوالی ونه کړي. دوی بايد له

تاوتریخوالي او له نورو ناوړه کړنو ځان وساتي. اقدام باید ولسواکه وي، مبارزین باید هڅه وکړي، چې خپل متحدین وساتي او نوي دوستان او ملګري پیدا کړي.

مبارزین تل باید له تشدد ځانونه وساتي. همدا لامل دی چې ځینې مبارزې مبارزین اړ باسي چې د تاوتریخوالي دنه کولو ژمنه وکړي. د دې ښه بېلګه دخدایي خدمتګارو ولسي مبارزه ده. دخدایي خدمتګارو هر غړی اړ و، چې په مبارزه کې له ګډون وړاندې به تاوتریخوالی نه کوي او ولسي مبارزې ته به ژمن پاتې کېږي. عموماً داسې فکر کېږي، چې ولسي مبارزې اسانې او له تاوتریخوالي ډکې مبارزې ستونزمنې وي، خو حقیقت ددې برعکس دی. اصلاً تاوتریخوالي ډکې مبارزې اسانې او ولسي مبارزې ستونزمنې وي.

دغه ډول مبارزې روزنې اوژمنتیا ته اړتیا لري. هغه خلک چې له تاوتریخوالي خالي مبارزو کې ګډون کوي، باید ددغه ډول مبارزو پر موثریت عقیده ولري. که څوک ددغه ډول مبارزو پر قوت باور ونه لري، هغوی ته نه ښایي چې په داسې مبارزو کې ګډون وکړي. ډېر وختونه مستبد رژیم د مبارزینو پر خلاف زور کاروي، که مبارزین له تاوتریخوالي ځان وساتي، دوی کولای شي له دې لارې مستبد

چارواکي د خلکو په نظر کې ناقانونه ښکاره کړي. دغه کار د مبارزې د پیاوړي کېدو لامل گرځي او د مبارزې مسوولیت زیاتوي.

د تشدد کارونه حکومت ته پلمه ورکوي، چې دوېرې له منځه وړلو او د نظم ساتلو لپاره زور وکاروي. له تشدد څخه خالي مبارزه د دې لامل گرځي، چې د مخالف ملاتړي را جلب کړای شي، خو کله چې امنیتي ځواکونه د مبارزینو له خوا وگواښل شي، نو دوی بیا زور کاروي. خو که خوځښت د له تشدد څخه خالي مبارزې سابقه ولري او یا دا ثابته کړي، چې د تشدد کارولو اراده نه لري، پولیسو ته بیا د زور کارولو پلمه په لاس نه ورځي. د مبارزینو له خوا د زور کاروونه د حکومت دغه بهانه چې په ټولنه کې ثبات رامنځته کولو لپاره له زوره کار اخلي توجیه کوي. دغه اصول د ستراتیژۍ په جوړولو کې مرسته کوي.

کله چې ولسي مبارزین تاوتریخوالی ته لاس واچوي، مبارزه ناکامېږي. مبارزه د میکروبي کېدو څخه د ساتلو په موخه باید تاوتریخوالی ونشي.

له بلې خوا اکثریت مبارزین له ولسي مبارزینو څخه ځکه ملاتړ کوي، چې مبارزه له تاوتریخوالي خالي وي، کله چې مبارزه په

تاوتریخوالي اوږي د عامو خلکو ترمنځ او همدارنگه د مبارزينو ترمنځ ملاتړ له لاسه ورکوي. له هر څه مهمه داده، چې د مبارزې مشرتابه د تشدد نه کولو په نوم خلک له ځانه سره يوځای کړي وي، که مبارزه په تاوتریخوالي اوږي، نو داله مبارزينو سره يوډول جفاده، فريب او جفا د مبارزو د ناکامۍ لامل گرځي.

له تاوتریخوالي پاکه مبارزه له زور زیاتي سره په هېڅ ډول اړخ نه لگوي، نو ځکه که په مبارزه کې داسې اشخاص وموندل شي، چې زور زیاتي کوي او یا د زور کارولو گواښ کوي، باید له مبارزې وويستل شي. بله مهمه خبره داده چې ولسي مبارزه د خار جیانو له لاسوهنې څخه باید وساتل شي. ډېر وختونه له تشدده خالي مبارزين هڅه کوي، چې له مخالف څخه باندنۍ ملاتړ راکم او د ځان لپاره باندنۍ ملاتړ را جلب کړي، په داسې حال کې چې ځينې وختونه شاید دغه ډول ملاتړ پرېکنده او نور وختونه لږ اغېز ولري.

مبارزين په هېڅ ډول باید خارجي وگړو ته په مبارزې او مظاهرو کې د فزیکي حضور اجازه ور نه کړي، همدا ډول شکمنو افرادو ته باید په

مبارزه کې د مشر تابه رول هم ورکول نه دي پکار، په مبارزه کې د باندنيو حضور مخالفينو ته د مبارزې د بدنامولو چانس ورکوي.

هغه اقدامات چې په پلان کې نه وي له هغو بايد ډډه وشي، هغه کړنې چې روښانه موخې نه لري او د تحريک د کمزورۍ باعث گرځي بايد ترسره نه شي. د مبارزې پر مهال د گډوډو کارونو ترسره کول گډوډي رامنځته کوي او د مبارزې د کمزوري کېدو لامل گرځي. لدې برعلاوه مبارزه بايد د مبارزې د سرته رسولو اخلاقي اصول ولري. دغه اصول مبارزې ته تگلوري په گوته کوي.

په مبارزه کې بايد داسې تگلارې موجودې وي، چې هغه خلک چې د مبارزې له اصولو سر غړاوی کوي له مبارزې وباسي. داسې اصول بايد موجود وي، چې هغه خلک وياگرو پونو ته په مبارزه کې د گډون اجازه ورنه کړي، چې د مبارزې له اصولو سره موافق نه وي. هغه خلک چې د مبارزې له روح سره مخالفت لري، خومره ژر چې کېدای شي بايد له مبارزې وويستل شي.

د وسلوالي مبارزې برعکس ولسي مبارزه کې مالومات ډېر پټ نه ساتل کېږي. په ستراتيژيکه ولسي مبارزه کې هر څه بايد روښانه وي، ډېر کم مالومات کېدای شي پټ وساتل شي، په ډېره کچه محرميت د مبارزې د ناکامۍ لامل گرځي. که خلکو ته د مبارزې په اړه پوهاوی ورنه کړل شي، نو خلک د مبارزې د موخو او تمویل په اړه شکمنېږي، چې دا کار مبارزه کمزورې کوي.

ولسي مبارزه کې بايد ټولو اړونده خواوو ته درناوی وشي، د مبارزې جوړښت بايد ولسواکه وي، اکثره خلک بايد په پرېکړو او تاثير ولري. يو شخص بايد متمرکز واک ونه لري. خو د دې مانا دا نه ده، چې مبارزه بايد مشرتابه ونه لري، مشرتابه د مبارزې لپاره اړين دی، خود پرېکړه کولو پروسه بايد ولسواکه وي. ديکتاتوري مشرتابه د مبارزې د له منځه تللو لامل گرځي.

بله خبره داده چې مبارزه يوه دوهمداره پروسه ده. د دې دوام لپاره مهمه ده، چې مبارزين او مشرتابه په دايمي توگه يوله بل سره په اړيکه کې وي. مبارزين بايد د مبارزې دراتلونکې تگلارې په اړه معلومات ولري او همدارنگه له خپل رول څخه هم باخبره واوسي.

نوله دې کبله اړینه ده چې وخت پر وخت مبارزینو ته په مبارزې پورې تړلیو بېلابېلو موضوعاتو په اړه پوهاوی ورکړل شي. که چېرې مبارزین ونه روزل شي او په مبارزه کې نظم موجود نه وي، نو مبارزه په اسانۍ سره د مخالفینو له خوا یرغمل کېدای او شاید ناکامه شي.

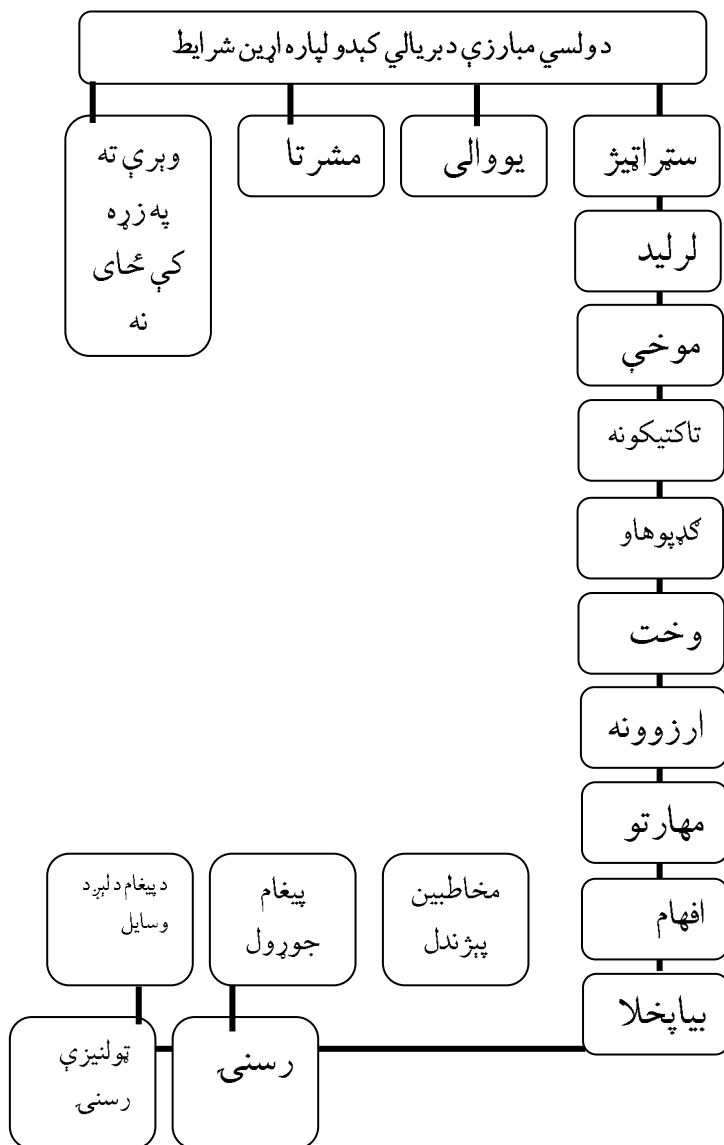
پوهاند پدې اند دي چې د لېبیا او سوريي مبارزې ځکه بريالۍ نشوي چې دغه مبارزو خپل فطرت له لاسه ورکړو او په وسلوالو مبارزو بدلې شوې. همدا لامل دی چې په یادو هیوادونو کې د عربو پسرلی ناکام او دواړه هیوادونه کورنۍ جګړې ته ورتهیل وهي.

۵,۱ وېرې ته په زړه کې ځای نه ورکول:

په تش لاس د دغه مخاطب سره چې د قانون د پلي کولو پلمه د زور کاروونې پوره واک لري سره د مخامخ کېدو پر مهال ویره طبعي ده او حتمي ده. په ځینې ځایونو کې په مبارزه کې له دې امله چې په راتلونکي کې به نوموړي شخص ته ستونزې پیداشي ګډون کول هم له ویرې سره مل وي.

په ولسي مبارزه کې اړینه ده، چې دوېرې موجودیت و منو خو باید په دغه ویره برلاسی پیدا کړو او هغې ته په زړه کې ځای ور نه کړو. له دې امله داسې ترتیبات ونیسئ چې نه یوازې دا چې خپله ویره راکمه

کړئ د مخالف وېره هم را کمه کړئ، مخالفين ځينې وختونه د مبارزينو څخه دوېرې له امله مبارزينو سره زور زياتې کوي. ددې يوه لار داده، چې داسې تاکتيکونه وکارول شي، چې له مخالفينو سره مخامخ کېدل او ټکر را کم شي. د مبارزينو تر منځ د همغږۍ د زياتولو په موخه اقدامات وشي او بالاخره تاکتيکونه لکه مظاهره يو ناخپه ترسره شي او بېرته ژر خپره شي. تر څو چې مخالفين خبرې بري چې مبارزينو بريا اعلان کړي وي.

درېم څپرک

واک او دواک سرچينې:

واک:

په يو هېواد يا سيمه کې په عملي سياست د پوهېدو او څېړنو لپاره اړينه ده، چې په اړونده ټولنه کې دواک په اړه په موجوده مفکورې پوه شو. همدا لامل دی، چې له پېر يوراهيسې پوهان دواک په اړه څېړنې کوي. دولسي مبارزې په اړه د څېړنو لپاره اړينه ده، چې باور ولرو چې واک په ولس پورې اړه لري، که څوک دغه باور نه لري ولسي مبارزه ورته يو بې ماناشی ښکاري. دواک په اړه پخواني تعريفونه لنډ تنگ او يوازې محدودې ساحې تر پوښښ لاندې نيسي.

د پخوانيو تعريفونو له مخې هغه خلک چې واک لري، محدود او هغه خلک چې د دوی د لاس لاندې وي هغه لا محدود دي. د دغه نظر له

مخې واک زور، مجبورولو او کتنرولو ته ویل کېږي، خو دواک د اوسني تعريف له مخې واک وړتيا، استعداد او پوتنسيال ته ویل کېږي. د پخوانیو تعريفونو له مخې هغه خلک چې واکمن نه وي، هغوی ته کمزوري ویل کېږي او دواک په اړه له هر ډول موجودې معادلې څخه ویستل شوي دي. پخوا واکمن برلاسي او دلاس لاندې خلک کمزوري گڼل کېدل او یادگرو پونه یو له بل څخه جدا مطالعه کېدل.

دواک په اړه نوي نظریات وایي؛ چې واک یو داسې شی نه دی، چې د یو فرد یا افرادو ملکیت وگڼل شي او یا د دوی ملکیت وي، چې یوازې هغوی یې لري، بلکې واک سره د یوې اړتیا په توگه چلند کېږي، چې وده ورکول کېدای شي او د ټولنې ټول اړخونه په کې شریک وي.

نوي څیړنې ښيي؛ چې واک شخصي نه، بلکې یوه ټولنیزه پدیده ده. واک هغه وخت ښودل کېږي، کله چې د خلکو یوه مجموعه موجوده وي. که واک په یو فرد پسې وتړل شي، دغه بیا واک نه، بلکې زور زیاتي او کتنرول ته ویل کېږي. اصلاً واک همکاري ده، چې ټول موجوده اړخونه په کې دخیل وي.

ټولنه اصلاً د گډوگټو په پايله کې رامنځته کېږي. دخپل اړخونه په ټولنه کې واک سره شريکوي او هڅه کوي چې دورځني ژوند د تېرولو او د گډو موخو د ترلاسه کولو لپاره په گډه کار وکړي.

واک يو کثیرالوجهي اړيکه ده. په واک باندې د پوهېدلو لپاره د واک د معادلې په ټولو اړخونو پوهېدل اړين دي. يانې د واک په اړه پخواني فکر چې يوازې په واکمنويې تمرکز کولو او د واک لاندې خلک يې له معادلې څخه لرې کول، په واک باندې پوهېدلو کې مرسته نه شي کولی.

ميکاولي د واک پخوانی تعريف ناسم گڼي او فکر کوي، چې که واک زور زياتی وي بيا تر ډېره دوام نشي کولای. نوموړی وايي؛ چې زور زياتی شايد خلک غاړه اېښودلو ته مجبور کړي، خودغه غاړه اېښودنه دوام نه شي کولای په دغه شان حالاتو کې د واکمنو پر خلاف شايد ډېر ژر وسله وال او يا ولسي ټينگار (مقاومت) رامنځته شي. نو په دغه حالت کې ولس خپل واک د مقاومت په توگه ښکاره کوي.

د واک نوی تعريف د واکمنو لپاره له ولس څخه د مشروعيت ترلاسه کولو اړتيا رامنځته کوي او همدا لامل دی، چې په نوي عصر کې تل د حکومتونو لپاره د مشروعيت د ترلاسه کولو موضوع مطرح کېږي. د

واکمنو پر خلاف د بغاوت له رامنځته کېدو څخه دمخنيوي لپاره واکمن د لاس لاندې خلکو څخه مشروعيت تر لاسه کوي.

برنيس کارول هغه واک چې عام ولس يې لري، ته د ټوټه کېدو واک وايي. نوموړی دغه ډول واک خوراقوي گڼي او وايي، چې که څه هم دغه ډول واک لنډمهالی وي، دا وړدمهال لپاره کومه موخه نه لري، خو موجوده ټولنيزو، اقتصادي او سياسي جوړښتونو کې درزونه رامنځته کوي. کارول وايي؛ چې دغه ډول واک په اوږدمهال کې ان د سترو امپراتوريو د له منځه وړلو توان لري.

د واک دنويو تيوريو دروښاتيا لپاره اړينه ده، چې د واک او زورزياتي، تاوتریخوالي او د تشدد ترمنځ په اړیکه پوه شو. که پخوانۍ تيوري ومنل شي او واک په نورو خلکو دبر لاسي په مانا تعبیر شي، دغه وخت واک يوه دسلسله مراتبو اړیکه رامنځته کوي. په دغه ډول واک کې یونفر پوره وړتیا لري، چې دغه حالات زور زیاتي او یاد زور زیاتي کولو گواښ رامنځته کوي او واک او زور زیاتي مترادف گڼل کېږي.

نوي څيړنې واک او تاوتریخوالی له یوه بل سره دوه تړلې نه بلکې متضادې پدیدې گڼي. واک انساني ځانگړتیا ده او تاوتریخوالی یوه

وسيله ده، يانی زور زیاتي یوه وسیله او واک یوه موخه ده. زور ټولنه تخریبوي او واک ټولنه رایوځای کوي. ددې لپاره چې زور له منځه لاړشي، ولسونو ته باید واک ورولېږدول شي.

د واک په اړه که د پخوانیو نظریاتو په اړه په لنډ ډول ووايو، واک د معادلې دیو اړخ لپاره ګټه او د بل لپاره زیان ګڼل کېده. د واک په اړه نویو نظریاتو کې د واک په معادله کې اړونده خواوې د ګټې په کور کې وي او هېڅوک په کې مغلوب نه وي.

نوي تیوريانې وایي، چې واک یو ثابت شی نه دی، واک بدلېږي او وخت پر وخت تقویه کېږي. مخالف چې هر څومره استبدادي وي؛ واک یې ثابت نه دی.

په ټولنه کې د واک په اړه موجود بېلابېل فکرونه د واک په دوه متضادو نمونو کې خلاصه کېږي، دغه دواړه نمونې تحریکونه اړیاسي، چې د خپلو کړنو لپاره بېلابېلې تګلارې او تر هدف لاندې ګروپونه وټاکي.

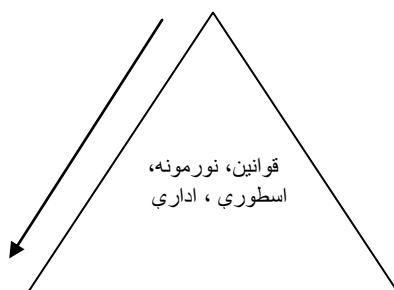
د واک لومړنۍ نمونه وایي؛ چې واک دیو داسې هرم په بڼه دی، چې د هر چا د واک پورې په کې مالومه وي، د هرم په سر کې واکمن یو نڅه ګان وي، چې واک لري او په پرتلیزه توګه بېواکه ولسونه د هرم په قاعده کې وي.

دنځبه گانو او دولسونو تر منځ ادارې او عینې د نه لمس کېدو جوړښتونه لکه قوانین، رواجونه، ټولنیز اصول او نور موجود وي، چې نځبه گان د دغو ادارو او د نه لمس کېدونکو جوړښتونو له لارې ولسونه اداره او خپلې ګټې تضمینوي.

د واک په یاده نمونه کې واک له پاسه لاندې خواته راځي او عام ولس هېڅ واک نه لري. نو ځکه تحریکونه د ټولنیز بدلون لپاره اړدي چې د نځبه گانو توجه را جلب کړي او له هغوی سره کار وکړي. د ټاکنو پروسه، لابی کول او محاکمو ته منځ ګرځول هغه لارې چارې دي، چې د واک د دغه ډول نمونې د موجودیت په صورت کې ترې استفاده کېږي. د واک دغه نمونې ته د نځبه گانو د واک نمونه یا مونولیتیک نمونه وایي.

د واک پدغه نمونه کې ټولنه د سلسله مراتبو لرونکي هرم شکل ته ورته جوړښت لري، هغه خلک، چې واک لري هغه د هرم په پاس خوا او هغه خلک، چې واک نلري هغه د هرم په لاندې خوا کې موقعیت لري. عام بهیر سیاسي او ټولنیزې تیوريانې لاهم د واک پدغه نمونه باور لري. د واک دغه نمونې د روح مطابق واک جامد شکل لري، تغیر نه خوري. یوازې هغه شخص یا اشخاص چې د هرم ډوله شکل په سر کې واقع وي، تغیر خوري. دغه واکمن هم د کودتا یا

اتقلابونو په پایله کې له واکه لرې کېږي. په دغه ډول رژیمونو کې وړو برخو ته تغیر ورکول کېدای شي، خو ټول هرم ته تغیر ورکول امکان نه لري.

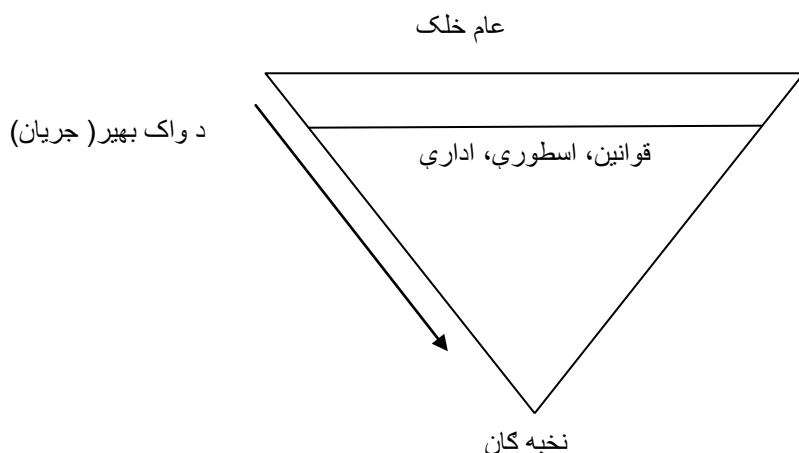
ولس

د واک بهیر (جریان)

له بلې خوا د واک دویمه نمونې ته د خلکو د واک نمونه وایي دغه نمونه واک له خلکو سره تړي. د دغه نمونې له مخې په هغو ټولنو کې چې قوي نخبه گان لري لکه د امریکا متحده ایالتونه او ان په عینو دیکتاتورې ټولنو کې هم واک د خلکو پر غاړه اېښودنه او ملاتړ ولاړ دی. د واک دغه نمونه د سرچپه هرم بڼه لري. د دغه هرم قاعده عام ولس او سړيې نخبه گان ښيي. په دغه نمونه کې واک د خلکو له خوا نخبه گانو ته لېږدول کېږي. د واک په اړه دغه ډول فکر لرونکي کسان په دې اند دي، چې واکمن تر هغه په واک کې پاتې کېږي، خو چې عا

م ولس و غواړي او هغه وخت چې عام ولس و غواړي له واکمنو واک بېرته اخلي او واکمن له واکه ایسته کېږي.

دغه نمونه یو ایډیال حالت دی، چې دیوې دایمي سیاسي مفکورې په توګه لا تر اوسه ندی تر لاسه شوی (اگر چې د ټولنیزو فعالیتونو پر مهال اکثره تر لاسه کېږي). ولې ددې سره سره تر ډېره بریده په هغو ټولنو کې، چې قوي نخبه ګان لري، که هغه د امریکا په څیر پر مختللي ولسواکي هم وي او یا پوځي دیکتاتوري حکومتونه. د واکمنو واک د عامو خلکو په غاړه ایښودنې، ملاتړ او همکارۍ باندې متکي وي.

دغه نمونه د ټولنیزو تحریکونو له خوا کارول کېږي. په دغه ډول حالاتو کې ټولنیز تحریکونه یوازې په نورماله لارو چارو لکه دلابي

کولو، قوانینوپه جوړولو او ټاکنوسر بهر په ټیټه کچه ولسونو ته پوهاوی ورکوي او مبارزې ته یې راگډوي. دواک دغې نمونې ته پلورالستیکی نمونه هم ویل کېږي.

دواک ددغې نمونې له مخې سیاسي واک له ولس او په ځانگړي توگه له فردڅخه پیلېږي. که یو فرد دواک دجوړښت په اړه خپل فکر ته تغیر ورکړي، دغه تغیر دواک په جوړښت کې دتغیر لامل گرځي. واکمن یوازې هغه واک لري، چې دولس له خوا ورته ورکول کېږي. افراددغه واک په دیموکراتیکوټولنو کې په خپله خوښه واکمنو ته ورکوي، نور افرادبیا دپېښو پر وړاندې بې تفاوته وي او استبدادي رژیم بیا دخلکو دځوښې پر خلاف پر ولس حکومت کوي او واک ترې اخلي. ولسي مبارزې ځکه مهمې دي، چې په دې مبارزو کې خلکو ته ددوی دوړتیا په اړه پوهاوی ورکول کېږي، چې دوی په ټولنه کې دهر ډول تغیر راوستلو وړتیا لري.

په ټولنو کې د واک سرچينې:

رابرټ دهل وايي، چې واک هغه وړتيا ته ويل کېږي، چې خلکو ته داسې وړتيا ورکوي چې داسې وکړي، چې لدغه مجبوريته پرته به يې نه وي کړي. د عام فکر پر خلاف، چې واک پر واکمنو پورې اړه لري، واک اصلاً د ټولنې په يولړ فکتورونو او گروپونو پورې اړه لري. هره ټولنه د واک خپلې سرچينې لري، خو عيني سرچينې داسې دي، چې په ټولو ټولنو کې واکمنو ته واک لېږدوي.

اکثره وختونه د ولسي مبارزو ستر مقصد د واک لاسته راوړل او نور خلک له واک څخه محرومول وي. د استبداد له منځه وړل او د راتلونکي لرلید لاسته راوړل د واک له موجوديته پرته امکان نه لري. له دې کبله اړينه ده؛ چې په ټولنه کې د واک سرچينې وپېژندل شي، کله چې انسانان له استبداد سره مخ شي نو دوي دوه لارې غوره کوي، غبرگون ښکاره کوي او يا خاموشه پاتې کېږي. که د غبرگون ښکاره کولو پرېکړه وکړي، نو يا وسله والې مبارزې له لارې مبارزه کوي او يا هم ولسي مبارزې له لارې مبارزې ته متې رابښوي.

زموږ د بحث موضوع له تشدد څخه خالي مبارزه ده، دغه مبارزه لکه څنګه چې فکر کېږي، له ننگونو خالي نه ده، ستونزې او مشکلات لري. د جين شارب په اند سياسي واک د وسايلو، نفوذ او فشارونو چې له صلاحيتونو، بنديزونو او معاوضې څخه عبارت دي، ټولګې ته ويل کېږي.

په ټولنه کې واک مختلفې سرچينې لري، چې شپږ يې له نورو مهمې دي:

مشروعيت: ولسونه هغه وخت د واکمنو حکم منلو ته تر هغه غاړه ږدي، تر کومه چې دوی ته واکمن مشروع ښکاري. نو ځکه مشروعيت د واک لومړۍ سرچينه ده. مشروعيت يو ذهني حالت دی، چې خلک غاړه ايښودلو ته اړ باسي. واکمن د مشروعيت د تر لاسه کولو لپاره بيلا بيلې لارې چارې لټوي، په ولسواکه نظامونو کې واکمن له ولسه د مشروعيت د تر لاسه کولو لپاره ټاکنې تر سره کوي. په شاهي نظام کې نوی واکمن بايد د بادشاه وارث وي، او دغه ميراث نوي واکمن ته مشروعيت ورکوي. فلکوریکي کيسې بيا مشروعيت له عيني نورو ډولونه لکه د نوي پاچا د ټاکلو لپاره د پاچا پر سر د يوې ځانګړې مرغۍ کېناستل او له ورته نورو لارو چارو روايت کوي. هر

هغه څوک، چې مشر وټ تر لاسه کړي هغه په حقيقت کې د واک يوه سرچېنه تر لاسه کړې وي.

بشري منابع: واکمن هغه وخت حکومت کولی شي، کله چې له دوي سره تړلي نور مسلکي خلک له حکومتي چارې ترسره کړي. واکمن په يوازې ځان د حکومت ټولې ورځنۍ چارې او مسؤليتونه سرته نه شي رسولی. بشري منابع هغو اشخاصو ته وېل کېږي، چې په بېلابېلو ادارو کې کار کوي د حکومت مشينري چلوي او د حکومت د تگلارو په پياده کولو کې مرسته کوي.

واکمن اړ دی، چې د خلکو د ورځنيو اړتياوو د پوره کولو او د حکومت د ورځنيو چارو ترسره کولو لپاره په بېلابېلو ډگرونو کې د مسلکي او ارزول شويو افرادو يو لوی شمير ته لاسرسی ولري. مسلکي افراد د واک يوه قوي سرچېنه ده.

مهارتونه او پوهه: دا هغه مهارتونه دي، چې واکمن ورته د ورځنيو چارو د سرته رسولو لپاره اړتيا لري او افراد يې عرضه کوي. هېڅ واکمن ټول مهارتونه نه لري او که افراد او اشخاص واکمن سره مرسته او همکاري ونه کړي، نو د حکومت چارې په تېره درېږي. آن د يوه معمولي ترافیک کړنې د حکومت د مشينري د څرخ د ګرځيدو لپاره

اړينې دي او دنوموړي مهارت پياده کېدو ته اړتيا ليدل کېږي. دغه پوهاوی د حکومتدارۍ نه بيا تر امنيت، دفاع، کرنې، بنسټونې او روزنې، ډيپلوماسۍ، مالي چارو او نورو ساحو پورې ټول په خپله لمن کې راغواړي.

مادي وسايل: مادي وسايل واکمنو ته د حکومت د ماشينري چلولو وړتيا ورکوي. واکمن جايدادونو، ملکيتونو، طبيعي منابعو، مالي منابعو، د تلو راتلو وسايلو ته لاس رسې لري. له دې پرته په يوه هېواد کې موجودې طبيعي زېرمې لکه کانونه، اوبه او نور هم د مادي وسايلو بېلگې دي.

د وسايلو په زياتېدو سره واک زياتېږي او په کمېدو سره يې واک کمېږي. په هره اندازه، چې مادي وسايل زيات وي په هماغه اندازه واک غښتلی وي، خو اړينه ده چې له دغو مادي وسايلو څخه په فني ډول گټه واخيستل شي. د مادي سرچينو شته والی قوي مدیریت او فني پوهې ته اړتيا لري. ډېری وختونه دغه مادي وسايل په خپله په ټولنه کې د لانجو او تاوتریخوالي لامل گرځي. خو په ورته وخت کې مادي وسايل د واک له سترو سرچينو څخه يوه گڼل کېږي. د مادي وسائلو د نه درلودلو په صورت کې واکمن او هم هیوادبيوز له وي.

نه لمس کېدونکې فکتورونه: عادتونه، رواجونه، رواني، کلتوري، مذهبي او نظرياتي افکار چې خلک واکمن ته په غاړه اېښودنه مجبوروي، هم د واک سرچينې دي. مذهب ډېری وختونه خلک واکمنو ته په غاړه اېښودنې مجبوروي او که مذهب او کلتور د واکمنو په طرف وي واکمن په اسانۍ سره واک کارولی شي. په ډېرو هيوادونو کې د واکمنو د مشروعيت يوازينۍ سرچېنه مذهب وي او واکمن د مذهب په مټ خپل موجوديت توجیه کوي. دايو تاريخي حقيقت دی چې ان په لوديځه نړۍ کې پخواني واکمنانو له مذهبي مشروعيت تر لاسه کولو وروسته سياسي مشروعيت تر لاسه کړی. جان لاک همدغه حقايق داسې بيان کړي: ((سياسي مشروعيت له مذهبي مشروعيت څخه سرچينه اخلي)).

جزا: خلک له قوانينو څخه د سر غړاوي په صورت کې د جزا له وېرې غاړه ږدي. د جزاگانو وېره په خپله له جزا څخه ډېره قوي ده او دغه وېره خلک غاړه اېښودلو ته مجبوروي. د دولت دنوي تعريف له مخې دولت هغه ارگان ته ويل کېږي، چې په خپله جغرافيه کې د زور کارولو صلاحيت لري، همدغه د زور کارونه او يا د زور د کارونې ويره ده، چې ډېری وخت ولسونه دولت ته په غاړه اېښودنه مجبوروي.

ولس ولي حکومت ته غاړه ږدي؟:

دغه پوښتنې ته د ځواب لپاره شايد د خلکو ذهنونو ته ډول ډول جوابونه ودرېږي. د ځينې خلک ذهن ته د ټولنيز تړون د دغه پوښتنې لامل په توگه ودرېږي. ټولنيز تړون د ټولنې د افرادو تر منځ يو نا ويل شوی تړون دی، چې له مخې يې د ټولنې افراد دا اخلاقي او سياسي مسوليت له مخې گډه ټولنه رامنځته کوي. هوبس وايي چې انسانان د خپل فطرت له مخې د خپل ځان د گټې په لټه کې دي. دوی ځکه يو حاکم يا واکمن ته غاړه ږدي، چې په غاړه اېښودنه کې د دوی گټې خوندي وي او دوی په ټولنه کې د اوسېدو وړتيا پيدا کوي. ټولنيز قرارداد دوه ټکي روښانه کوي. لومړی دا چې افراد چې د state of Nature په وخت کې کوم واکونه درلوده او ديو او بل پر خلاف يې کارول هغه له لاسه ورکوي. دويم دا

چې دوی دغه واک یو شخص یا د افرادو یوې ډلې ته ورکوي.

روسو ټولنیز قرارداد د حکومت رامنځته کېدو سره تړي. نوموړی وایي وروسته چې انساني نفوس زیات شو د انساني اړتیاو پوره کولو لپاره وسایلو هم تغیر وموند. دا هغه مهال و چې خلکو په وړو کتلو او فامیلونو کې ژوند کول پیل کړل. دغه وخت د شخصي شتمنۍ درلودلو اړتیا پیدا شوه او همدغه د شخصي شتمنیو د خونديتوب د تضمین د رامنځته کېدو اړتیا احساس کړه او دوی د دغه خونديتوب د تضمینولو په خاطر حکومت د یوې وسیلې په توګه رامنځته کېدل اړین ګڼل. له دې امله حکومت د خلکو د شخصي شتمنیو د خونديتوب د تضمینولو په خاطر د خلکو ترمنځ د یو ټولنیز قرارداد په پایله کې رامنځته شو.

ټولنیز قرارداد په اړه روسو وایي په ټولیزه توګه د افرادو له خوا د انفرادي حقونو او ازادیو لاس په سر کېدل او دغه حقونه یو

نوی شخص ته لېږدول دي. د ټولنیز عدالت دغه نمونه د دوه اړخیزو مسوولیتونو، چې په کې واکمن د افرادو ښو ته ژمن وي او هریو فرد د نورو افرادو ښو ته ژمن وي ویل کېږي، روسو وایي چې حکومت ته غاړه ایښودل د انفرادي او ټولنیزو گټو د ترلاسه کولو په خاطر ترسره کېږي.

روسو state of Nature ته د روسوله ییز حالت په سترګه ګوري او وایي چې دغه مهال افرادو انفرادي ژوندل کولو، دغه وخت د انسانانو نفوس کم و، نو ځکه په طبیعت کې د شیانو کثرت و. دغه مهال خلک ډېر کم دیوبل سره مخامخېدل او له دغه امله د انسانانو ترمنځ د ټکر چانس ډېر کم وو. روسو وایي چې انسانانو دغه وخت په ازادانه توګه هغه څه ترسره کول، چې دوی یې کول غوښتل.

جان لاک بیا د state of Nature په اړه وایي چې دغه د جګړې حالت نه دی، چې په کوم کې خلک دیوبل په حقونو تېری کوي، بلکې افراد خپل پلانونه په داسې توګه

عملي کوي. چې نورو ته يې زيان ونه رسېږي. هوبس ته د جان لاک او روسو بر خلاف state of Nature د يوې دوامدارې جگړې حالت ښکاري په کوم کې چې خلکو د يوبل سره په دوامداره توگه ښکري اړم کړي وي.

حکومت او واکمنو ته غاړه اېښودنه د حکومت د دوام لپاره يو مهم فکتور دی، ډاکټر جين شارپ وايي: د ولس لخوا له غاړه اېښودنې پرته حکومت دوام نه شي کولای او دا ځکه چې که ولس حکومت ته غاړه کېږدي او خبره يې ونه مني، نو حکومت دوام نه شي کولی، له ټولنيز تړون پرته په ټولنه کې يو ډول مري او غير مري رواني او مادي فکتورونه موجود دی، دغه فکتورونه ددې لامل گرځي، چې ولس او يا افراد واکمنو ته غاړه کېږدي. دغه فکتورونه په بېلابېلو ټولنو کې توپير کوي. د ټولنې سياسي، اقتصادي او ټولنيز حالات ددغه فکتورونو په ټاکلو کې رول لري. ولسي مبارزه په

همدغه فلسفه ولاړه ده او همدا لامل دی، چې په ولسي مبارزو کې ولس ځکه هدف گرځول کېږي، چې ولس له حکومته مخ واړوي، نو حکومت دوام نه شي کولای.

ولسي مبارزين اړ دي، چې همدغه لاملونه، کوم چې د ولس د غاړې اېښودنې لامل گرځي وپيژني. ددغه لاملونو په اړه پوهاوی ددې باعث گرځي، چې مبارزين د خلکو وفاداري له حکومت څخه خپل طرف ته راجلب کړي.

عادت: له وړو کتوبه خلکو د غاړه اېښودنې عادت اخيستی وي چې دغه عادت د وخت په تېرېدو سره وده کوي. موږ په ټولنه کې د مشرانو، مور، پلار، د مشرانو وروڼو او خوښو اوامرو ته غاړه ږدو. دغه غاړه اېښودنه ددې لامل گرځي، چې موږ له حکومت څخه فرمانبرداري کوو. اکثره وختونه آن علامې موږ مجبوري چې غاړه کېږدو. د بېلګې په توګه کله چې موږ د STOP نښه گورو، ودرېږو. او یا سره ترافیکي

نښه گورو درېزو نو ځکه ډېر خلک د غاړه اېښودنې د عادت له مخې بيا حکومت ته هم غاړه نږدي.

شخصي گټه: ډېر وختونه ولسونه له ديکتاتورانو او مستبدو رژيمونو څخه کرکه کوي، خو نور خلک بيا له دې امله چې شخصي، سمې او يا تنظيمي گټې يې په دغه ډول رژيمونو کې خوندي وي، له هغوی څخه ملاتړ کوي. بيا دغه گټې ددې لامل گرځي چې دغه ډول خلک هغوي حکومتونو ته غاړه ږدي.

د جزا وېره: اکثره خلک له دې امله چې که له واکمنو څخه سرغړونه وکړي بنايي جزا ورکړل شي، بندي شي، له مالي او مادي حقونو محروم شي واکمنو ته غاړه ږدي. ډېر وختونه مستبد رژيمونه هغه خلک له دندو محروموي، چې دوی ته غاړه نه ږدي. دا، چې يوازې دولت د زور کارونې واک لري دغه فکتور ولسونه دولت ته په غاړه اېښودنو مجبوروي.

بې تفاوتې: په ټولنه کې ډېر داسې خلک موجود دي، چې د حالاتو پر وړاندې بې تفاوته وي. فکر کوي هغه چې د استبداد په وړاندې دریدل یوه ستره ننګونه ده او هغه خلک چې دغه ډول فکر لري د استبداد پر وړاندې اکثر وختونه بې تفاوته پاتې کېږي او د دوی بې تفاوتې ددې لامل ګرځي چې مستبد واکمن خپل واک ته دوام ورکړي. دولسي مبارزې یوه موخه د حالاتو پر وړاندې د بې تفاوته خلکو متحرک کول دي. بې تفاوتې یوه ستره ستونزه ده، که په ټولنه کې بې تفاوتې له منځه ولاړه شي شاید ډېری ناخوالې له منځه ولاړې شي او واکمن پر ولسونو د ځان او خپلې ارادې تپلو چانس له لاسه ورکړي.

پر ځان د باور نه موجودیت: ډېر وختونه چې کله عادي ولس ته په حکومتي چارو کې ونډه ور نه کړل شي، ولسونه بیا د ضعف او ناتوانۍ احساس کوي، دوی بیا فکر کوي چې د

هېڅ کار وړتيا نه لري او حکومت د هر څه مسؤليت پر غاړه لري، پر ځان دغه بې باوري د خلکو د بې تفاوتۍ او بالاخره د مستبد واک د دوام لامل گرځي. کله چې بدلون د راوستلو د وړتيا نه درلودلو ذهنيت ته په ټولنه کې بدلون ورکړی شي. او خلک فکر وکړي، چې دوي هر ډول بدلون راوستلی شي، يوازې دغه وخت په ټولنه کې د مثبتو بدلونونو رامنځته کېدو طمعه کېدای شي. زموږ په ټولنه کې پر ځان ناباوري د شته بدمرغيو له سترو لاملونو څخه گڼل کېږي. ولس د هر ډول اقتصادي، سياسي او ټولنيز بدلونو راوستلو لپاره حکومت ته گوري، دوی په دې اند دي چې هر ډول بدلون بايد حکومت راولي او بدلون راوستلو لپاره پر ځان باور نه لري. په ټوله کې دغه ذهنيت ددې لامل شوی، چې ټولنه په ستونزو کې ښکېله شي.

د ناکامۍ وېره: کله چې خلک نورې مبارزې وگوري چې ناکامېږي، دوی هم مبارزه کولو ته زړه نه ښه کوي، دوی فکر کوي چې څه تغیر نه شي کولی، نو ځکه برحاله واکمن ورته ښه ښکاري او دهغه ملاتړ ته دوام ورکوي.

اخلاقي مسوولیت: ډېر خلک ځکه واکمنو ته غاړه ږدي، چې دوی فکر کوي واکمنو ته غاړه اېښودنه د دوی دیني او اخلاقي مسوولیت دی. له دې برعلاوه خلک فکر کوي، چې که موجود واکمن لرې شي، نو نوی واکمن به په ټولنه کې دگډوډۍ لامل وگرځي. ځکه دوی فکر کوي چې د موجود واکمن دواک دوام په ټولنه کې د نظم مانا لري او له دې امله دوی دغه واکمن ته غاړه ږدي. چارواکي هم له دغه مفکورې استفاده کوي ترڅو د دوي پر خلاف مزاحمت راپیدانه شي، کله چې خوشال خان د مغلو پر خلاف مبارزه کوله، مغلو عینې خلک چې نیمچه ملایان په کې هم وو، خوشال خان پر خلاف راپاخول

.دغو خلکو به د خوشال خان خلاف کولو او ویل به یې چې مغل اولولامر دي او د اسلام له نظره باید رعایا اولولامرو ته غاړه کېږدي.

خوشال خان به دغه خلکو ته په ځواب کې ويل چې مغل ظالمان دي
او په اسلام کې ظالمانو ته غاړه ايښودنه ناروا ده. خوشال خان به دوی
ته ويل:

اطاعت داو لوالا امر ځکه نه کړم

خليفه د زمانې په زړه کافر دی

د خوشال خان مخالفينو د خوشال خان سره مخالفت کول د مذهب پر
اساس توجیه کول، نو خوشال خان هم اړ و، چې دخپلې مبارزې
لپاره مذهبي دليل پيدا کړي. خوشال خان دغه کار کېس تر يوه بريده
بريالی و.

له واکمن سره رواني اړيکې: کوم شخص چې په واک کې وي، له هغه
سره د خلکو يو ډول رواني تړاو رامنځته کېږي او خلک يې په خفگان
ځورېږي، دغه رواني تړاو د دې لامل گرځي، چې ولس له واکمنو
ملاتړ وکړي.

ما فوق الانساني حيثيت: هغه څوک چې په واک کې وي دنورو انسانانو په پرتله داوچت مقام لرونکي ښکاري. په عيني کلتورونو کې پاچا ولس ته دخداى سيورى ښکاري. له دغه امله ولس له پاچا څخه ملاتړ کوي.

نور خلک چې څه کوي؟: ولس ډېر وخت هغه څه کوي، چې اکثريت يې کوي، (دړندو په بازار چې وربرابر شي، ته هم يوه سترگه پټوه) خلک همدغه شان کوي او له واکمنه ملاتړ کوي. ددې مانا داده، چې دغه ډول خلک دښو او بدو په اړه خپل تحليل نلري بس هغه څه کوي، چې نور خلک يې کوي او دا کار دټولنې او هېواد لپاره ډېر بد عواقب لري.

دغاړه ايښودنې لاملونو باندې پوهېدل ځکه اړين دي، چې کله مبارزين په دغه لاملونو پوه شي، بيا د موجودو واکمنو څخه خلک مبارزې ته دراپړولو لپاره لارې چارې او دلايل پيدا کوي.

خلورم خپرکې

دولسي مبارزي تاکتيکونه :

دولسي مبارزې ټول ډولونه (له تشدده خالي احتجاج، د اړايستلو لارې چارې او دولسي مبارزې طريقې) له هغه کلتور سره ژور تړاو لري، چې يوه مبارزه په کې ترسره کېږي.

سياسي، ټولنيز، اقتصادي او جغرافيايي حالت په ولسي مبارزو کې کارېدونکې طريقې او تاکتيکونه ټاکي. دولسي مبارزې تاکتيکونه بايد د پراخه ستراتيژۍ يوه برخه وي، تاکتيکونه په يوازې ځان شايد د هېڅ رنځ دوانه شي. ولې دولسي مبارزې د پراخه ستراتيژي يوه قوي برخه ده.

جين شارپ په بېلابېلو مبارزو کې ترسره شوې طريقې په ۱۹۸ تاکتيکونو کې خلاصه کړي دي. له دې پرته ځينې نور وپوهانود

ولسي مبارزې د سرته رسولو لپاره بيا د دوی د کلتور او ټولنې د حقایقو په نظر کې نیولو سره سم ډول ډول لارې چارې وړاندې کړي دي. دغه لارو چارو ته تاکتیکونه ویل کېږي.

تاکتیکونه هغه کړنواو یا مانورونو ته ویل کېږي، چې موخه یې په یوه مبارزه کې د کامیابۍ لاسته راوړل وي، تاکتیکونه د مبارزې پر مهال منظمو لنډمهاله کړنو ته ویل کېږي. جین شارپ له ولسي مبارزې سره تړلي تاکتیکونه په لاندې ډول په درې ډلگيو وېشلي.

۱: هڅول، ښوکه او احتجاج کول.

۲: همکاري نه کول.

۳: سوله ییزه مداخله او اخلال رامنځته کول.

هڅولو، نیوکې او احتجاج کولو ډله کې هغه طریقې شاملې دي، چې سمبولیکه ښه لري. د دغه طریقو موخه د مخالفینو، عام ولس او د متاثرینو تر اغېز لاندې راوستل دي. عموماً د تاکتیکونو دغه ډله لومړنی قدم او د مبارزې نورو لارو چارو ته زمینه برابروي.

دهمکاري نه کولو په لارو چارو کې مبارزين هغه همکاري نه کوي، چې دوی يې په عادي حالت کې له مبارزې وړاندې له مخالف اړخ سره لري او يا هم په ټولنيزو، اقتصادي او سياسي ډگرونو کې د اړينو نويو همکاريو له کولو څخه ډډه کوي.

د سوله ييزې مداخلې او اخلال رامنځته کولو په طريقو کې هغه لارې چارې شاملې دي. چې مبارزين په کې مخکې تر مخکې په موجودو تگلارو، اړيکو، ادارو او رواجونو کې لاس وهنه کوي او اخلال په کې رامنځته کوي. د جين شارپ له تاکتيکونو يې غيښې په لاندې ډول دي.

- ولسي تعزيرونه
- د يوې موضوع په مخالفت او يا ملاتړ کې اړونده اړخ ته ليکونه لېږل
- د سازمانونو او ادارو له خوا اعلاميې خپرول
- لاسليک شوې ولسي اعلاميې
- د افرادو او ادارو له خوا د يو چا د سمبوليکې محاکمې اعلانول

- دليک له لارې ديولوی شمېر خلکو له خوا د يوې غوښتنې مطرح کول
- شعارونه، کاریکاتورونه او سمبولونه جوړول
- بنرونه، پوستري، او په ديوالونو ليکنې
- کتابونه، پمفلېتونه او کبستي (پېټې) خپرول
- ورځپاڼې او ژورنالونه
- راډيو او تلويزيونونه
- په هوا او په ځمکه ليکل کول
- پلاوی لېږل
- نمونه يي مډالونه ورکول
- دگروپ په بڼه د يوې موضوع لپاره ملاتړ تر لاسه کول (لابي کول)
- يوې ودانۍ ته د ودانۍ له ظرفيته د زياتو خلکو ورننوتل
- نمونه يي ټاکنې کول
- دبېرغونو او سمبولونو راځړول او له ځان سره يې لېږدول
- د سمبولونو کارول / اغوستل

- دو عاگانې او عبادت کول
- د سمبولیکه شیانو رسمول
- دانځورونو ښودل / لېږدول
- دخپل جايدا د نوله مينځه وړل
- سمبولیکې رڼاگانې کول / سمبولیکې روښنایی
- دانځورونو او ګوډاګیانو ښودل
- د احتجاج په توګه ځان په ځانګړيو رنگونو رنگول
- نوې نښې او نومونه رامینځته کول
- سمبولیکې نعرې وهل
- اعتصاب / دندې او نور مستردول
- ځانګړې ګروپ او اشخاصو ته بې ادبه اشارې کول
- چارواکو ته په لوی شمیر کې ورتلل
- چارواکي ځورول
- همدردۍ ګروپونه جوړول
- ناستې کول
- ډرامې او موسیقي غږول

- سندري ويل
- مارشونه كول
- رسم گذشت كول
- مذهبي غونډې كول
- اوږد سفر كول - مذهبي سفر كول
- دستر قطار په بڼه موټرې يو طرف ته بېول
- سياسي ويرونه كول
- نمونه يي جنازې كول
- نمايشي جنازې كول
- د ملاتړ يا احتجاج غونډې كول
- احتجاجي غونډې كول
- احتجاجي وتل
- چوپتيا غوره كول
- حكومت نه د القابو بېرته ستنول
- مخ اړول
- ټولنيز پرېكون

- انتخابي ټولنيز پرېکون
- دخبرو بندول
- د ټولنيزو او سپورتي فعاليتونو ځنډول
- ټولنيزو مسايلو سره پرېکون کول
- دمحصلينو له خوا احتجاج کول
- ټولنيزه غاړه نه اېښودنه
- له ټولنيزو ادارو دخپل غړيتوب بهر ته اخيستل
- دمبارزينو له خوا په کورونو کې ناسته کول
- بشپړ انفرادي پرېکون کول
- دکارگرانو تېښته
- پناه گاه/ پټنځای
- ټولنيز غيابت
- هجرت کول
- دمستهلکينو له خوا پرېکون کول
- دهغه موادونه کارونه چې پرېکون ورسره شوی
- لگښت کمول

- د کورونو د کرایو نه ورکول
- په کرایه نیولو څخه انکار کول
- په ملي کچه د مستهلکېنو پرېکون کول
- په نړېواله کچه د مستهلکېنو له خوا پرېکون کول
- د کارگرانو له خوا پرېکون کول
- د تولید کوونکو له خوا پرېکون کول
- د عرضه کوونکو پرېکون کول
- د سوداګرو پرېکون کول
- د جايدادونو له پيريدلو انکار
- ځانونه په کورونو کې بندول
- له صنعتي کمک څخه ملاتړ کول
- د تجارانو له خوا عمومي اعتصاب کول
- په ډله ییزه توګه له بانکونو خپلې روپۍ راويستل
- د قسطونو او باقياتو له ورکړې انکار کول
- د قرضونو او بانکي سودونو له ورکړې انکار کول
- د حکومتي روپيو له اخېستلو انکار کول

- د سوداگرۍ پر مالونو بندیز لگول
- په تور لست کې د تجارانو شاملول
- پر نړېوالو سوداګرو بندیز لگول
- د نړېوالو پېریدونکو له خوا بندیز لگول
- نړېوال تجارتی بندیز نافذول
- احتجاجي اعتصاب کول
- دبزگرانو له خوا اعتصاب کول
- د کروندګرو له خوا اعتصاب کول
- دبندیانو له خوا اعتصاب
- مسلکي اعتصاب
- پراخه لاریون
- دناروغۍ په پلمه کارونو ته نه تلل
- په احتجاجي ډول د دندو پرېښودل
- محدود احتجاج کول
- انتخابي احتجاج کول
- هر اړخیز احتجاج کول

- عمومي احتجاج کول
- هرتال (اعتصاب) کول
- اقتصادي رکود
- دوفاداريو ځنډول او يا بېرته اخېستل
- دولسي ملاتړ ځنډول
- مقاومت هڅوونکي ويناوې او ادبيات کارول
- له قانون جوړوونکو ادارو سره پرېکون کول
- له ټاکنو سره پرېکون کول
- له حکومتي دندو سره پرېکون کول
- له حکومتي ادارو سره پرېکون کول
- له دولتي تعليمي ادارو سره د همکارۍ پرېکون کول
- له حکومتي دندو او مقامونو سره پرېکون کول
- د حکومت ملاتړو ادارو سره پرېکون کول
- د اجرايوي چارواکو له ملاتړ څخه انکار کول
- درسيو او دلو حو لري کول
- د ټاکل شويو چارواکو له منلو انکار کول

- زړه نازړه توب او غاړه نه اېښودنه
- دمخامخ څاروونکي په نه موجوديت کې زړه نازړه غاړه اېښودنه
- ولسي غاړه نه اېښودنه
- غير مستقيم غاړه نه اېښودنه
- د يوې غونډې له خپرېدو انکار کول
- ناستې کول
- دمکلفيت دورې له تېرولو سرغړونه کول او نورو مسلکونو ته تلل
- پټېدل، تېښتېدل او کاذبه پېژندگلوي
- ناروا قوانينو ته ولسي غاړه نه اېښودل
- د حکومت د ځانگړو مرستو له منلو انکار کول
- د قوماندې او مالوماتو د وسايلو بندول
- عمومي اداري نه همکاري کول
- قضايي نه همکاري کول
- د اجرائيه مامورينو له خوا ارادتا نه همکاري کول

- د حکومت جوړونکو اجزاو له خوانه همکاري کول
- په ډيپلوماتيکو او نورو استازو لېو کې بدلون راوستل
- د ډيپلوماتيکو غونډو فسخ او وروسته کول
- د ډيپلوماتيک رسميت پېژندلو تعليق
- د ډيپلوماتيکو اړيکو سختول
- د نړېوالو ادارو له غړيتوبه وتل
- په نړېوالو ادارو کې له غړيتوبه انکار
- له نړېوالو ادارو او سازمانونو وتل
- روژه نېول
- د ذهني فشار رامنځته کولو لپاره روژه نېول
- د لوړې يا دنه خوړلو اعتصاب
- سرچپه محاکمې دايړول
- له تشدده خالي وېرول
- احتياج جاي درېدنې
- له تشدده خالي بريد کول
- له تشدده خالي اشغال

- نوې ټولنيزې کړنې رامنځته کول
- متبادلي ټولنيزې ادارې رامنځته کول
- متبادل افهام او تفهيم رامنځته کول
- له زور زياتي پرته د يوځای اشغال
- له بنديزونو سرغړاوی
- ډمپبنګ (ځينې سوداګر ځانګړي توکي په ډېره لويه کچه مارکېټ ته راوړي، چې دغه کار په مارکېټ کې د ياد توکي د نرخ د لوېدو لامل ګرځي. په پايله کې يې نور تجاران مجبور ېږي، چې خپل توکي ارزان وپلوري او په پايله کې نور دکانداران تاوان کوي.)
- متبادل بازارونه رامنځته کول
- متبادل ترانسپورټ رامنځته کول
- متبادلي اقتصادي ادارې رامنځته کول
- په ادارو کې ازدحام
- د پټو اجنتانو ښکاره کول
- زندانونو ته د تللو هڅه

➤ د (بېطرفه) قوانينو ولسي عدم اطاعت: قوانينو ته غاړه نه

ايښودنه

➤ متوازن حكومت رامنځته كول

➤ متوازي ادارې رامنځته كول

په افغانستان کې دولسي مبارزې عینې تاکتیکونه

ولسي مبارزين بايد د هغه ځای، چې مبارزه پکې رامنځته کېږي د هغه اقتصادي، سياسي، مذهبي او ټولنيز چاپېريال په نظر کې نيولو سره د مبارزې د پرمخ بېولو لارې چارې ترتيب او وضع کړي. هره مبارزه خپل ځانگړی چاپېريال لري او که دغه چاپېريال په پام کې ونه نيول شي او مبارزه ترسره شي، نو نه يوازې دا چې مبارزه به بريالۍ نه شي، بلکې مبارزين به له سختو ستونزو سره مخ شي، د دغه ډول مبارزو ترسره کول په ټولنه کې دنورو زياتو خرابيو لامل گرځي.

د افغانستان ځانگړی اقتصادي، سياسي، مذهبي او ټولنيز چاپېريال ددې غوښتنه کوي، چې مبارزين د تاکتيکونو د غوره کولو پرمهال بايد د ټولنې د شرايطو او حالاتو سربېره د خلکو د پوهاوي کچې ته هم پام وکړي. ده موجودو حالاتو په رڼا کې بايد مبارزين د مبارزې لپاره ستراتيژي او د ستراتيژۍ د يوې برخې په توگه له هغه تاکتيکونو گټه واخلي، چې مخالف طرف د خپل موقف پر بنسټ دلو ته اړباسي او له نورو تاکتيکونو ډېر گټور وي. تاکتيکونه بايد داسې وي، چې مبارزينو ته يې ترسره کول اسانه وي. دلته يو لړ هغه تاکتيکونه چې په

افغاني ټولنه کې پياده شوي او اوس هم د پياده کېدو وړتيا لري، خپرل کېږي. خو د دې مانا دا نه ده، چې په افغاني ټولنه کې يوازې همدغه تاکتيکونه د پياده کېدو وړ او نور تاکتيکونه نه شته او يا دا چې په راتلونکي کې نور تاکتيکونه نه شي راپېدا کېدای. تاکتيکونه هر وخت شايد تغير وکړي، موثريت يې کم يا زيات شي او نوي تاکتيکونه له وړاندې نه د موجوده تاکتيکونو ځای ونيسي.

جرگه: جرگه شايد له يو تاکتيک څخه ستره وي. جرگه د نورو تاکتيکونو برابرو ته لاره اواروي. جرگه يو گټور افغاني تاکتيک دی او په ولسي مبارزه کې ډېره استفاده ترې کېدای شي. د ديني عالمانو او قومي مشرانو پر بکړې ډېرې گټورې وي. د دوی ملاتړ او يا مخالفت ژور بدلون رامنځته کولای شي، د جرگې پر بکړې د ژورو ټولنيزو او سياسي بدلونونو لامل گرځي.

تقريرونه: مبارزين کولای شي له دغه تاکتيک څخه استفاده وکړي، تقريرونه عموماً د يوې ځانگړې موخې د تر لاسه کولو په خاطر دهغو خلکو له خوا تر سره کېږي چې په ټولنه کې مؤثر وي او ديني يا دنياوي پوهه ولري.

دموازي ادارو جوړول: له دولت سره موازي ادارې جوړول هم د ولسي مبارزې يو گټور تاکتيک دی. له دې تاکتيک نه د ۱۹۸۰ يمي

لسيزي په وروستيو کې پېښور ميشتو مجاهدينو ډلو استفاده وکړه او په پېښور کې يې يو جلا وطنه عبوري حکومت رامنځته کړ.

که څه هم د دغه حکومت جوړېدل تر ډېره بريده يوه ناکامه تجربه وه، خو دغه تجربه د ولسي مبارزې يوه ښه بېلگه ده. که له ملي کچې راتېر شو، نو دا تاکتيک د ولسوالۍ او ولايت په کچه هم کارېدای شي.

ليکونه ليرې ډول: مبارزين خپلې غوښتنې اړونده مرجع ته د يو ليک په بڼه ليکي او د ولس له خوا لاسليکېږي، څومره چې لاسليکونه زيات وي، په هماغه اندازه د ليک مؤثریت زياتېږي. عيني وختونه ليک د مدني ټولنې له خوا ليکل کېږي او له اړوند مرجع څخه په کې خپلې غوښتنې مطرح کېږي.

شعارونه، کاریکاتورونه او سمبولونه: شعارونه، کاریکاتورونه او سمبولونه عيني وخت په پټه ليکل کېږي، خو که موضوع ډېره جدي او خطرناکه نه وي، نو بيا په ډېر کم وخت کې د دغه تاکتيک له لارې ډېرو خلکو ته پېغام رسول کېږي. په عينو مواردو کې د يو چا کاریکاتور رسمول کېدای شي اخلاقاً بدوگنل شي، خو بيا هم په افغانستان کې له دغه تاکتيکه ګټه پورته کېږي.

بېنرونه، پوسترونه او ليکل شوي پېغامونه کارول: له دې لارې په کم وخت کې زياتو خلکو ته پېغام رسول کېږي. مبارزين کولای شي، چې له

دغو تاکتیکونو څخه په اسانۍ سره گټه واخلي. که چېرې هدف لوستو کسانو ته د پېغام رسول وي، نو په دې صورت کې دغه تکتیک ډېر گټور دی.

رادیو، تلویزیون او ورځپاڼې کارول: دغه درې واړه تاکتیکونه د مبارزینو لپاره موثرې وسیلې دي، خو په افغانستان کې رادیو د پېغام رسولو تر ټولو مؤثره وسیله ده، چې لوستي او نالوستي خلک ټول ورڅخه په اسانۍ گټه اخیستلای شي.

ټولنیزې رسنۍ کارول: که څه هم په افغانستان کې د انټرنیټ کارول کم دي، خو اکثره لوستي ځوانان، د مدني ټولنو غړي او دولتي چارواکي فېسبوک، ټویټر او نورو ټولنیزو رسنیو ته لاسرسی لري، له دې امله ټولنیزې رسنۍ لوستو ځوانانو ته د پېغام رسولو بڼه وسیله ده.

ډله ییز بریښنالیکونه لیرېدل:

په اوسني عصر کې مبارزین ډیر وخت د گروپي بریښنالیک له لارې خپله غوښتنه ډیرو خلکو ته رسوي او له هغو اقدام کولو غوښتنه کوي. دغه تاکتیک په افغانستان کې هم په رواجیدو دی. موثر تاکتیک دی.

گرځنده تېلفون: ددې وسیلې له لارې نه یوازې خلکو ته د خبرو کولو له لارې پېغام رسولی شو، بلکې د گرځنده تېلفون پېغام کولای

شي په لږ وخت کې ډېرو خلکو ته د مبارزې اهداف ورسوي. افغانستان کې د نفوسو يوه ستره فيصدي گرځنده تليفونونه لري. گرځنده تليفون په اوسني وخت کې د پېغام د لږ د يوه گټوره وسيله ده.

د بېرغونو او ځانگړو رنگونو لرونکې جامې: دغه تاکتيک د احتجاجي مبارزو پر مهال مبارزين له واکمنانو سره د مخالفت او ځينې وختونه د يوې تگلارې څخه د ملاتړ په وخت کې کاروي.

د گوداگي جوړول: دغه تاکتيک د اشخاصو پر خلاف مبارزو کې ډېر کارول کېږي. ځينې وختونه دهغه شخص گوداگي سوځول کېږي چې پر ضد يې احتجاج کېږي.

د ترانو ويل: د مبارزو پر ملاتړ او د مخالف په مخالفت کې ترانې او شعارونه ويل هم يو تاکتيک دی.

مارش کول: د مخالف پر خلاف يا د ځانگړو اهدافو د تر لاسه کولو په خاطر مارشونه کېږي.

ناستي: مبارزين په يو ځای کې خپمې لگوي او يا هم تر شنه اسمان لاندې کېږي، ټوله ورځ تېروي او ځينې وختونه شپې هم تېروي، چار چاپېره بېزونه لگوي، رسنۍ هم رابلل کېږي، چې پېښه منعکس کړي.

له غونډو وتل: دا ډول پېښې اکثره وخت په رسمي مجلسونو کې تر سره کېږي. له غونډې وتونکي هغه وخت غونډه پرېږدي، چې له پرېکړو سره مخالف وي.

خاموشي: په دغه تاکتيک کې مبارزين د مالوم وخت لپاره د يوې ځانگړې موخې په خاطر سکوت اختياروي او خبرې نه کوي.

احتجاجي غونډې: په دغه ډول غونډو کې مبارزين په يو ځای کې راټولېږي او د مخالف هغه کړنې غندي، چې دوی يې پر خلاف مبارزه کوي. دا احتجاجي غونډو ډولونه تغير کوي. ځينې وختونه مبارزين له ځانه سره بېنرونه او بېر غونه لېږدوي او ځينې نور وختونه بيا د مخالف گوداگي سوځوي.

د دندو پرېښودل: که مبارزه د ټولنې د يو ځانگړي مشر له خوا وي او دغه مشر په يوه ځانگړې اداره کې کار کوي، نو د کارکوونکو له خوا په ټوليز ډول دخپلو دندو پرېښودل هم پر مخالف فشار واردوي او د دوی د غوښتنو منلو ته يې اړ باسي.

تحریمول: د دغه تاکتيک ښه بېلگه د ژورنالستانو له خوا د يوې ادارې تحریمول او دهغوی د کړنو د راپور نه ورکول دي. د ژورنالستانو له خوا د يوې ادارې تحریم د دې لامل گرځي، چې اداره د دوی غوښتنې ومني.

ديوي فابريکي يا هېواد محصولات نه اخیستل: دغه کار یو مؤثر اقتصادي تاکتیک دی، چې مخالف لوري ته زیات اقتصادي زیان ور اړوي. د بېلګې په توګه که افغانان د هغو هېوادونو د محصولاتو له اخیستلو ډډه وکړي، چې په افغانستان کې لاس وهنه کوي، دا کار به ددې لامل شي، چې دغه هیوادونه په اقتصادي ډګر کې زیان ومومي او په افغانستان کې په خپله تګلاره له سره غور وکړي.

مظاهري او لاریونونه: دغه تاکتیک په دې وروستیو کې په افغانستان کې ډېر رواج موندلی. ځای پر ځای خلک د خپلو حقونو د لاسته راوړلو په خاطر مظاهري کوي، خو که مظاهري سمې منظمې نه شي او خلکو ته سم پوهاوی ورنه کړل شي، نو ددې امکان شته چې مظاهري په تاوتریخوالي او پري او د مبارزې د کمزورۍ لامل شي.

پرېکون: ځینې وختونه خلک له مخالفینو سره پرېکون اعلانوي، هر ډول اړیکې ورسره پرېکوي. پرېکون هم په زیاتو ځایونو کې موثر تمام شوی او مخالفین یې د مبارزې پر وړاندې مات کړي.

له بانکونو خپلې ټولې روپۍ راویستل: دا هم ډېر موثر تاکتیک دی، په تېره بیا په هغه وخت چې مخالف لوری دولت وي. دا تاکتیک پر حکومت قوي اقتصادي فشار راوړي، خو د موثریت لپاره یې اړینه ده، چې دا تاکتیک په ټولیزه توګه ترسره شي.

د بېلونو او پورونو نه ورکول: په دغه تاکتيک کې ولس داوبو او يا برېښنا بېل نه ورکوي، د بانکونو د پورونو له ورکولو ډډه کېږي، خو شرط دادی چې دغه تاکتيک د ولس له خوا په ټوليزه توگه ترسره شي. په دې تاکتيک کې حکومت ته د ماليې له ورکولو څخه انکار هم شامل دی.

دولتي ودانيو ته د هغوی له ظرفيت څخه په زياته اندازه ورننوتل: په دغه تاکتيک کې خلک دولتي ودانيو ته له ظرفيت نه په زياته اندازه ورننوعي چې له امله يې هلته موجود دولتي مامورين له ذهني فشار سره مخ کېږي.

عُینی هغه تاکتیکونه چې په بېلابېلو هېوادونو کې د اختلاس پر خلاف ترې په ولسي مبارزو کې کار اخیستل شوی

په دې وروستیو کلونو کې اختلاس یوه ستره نړیواله موضوع ګرځېدلې، په لکونو انسانان په بېلابېلو ټولنو کې په یو نه یو ډول د اختلاس له امله په یو او یا بل ډول زیانمنېږي. اختلاس د نورو انسانانو په حقونو تېری دی، نو ځکه د اختلاس پر وړاندې مبارزه کول د بشري حقونو د تحقق لپاره مبارزه ګڼل کېږي. ولسي مبارزې تل د عدالت درامنځته کېدو او د بشري حقونو د خونديتوب او تحقق لپاره ترسره کېږي، نو ځکه د اختلاس پر وړاندې هم ولسي مبارزه دیوې قوي وسیلې په توګه په بېلابېلو ټولنو کې کارول شوې ده.

د هند یوې ډلې مبارزینو په خپل هېواد کې د اختلاس پر وړاندې مبارزه کې یوه نوې طریقه کارولې ده، دغه مبارزینو د هند جعلی بانکنوټونو چاپ او د خلکو او په ځانګړې توګه د مبارزینو تر منځ وېشل، کله چې به کوم چارواکي د چا کار نه کولو او یا به یې ترې

رشوت غوښتلو نو خلکو له دغه نوټونو چې په پراخه کچه وېشل شوي وويو نوټ ورکولو، خو وړاندې له دې چې دغه نوټونه وېشل شي په اړه يې پراخه عامه پوهاوی شوی و. مبارزينو دهند په بيلا بيلو برخو کې پراخه شبکې رامنځته کړې وې او کله چې به کوم يو شخص څخه د کار د اجرا کولو لپاره د رشوت غوښتنه کېدله مبارز به چارواکي ته د رشوت غوښتلو په بدل کې جعلی نوټ ورکولو دغه کار به د يو شخص کرښه نه بلکې د يوې پراخه شبکې کار گڼل کېدو او له دې امله به دغه ډول چارواکي له يو پراخه غبرگون له وېرې له رشوت اخيستلو ډډه کوله. دا احتلاس پر خلاف په عيني ټولنو کې کړاړل شوي تاکتيکونه په لاندې ډول دی:

- ❖ کوريا کې متقلب وکېلانو نومونه د مدني ټولني فعالانو له خوا په تور لسيت کې اچول کېدل او د دوی جرمي سابقې يې چاپولي.
- ❖ د ترکي د حکومتی تقلب پر خلاف خلکو په يو مالوم وخت کې هره ورځ لوبښې درزول او د موټرانو هر نډونه يې غږول.
- ❖ په يو وخت کې د مالوم وخت لپاره د برقونو روښانه کول او بندولو تاکتيک هم په ترکيه کې وکارېدلو.

- ❖ راپيوگانو ته د ولس له خوا د چارواکو د اختلاس په اړه د زنگونو وهلو ژوندی پروگرامونو نشرول هم يو تاکتيک دی، چې په عینو ټولنو کې کاروول شوی دی.
- ❖ د بېلابېلو پرمختیایي پروگرامونو په اړه د مالوماتو راټولول يو بل اغېزمن تاکتيک دی.
- ❖ په بنسټيزو او پوهنتونونو کې د اختلاس پر خلاف مشخص ټولگي دایروي چې اختلاس کې ککړ خلک د وېرې حس وکړي او له اختلاسه لاس واخلي.
- ❖ د موټرو ستر کاروان لکه، چې په کوریا کې رامنځته شوی وو رامنځته کول هم يو ښه تاکتيک و.
- ❖ د تليفوني ليکل شوي پیغامونو له لاري د اختلاس بربنډول د اختلاس په راکمولو کې مرسته کوي.
- ❖ د اختلاس پر خلاف د فېسبوک گروپونه برابرول او هغه کې غړیتوب ترلاسه کول
- ❖ د برېښنایي لیکنو له لاري چارواکو ته پیغامونه لېږل او په هغوی فشار راوړل چې د اختلاس مخه ونیسي.
- ❖ د غیر رسمي لارو پر مټ مالومات ترلاسه کول
- ❖ خبري ناستي کول

- ❖ د ځانگړو سمبولونو بنودل
- ❖ دولسي مبارزې دور کښاپونو دايړول
- ❖ د مدني زدکړو دور کښاپونو برابرول
- ❖ عمومي غونډو ته وينا کول
- ❖ دولسي مبارزې دروزونکو لپاره دور کښاپونو دايړول
- ❖ دولسي مبارزې لپاره له خلکو څخه بسپنه راټولول

مظاهره كول:

مظاهره او احتجاج منطقي او احساساتي كړنه ده له دې امله اړينه ده، چې د مظاهري كولو د وخت، ځاى او څرنگوالي په اړه دقيق فكر وشي. ډېرى وخت مظاهري داسې مهال تر سره كېږي، چې سيمې ته يولوړپوړى چارواكي راځي او يا د مظاهري كولو ورځ د يوې ځانگړې پيښې له رامنځته كېدو سره متصادف وي.

د يوې سيمې اقتصادي، ټولنيز، سياسي حالات د بلې سيمې څخه توپير كوي، له دې امله هغه اقدام، چې په يوه سيمه كې مؤثر وي، هغه شايد په بله سيمه كې مؤثر نه وي ځكه د مظاهري د په لاره اچولو لپاره اړينه ده، چې داړونده ټولنې حالات په نظر كې ونيول شي.

په ولسواكه ټولنه كې مظاهره كول د ولس قانوني حق دى، خو د دې مانا دانه ده، چې هر څوك چې هر وخت او هر چېرې وغواړي مظاهره وكړي. مظاهره ځانگړي شرايط لري.

د افغانستان د اساسي قانون شپږ دېرشمه ماده كې مظاهره د افغانانو مدني حق گڼل شوى. ((افغانان درواو سوله ييزو غوښتنو د تامين لپاره له قانون سره سم د بې وسلې غونډو او مظاهري كولو حق

لري)). د مظاهرينو لپاره اړينه ده، چې غوښتنې يې قانوني وي، هېڅکله له قانوني لارو غېر قانوني غوښتنې قانوني نه شي گرځېدلی. دويم دا چې د مظاهره کوونکو کړنې بايد په کرکه او نفرت نه وي ولاړې، بلکې مظاهري بايد د قانون په چوکاټ کې تر سره کړي.

په هغو هېوادونو کې بايد مظاهره کولو ته ډېره پاملرنه وشي، چې تازه له ناورين څخه راوتلي وي او يا اوس هم په کې ناورين روان وي. که پاملرنه ونه شي، نو په دغه ډول ټولنو کې مظاهري په تاوتریخوالي اوږي، په ولسي مبارزه کې مظاهره کول يو قوي تاکتيک دی، خود مظاهري کولو لپاره بايد ځانگړي شرايط په پام کې ونيول شي.

تر هر څه وړاندې اړينه ده، چې د مظاهري کولو موخه مالومه وي، ټول مظاهره کوونکي بايد د مظاهري د موخو په اړه يوه خوله وي، که د مظاهرينو موخې سره توپير ولري، نو د مظاهري په جريان کې ستونزې راوړلېږي او د مظاهري اصلي موخې نه تر لاسه کېږي. د مظاهري موخه د ستونزې بربنډول وي.

چې ستونزه بربنډه شي، ولس ترې خبر شي، رسنۍ يې په ملي او نړيواله کچه منعکس کړي او د چارواکو غوږونو ته ورسېږي، نو لازمه ده چې مظاهره په داسې يو ځای کې تر سره شي، چې پورته

يادې شوې موخې ترې لاس ته راشي، که مظاهره په داسې ځای کې وشي، چې څوک نه شي ورتلای او رسنۍ ورته لاسرسی نه لري، دغه ډول مظاهره کومه پایله نه لري.

د مظاهري له تر سره کولو وړاندې باید مظاهرين چمتوالی ونيسي او د حالاتو کره جاج واخلي. امنيتي حالات بايد و ارزول شي، مظاهره بايد په داسې يو ځای کې تر سره شي چې په امنيتي لحاظ خوندي وي، د مظاهره کوونکو امنيت ډېر مهم دی او له بلې خوا مظاهره کوونکي هم بايد د نورو خلکو امنيت په پام کې ونيسي. د چاپر مال او ځان ونه بلوسي، د افغانستان په شان ټولنو کې د مظاهرو په تړاو د دې قوي امکان موجود دی، چې مظاهري ته اخلال گر او وړانکاري ورننوځي او سوله ييزه مظاهره په تاوتریخوالي بدله کړي، نو ځکه اړینه ده، چې د مظاهري لپاره داسې يو ځای وټاکل شي، چې امنيتي ځواکونه په اسانه د مظاهره کوونکو امنيت خوندي کړای شي.

مظاهره کوونکي بايد مخکې تر دې چې مظاهره وکړي، له امنيتي ځواکونو سره د مظاهري د مسیر او وخت په اړه توافق وکړي، که چېرې د مظاهري وخت او مسیر بدلېږي بايد امنيتي ځواکونو ته خبر ورکړل شي. مظاهره د يو شخص کار نه دی. ټول خلک او يالېر تر لږه هغه اشخاص چې په مشر تابه کې دي، بايد د مظاهري په تر سره کولو

کې له يوه بل سره مسولیتونه وويشي. هغه اشخاص بايد په گوته شي، چې له رسنيو سره خبرې کوي، هر سړی بايد په خپل سر له رسنيو سره ونه غږېږي. د مظاهري د جريان د عکاسۍ او ثبت لپاره بايد ځانگړي کسان وي او همدارنگه ټولنيزو رسنيو ته د مالوماتو د لېږد اشخاص هم بايد مشخص وي، دغه ډلې ته د رسنيو ډله هم ويلی شو.

بله ډله کسان بايد له پوليسو سره په اړيکه کې وي، چې د پوليسو سره د اړيکو گروپ يا د اړيکو ډله هم ورته ويل کېږي. دوی بايد وخت پر وخت له پوليسو سره په اړيکه کې وي چې د ناوړه پېښو مخه ونیول شي. د اړيکو د مرستيال گروپ په نوم بايد يوه بله ډله هم موجوده وي، په دغه ډله کې داسې اشخاص شامل وي، چې د مظاهري داخلي حالت کنټرولوي، دوی ټول جريان څاري چې څه روان دي، که په هر چا يې شک راځي چې مظاهره اخلاقي وي، د اړيکو ډلې ته بايد راپور ورکوي.

داسې يو کس يا د کسانو يوه ډله بايد وي، چې ټول حالات ارزوي، د سيمې نقشه جوړوي او که لازمه وگڼي مظاهره معطل او يا لغوه کړي. د بېنرونو او شعارونو د لېږد لپاره هم د يوې ډلې موجوديت اړين دی، جلسې ته د خبرو کولو لپاره بايد ځانگړي کسان ټاکل شوي وي. طبي گروپ هم بايد مالوم وي، که هوا توده وي نو د ځوانانو يوه داسې

ډله دې وي، چې خلکو ته سرې اوبه برابرې کړي. د مظاهري لپاره اړين وسايل لکه مايکروفون، لادسپيکر، بېټري او نور توکي بايد مخکې تر مخکې چمتو شي، هغه لاره هم بايد وکتل شي، چې مظاهره ترې تېرېږي. ټول خلک بايد په څلور کسيزو او يا شپږ کسيزو وړو وړو ټولنو ووېشل شي، چې هر يو په نور و نظر وساتي.

که د مظاهري پر مهال د تخريب رامنځته کېدو امکان را پيداشي، مظاهره بايد پای ته ورسول شي. که امکان ولري نو د مظاهري ټولو خواوو ته دې د مالومو کسانو د لاسونو زنجير رامنځته شي، چې نور خلک مظاهري ته له ورننوتلو منع کړي. د مظاهري پر مهال له مظاهره کوونکو سره بايد په دوامداره توگه خبرې وشي، وخت پر وخت بايد د مظاهري د تېريدو لار وڅارل شي او که په کوم چا شک پيدا کېږي، بايد د مظاهري امنيتي مسؤل ته خبر ورکړل شي. د مبارزې د مشر تابه ټول کسان بايد په مظاهره کې نه وي.

بايد يادونه وکړو، چې عموماً د درېيمې نړۍ او تازه په ولسواکۍ کې داخل شويو ټولنو کې د مظاهرو په تړاو درې سترې ستونزې موجودې وي، دغه ستونزې د دې لامل گرځي، چې سوله ييزې مظاهري په تاوتریخوالي وپړوي. لومړۍ ستونزه د مظاهره کوونکو او پوليسو د يو بل په اړه منفي ذهنيت دی، دواړه غاړې يو او بل خپل دښمن گڼي،

پوليس مظاهره چبانو ته د سيستم د مخالفانو په سترگه گوري او له دې امله د دوی د خپلو هڅه کوي، مظاهره کوونکي هم پوليسو ته د دښمن په سترگه گوري او خومره چې يې توان وي، هغومره د پوليسو د راپارولو هڅه کوي. په دغه ډول ټولنو کې د مظاهرو کلتور ډېر عام نه وي.

نو ځکه دواړه (امنيتي ځواکونه او مظاهره کوونکي) د مظاهري د زغم او په سم ډول د مظاهري کولو وړتيا نه لري، دويمه ستونزه د مظاهري لپاره په دغه ډول ټولنو کې د اړينې زېربنا نشتوالی (د مظاهري د کلتوري سره نابلدتيا) دی. چې مظاهره کوونکي په ډېره اسانۍ د مغرضو او غيبي وختونه ان د هېواد د مخالفينو او يا نورو گاونډيو هېوادونو له خوا په غېر شعوري توگه د هېواد د ملي گټو پر خلاف مظاهري کوي، د خلکو جايدادونو ته زيان رسوي او ډېر وختونه مرگ ژوبله رامنځته کوي. مظاهره کوونکي په دغه ډول ټولنو کې اړين سياسي پوهاوی نه لري او دنورو له خوا په اسانۍ سره کارول کېږي، پوليس هم له مظاهرينو سره د چلند وسايل او مسلکي وړتيا نه لري.

درېيمه ستونزه د مظاهره کوونکو ترمنځ د نظم او دسپلين نه موجوديت دی چې له دې امله نامطلوب اشخاص هم په مظاهره کې

شاملېږي او دخپلو ځانگړو موخو لپاره له مظاهري ناوړه گټنه کوي. مظاهره چېان معمولاً د مظاهري په پای کې خپلې غوښتنې ديو پرېکړه ليک په بڼه درسيو په موجوديت کې مطرح کوي او يايې هم اړونده مرجع او عيني وخت نړېوالې ټولنې ته په ليکلې بڼه ورکوي.

ستراتيژيکه کر نه:

د مبارزې پر مهال مبارزين د نور مالو وړ ځنيو کر نو بر خلاف ځيني وختونه داسې کر نې تر سره کوي، چې که حکومت د مبارزينو ځپل تر سره کوي هم مبارزه قوي کېږي او که مبارزين د کر نې تر سره کولو ته پرېښودل کېږي بيا هم مبارزه قوي کېږي. ډېر وختونه د ستراتيژيکي کر نې پايله کې د ولسي مبارزينو غوښتنې منل کېږي او يا د ولس په منځ کې د حکومت حيثيت زيانمنوي.

په ولسي مبارزو کې ستراتيژيک افعال دوو وړو لاسته راوړنو لامل گرځي، چې د تحريک د عمومي اهدافو په لاس ته راوړنو کې مرسته کوي. ستراتيژيکي کر نې بايد داسې طرحه شي، چې په لويه کچه په کې ولسي خلک گډون وکړي.

د ستراتيژيکي کر نې موخې بايد وار له مخه تعين او دهغوی د لاسته راوړلو لپاره هڅه وشي. د ستراتيژيکي کر نې لپاره بايد يوه دقيقه کر نلاره جوړه شي او ستراتيژيکي کر نه يو تصادف نه وي، بلکې د دغه ډول کار د سر ته رسولو لارې چارې، موخې او نور بايد مخکې ورته وټاکل شي. د ستراتيژيکي کر نې موخه داده؛ چې د

مخالف لپاره داسې يو حالت رامنځته کړای شي، چې که قدم پورته کوي او يا غلي پاتې کېږي په دواړو حالاتو کې زیانمنېږي. په ستراتيژيکي کړنه کې بايد مبارزين داسې ستونزه په گوته کړي، چې ولس ته ارزښت ولري او ملاتړ ترې وکړي. تر ټولو ښه موضوعات هغه دي چې په کې د حکومت له کوم بنديز څخه سرغړونه کېږي.

که څه هم ستراتيژيکه کړنه يوه لنډمهالې اقدام دی، خو بيا هم ژور تحقيق او فکر کولو ته اړتيا لري. ستراتيژيکي کړنې لپاره بايد ستونزه مالومه شي، موخې، وسايل، تاکتيکونه، اړونده خواوې، وخت او پلان سره تړلې ټولې خواوې بايد ورته روښانه شي. کله چې ورته دغه ټول شيان په گوته شي له هغې وروسته بايد ستراتيژيکي کړنې ترسره کولو لپاره ميدان ته ور و دانگل شي.

د ستراتيژيکي کړنې ښه بېلگه د گاندي د مالگې مارش دی، په دغه مارش کې گاندي داسې يوه موضوع خوښه کړه، چې پراخ ولسي ملاتړ يې درلود. مالگه د هر چا لپاره مهمه وه، د برطانوي هند حکومت د مالگې له درکه هر کال په لکونو روپۍ مالیه راټولوله. هندي ولس حق نه درلود چې په خپله د سمندر له اوبو مالگه جوړه کړي، دغه کار له قانونه سرغړاوی گڼل کېده.

کله چې گاندي د مالګې مارش پیل کړ، نو بریتانوي هند حکومت له ستونزې سره مخ شو، که د مارش پر خلاف یې اقدام کولای دغه د بې وسلې او خالي لاس خلکو پر خلاف یوه کړنه ګڼل کېده، چې د حکومت سیاسي حیثیت ته یې ضربه رسوله او له ټولو مهمه دا چې غه کار ولسي غبرګون لاپسې غښتلی کولو، چې په پایله کې مبارزه لاپسې قوي کېده. که چوپ پاتې کېدای، نو قانون ماتېده او د حکومت بودیچې ته زیان رسېده، دواړه حالتونه د حکومت لپاره ښه نه وو او په دواړو حالاتو کې له زیان سره مخ کېدو.

د ستراتیژیکې کړنې بله بېلګه د ایراني مبارزینو له خوا په ۱۹۹۰یمو په وروستیو کلونو کې د حکومت پر خلاف د مبارزې پر مهال د مبارزینو له خوا د شپې پر وخت منسجم او منظم ډول د الله اکبر نعرې وهل وو. د مبارزینو دغه کړنې حکومت په لویه ستونزه کې اچولې و. له یوې خوا د مبارزینو پر وړاندې د حکومت اقدام نه کولو د حکومت ناتواني ښودله او د مبارزینو پر خلاف حکومت اقدام کولو بیا حکومت له داسې یو حالت سره مخ کولو چې شاید خلکو د حکومت کړنه د اسلام او اسلامي انقلاب دروغ سره ټکر ګڼلې وای. چې دغه کار به مبارزه نوره هم پیاوړې کړې وای. په یو ټاکلي وخت کې د مبارزینو له خوا په منظم او منسجم ډول الله اکبر نغرو وهلو حکومت له داسې

ستونز من حالت سره مخ کړو، چې اقدام کول او اقدام نه کول دواړه د حکومت په زیان او دمبارزط په ګټه تمامېدل.

ستراتیژیکې کړنې باید په تدریجي توګه سرته ورسېږي، دلومړۍ مرحلې په توګه د حکومت هغه تګلارې باید وازول شي، چې د ولس په ورځني ژوند کې ستونزې پیدا کوي. څومره چې ستونزه لویه وي، په هماغه اندازه به د دښمن لپاره اقدام چېرانونکې وي.

په دویمه مرحله کې هغه تګلارې باید په ګوته شي کومې چې د موجوده حالت پر خلاف یو نوی حالت رامنځته کوي. درېیمه مرحله دهغه کړنو په ګوته کول دي، چې په سرته رسولو سره یې مخالف داسې یوه حالت کې واقع کېږي، چې که اقدام کوي او یا چوپ پاتې کېږي په دواړو حالتونو کې ورته زیان رسېږي.

ورستنی مرحله په توګه د ستراتیژیکې کړنې پر وړاندې د مخالف له غبرګون څخه ګټه اخېستل او د توان تر کچه ورته پراخه تبلیغ کول دي. ددغه تبلیغ موخه دا وي، چې دولسي مبارزې ملاتړ زیات او له مخالف څخه ملاتړ راکم شي.

پنځم څپر کې

په اسلامي نړۍ کې ولسي مبارزې:

موږ ولسي مبارزې سره د مبارزې کولو د يوې وسيلې په توګه چلند کوو او له دې امله زموږ لپاره هر ګز ولسي مبارزه د يوې ايډيالوژۍ په توګه مطرح نه ده. دغه ډول مبارزه په هر ډول ټولنو کې درامنځته کېدو امکان لري. د فلسطينيانو له خوا انتفاضه، په ۱۹۹۰ يمي کې داربکان پر خلاف د ترکانو ولسي مبارزه، عربو پسرلي، د خميني په مشرۍ د ايران انقلاب او د باچا خان له خوا د فيرنګيانو پر خلاف د خداي خدمتگار تحريک په اسلامي ټولنو کې د ولسي مبارزو يو څو بېلګي دي. دې کتاب کې د دغو ټولو مبارزو په اړه خبرې کول د کتاب دوس خبره نه ده، نو ځکه دلته يوازې د عربو پسرلي او خداي خدمتگارو تحريک په اړه لنډې خبرې کوو.

د عربو پسرلي:

په ۲۰۱۱ کال کې عربي نړۍ د يو لړ سترو، چې د ډېرو عربي هېوادونو واکمن په کې له واکه ګوښه شول، او بنسټونو شاهد وه. دغه

اوښتونونه د سوله ییزو ولسي مبارزو په پایله کې رامنځته شول او ولسواکه نظامونو په کې د دیکتاتورۍ رژیمونو ځای ونیولو. د اوښتونونو دغه لړۍ د عربو د پسرلي په نوم یادېږي.

په اوسني بحث کې زه یوازې په مصر کې د عربو د پسرلي د خپې په اړه خبرې کوم. په مصر کې د عربو پسرلی وروسته له هغه پیل شو، چې په تیونس کې یو ځوان محمد بو عزیزی چې په یو گاډۍ یې سبزي خرڅوله د پولیسو له خوا ورسره د خراب چلند له امله ځان ته اور واچولو. د نوموړي ځان ته اور اچونه په تیونس او وروسته په عربی نړۍ کې د عربو د پسرلي لپاره د کتلست رول ولوبولو. محمد بو عزیزی وروسته د خپلو ټپونو له امله په شفاخانه کې ساه ورکړه. پراخه غبرگونونه راوپارول، چې له امله یې د دغه هېواد واکمن زین العابدین له واکه گوښه کړای شو. په تیونس کې د عربو د پسرلي د لومړنۍ خپې بریا نور وروسته په ځانګړې ډول مصري فعالانو ته دولسي مبارزې د ترسره کولو ته وهڅول، مصریانو؛ چې له حالاتو تنګ وو، دغه وخت یې د مبارزې لپاره وږ وګڼلو او میدان ته یې ور ودانګل.

دا هغه وخت و چې حسني مبارک پر مصر درې لسيزې واکمني پوره کړې وه او غوښتل یې خپل زوی ته داسې قانوني لارې چارې برابرې

کړي، چې دده له واکه تر لرې کېدو وروسته یې زوی عای ناستی شي. د مصر خلک د حسني مبارک له دغه ډول پرېکړو سره موافق نه وو او د نوموړي د ګوښه کېدو لپاره یې پراخه ولسي مبارزه پیل کړه. د مبارک پر خلاف مبارزه کې ټولنیز ورسنیو لکه فېسبوک، ټویټر او ګرځنده تلیفون پرېکنده رول ولوباوه. حکومت له دوامداره هڅو سره ونه توانېد چې ټولنیزې رسنۍ د ډېر وخت لپاره غېر فعالې کړي. همدغه ټولنیزې رسنۍ د دې لامل شوې، چې په لویه کچه عام ولس او په ځانګړي توګه ځوانان مبارزې ته وهڅول شي او ګډون په کې وکړي.

د عربو د پسرلي په دغه څپه کې په مصر کې داسې پراخه، خوله تاو تريخوالي پرته لاریونونه وشول، چې له ۱۹۷۷ کال راپه دېخوا یې د دغه هېواد په تاریخ کې ساری نه لیدل کېږي. په ۱۹۷۷م کال کې د انوار سادات د واکمنۍ پر مهال هم د خوراکي توکو د کمښت پر مهال ورته لاریونونه ترسره شوي وو. د حسني مبارک پر خلاف مظاهره کوونکو پر خلاف د اوښکې بهوونکي ګاز په ګډون، د دوی د ځپلو لپاره ډول ډول تاکتیکونه وکارول شول. د مظاهره چپانو له خوا هم ډول ډول تاکتیکونه وکارول شول، چې یو یې هم پر دوی د تودو او بو د تویولو او د وهلو پر مهال په لمانځه درېدل او لمونځ کول وو. کله به چې مظاهره کوونکي په لمانځه ودرېدل، نو پولیسو به پر دوی زور

زياتي بس کړ. مظاهره چپانو خپلو کړنو ته دوام ورکړ او د حکومت زور ته تسليم نه شول.

يوبل تاکتيک چې مظاهره کوونکو وکاراوه، دا و چې دوی وسله وال ځواک ته بلنه ورکوله او ورته ويل يې چې له دوی څخه بايد ملاتړ وکړي. دوی به نعرې وهلې. ((پوځ چېرته دی؟ راشئ او وگورئ چې پوليس له موږ سره څه کوي.)) دوی زياتره تمرکز په عامو عسکرو کاوه، ځکه چې لوړ پوړي چارواکي د مبارک پاڅه ملاتړي وو.

که څه هم مبارزين عام خلک وو، خو ځينو سياسي گوندونو لکه اخوان المسلمین او نورو هم په کې گډون درلود. د مبارک قابو درې لسيزو مستحکم واک د کوشو د ۱۸ ورځنيو مظاهرو په ترڅ کې ولړزېد او نوموړی اړ شو، چې واک پرېږدي. همدغه ولسي مبارزه وه چې د هېواد په مېژوانده سياسي گوندونو کې يې ساه پورته او هغوی ته يې د سياسي مبارزې وړتيا ور وڅښله. دغه مبارزه د دې لامل شوه چې لس گونو کلونه وروسته مصريان حس کړي، چې دوی د مصر يوه برخه دي او د هېواد په راتلونکې کې رول لوبولی شي. د مبارزې په پايله کې مبارک زندان ته ولېږل شو او واک په موقتي توگه پوځ ته وسپارل شو. پوځ ژمنه وکړه چې ټول ټاکنو او يو منتخب حکومت ته به لار اواروي.

خدایي خدمتگار

په ۱۹۰۱م کال کې چې دهند وایسرای د صوبه سر حد په نوم یونوی ایالت جوړ کړ، نو ورسره سم یې د دغه ایالت د ځینو ولسوالیو لپاره ځانګړي قوانین جوړ کړل، چې د (ایف سي آر)

جنایي جرمونو فدرالي قوانینو تر مخې یوه ولسوالۍ یا ایجنسي مستقیماً د والی او په لویه کې د ولسمشر د استازي، سیاسي استازي (پولیتیکل ایجنټ) له خوا اداره کېږي. که څه هم دغه سیمې په اوسنۍ خیبر پښتونخوا کې دي، ولې دوی د پاکستان د مرکزي ادارې د لاس لاندې دي. دنوي وېش له مخې د صوبې شپږ ولسوالۍ (باجور، مومند، خیبر، ملاکنډ، کورمه، اورکزی) او ورسره څلور نورې سیمې د افغانستان او د صوبه سر حد دنورو ولسوالیو تر منځ یو حایل وګرځېدې. ایف سي آر قانون یوازې په همدغو قبایلي سیمو کې نافذ و.

دايف سي آر قانون له مخې خلک پرته له دې چې محاکمه شي، د مرگ په سزا محکومېدل. دايف سي آر د قانون له مخې د سيمې له خلکو سره به ډېر ظالمانه چلند کېده او ډېر خلک به د صوبې د نورو سيمو خلکو ته قبایلي سيمو ته د ور تگ اجازه نه ور کول کېده. دايف سي آر له مخې پرته له دې چې محاکمه تر سره شي؛ حکومت تورن افراد اعدامول. دايف سي آر قانون له مخې به د جرگې په نوم يوازې انگریز پلوی حکمه وال او کاروباريان راټولېدل، چې د مجرم په اړه پرېکړه وکړي. ايف سي آر اوس هم د پښتونخوا په ځينو سيمو کې حاکم دی. د دوی جرگه به د کمېشنر له خوا (که ورسره موافق به وو تايد او نافذېدل). مجرم به د استناف غوښتنې حق نه درلود.

بریتانوي حکومت په ۱۹۰۹م کال کې په ټول هند کې متیومارلي او ۱۹۱۹م کال کې د چیمفورډ په نوم سمونونه رامنځته کړل. د دغو قوانینو له مخې یې دهند خلکو ته ځینې سیاسي او ټولنیز حقونه ورکړل، خو په صوبه سر حد کې د انگریزي واکمنو له خوا هېڅ ډول سمونونه رامنځته نه شول او په ارادي توګه خیبر پښتونخوا له دغو سمونونو مستثنی وګرځول شوه. له دې وروسته په ۱۹۱۹م کې د راولټ د قانون په نوم یو بل قانون نافذ شو، چې له مخې یې په سیاسي فعالیتونو بندیز ولګېد. خیبر پښتونخوا سره چې مطلق اکثریت یې

پښتانه وو، د مور مېرې دغه سلوک پښتانه له سختو ننگونو سره مخامخ کړل. له يوې خوا د پښتنو ځينو ناوړه دودونو پښتانه په سياسي لحاظ له ورکېدو سره مخ کړي وو او له بلې خوا انگرېزي راج هم د پښتنو د خپلو لپاره له هرې حربې کار اخيست. دهندو وستر سياسي گوندونه (کانگرس او مسلم ليگ) هم لاس تر زني ناست او د پښتنو د بدې ورځې تماشه يې کوله.

د پښتونخوا ايالت پښتانه، وروسته له هغه چې دهند له نورو گوندونو په تېره بيا د مسلم ليگ څخه ناهيلي شول، د عبدالغفار خان تر مشرۍ لاندې راټول او د خپلو حقونو څخه د دفاع په موخه يې مبارزه پيل کړه. د عبدالغفار خان (پاچا خان) سره په دغه مبارزه کې يو شمېر نورې وتلي مذهبي او سياسي څيرې لکه د ترنگزو حاجي صيب هم ملگري و. پاچا خان له ديني عالمانو سره د مشورې په موخه وخت پر وخت دهند له ديني مرکزونو لکه ديو بند څخه هم ليدنه کوله او دهغه ځای له مشرانو يې مشورې اخيستې.

عبدالغفار خان له مولانا محمود الحسن او مولانا عبيد الله سنډهي سره هم وخت پر وخت مشورې کولې. د دغه تحريک موخه د پښتنو ټولنيز سمون و، تحريک پښتانه يووالي ته رابلل، هغوی ته يې د

ورورگلوۍ توصيه کوله او له يوه بل سره يې د جگړو او د دښمنيو د نه کولو تلقين ورکاوه.

پښتانه يې د خانانو د بې ځايه او ناروا تسلط څخه د ځان خلاصون ته هڅول او د خانانو له خوا د پښتنو د ځپلو او استحصال پر خلاف يې مبارزه کوله. د دغه تحريک عالمانو د ديني خرافاتو پر خلاف هم مبارزه کوله، هڅه يې کوله چې پښتانه د دين په نوم له لوټمارو څخه نجات پيدا کړي، د پيرانو او خانانو له ظلم زور څخه خلاص شي.

تحريک همدارنگه پښتانه هڅول، چې خپل بچي ښوونځيو ته ولېږي او له حکومت څخه يې پښتنو ته په پښتو ژبه د زده کړو د برابرولو غوښتنه کوله. د پښتنو د سمون لپاره عبدالغفار خان په ۱۹۲۸م کي د پښتون په نوم مياشتنۍ چاپي خپرونه هم پيل کړه. دغه ژورنال په سيمه کي د پښتو ژبې لومړنی ژورنال و.

باچا خان د پښتنو په سيمه کي د ازادو مدرسو په نوم د پښتنو د بچو (انجونو او هلکانو) لپاره په ټوله پښتونخوا کي ۸۷ ښوونځي جوړ کړل. په دغه ښوونځيو کي د ديني زده کړو سره عصري علوم په پښتو ژبه تدريسېدل.

عبدالغفار خان د دې لپاره چې کارونه يې ډېر گټور شي، مبارزه نوره هم منسجمه کړه. نوموړي د هر کلي په کچه يوه کمېټه جوړه کړه. له دې وروسته يې د څو کليو په کچه کمېټې جوړې کړې، د کليو کمېټې د تحصيل او ولسوالۍ په کچه له کمېټو سره منسجمې شوې، د دې ټولو په سر کې د ولايت جرگه وه، چې د پښتنو د پارلمان په نوم يادېده. دا ټولې جرگې انتخابي وې.

د جرگو مشر په خپله د عبدالغفار خان له خوا ټاکل کېده، د جرگو مشر (سالار اعظم) به بيا د چارو د سمون په خاطر د لاس لاندې افسران غوره کول، چې دا ټول افسران رضا کار وو او د کار په بدل کې يې هېڅ پېسې نه اخيستې، همدا کسان وو، چې تحريک ته يې لوری ورکاوه او د تحريک کارونه به يې په سلا مشوره پرمخ بېول. په تحريک کې ټول ۵۱۳ کلي وو، د سرحد له ۲۶ لکه نفوس څخه يې ۳ لکه همدغه خدايي خدمتگاران وو، خو حکومت هم په ارامه نه و، وخت پر وخت به يې د خدايي خدمتگارو تحريک ځپلو، غړي به يې نېول او تل به يې ازارول.

د شلمې پېړۍ په لومړيو کې نه يوازې دا چې پښتانه په تعليمي ډگر کې دهند د نورو برخو له ولسونو وروسته پاتې وو او يوازې دوه سلنه پښتانه لوستي وو، بلکې دوی پاشل شوي وو، په صنعتي او اقتصادي

ډگرونو کې هم له نورو قومونو څخه ډېر شاته پاتې وو. دوی په دوکاندارۍ، سوداگرۍ او صنعت کې برخه اخیستل دخپل ځان سپکاوی گانه. پاچا خان فکر کاوه چې دغه انگېرنې د پښتنو د مخالفینو له خوا د پښتنو د وروسته والي په موخه مشهورې شوي او باید له منځه لاړې شي.

په صنعت، تعلیم او اقتصادي ډگرونو کې وروسته والی ددې لامل شو، چې پښتانه په سیاسي ډگر کې هم وروسته پاتې شي. خدایي خدمتگارو غورځنګ موخه پښتنو ته د صنعت، اقتصاد او نورو ساحو کې پرمختګ او پرخپل ځان تګه کول وو او د تحریک اساسي هدف له الله (ج) څخه د خلکو په وېرولو او د عزت نفس په تلقین ورکولو ولاړو.

دانگریز د ظلمونو د غبرگون په پایله کې د خدایي خدمتگار ټولنیز تحریک په یو سیاسي تحریک واوښت او د پښتنو د سیاسي حقونو د لاسته راوړنو لپاره یې مبارزه پیل کړه. دغه تحریک د پښتنو لپاره وینښتابه او په اقتصادي، ټولنیز او سیاسي ډگرونو کې د پښتنو لپاره سترې لاسته راوړنې درلودې.

پوهان باوري دي، چې ډسپلين او يووالی، د تاوتریخوالي نه کولو ته ژمنتیا او وېرې ته په زړه کې ځای نه ورکولو دولسي مبارزې د بريالۍ پاره اړین شرایط دي. که د خدایي خدمتگارو تحریک په غور مطالعه شي، دغه ټول شرایط په کې لیدل کېږي.

مخکې له دې چې مبارزین عملاً په خدایي خدمتگار تحریک کې په کار پیل وکړي، دوی اړ و چې د تحریک د موخو او پروگرامونو په باره کې روزنه تر لاسه کړي. د دغه کار لپاره دوی ته عملاً په روزنیزو کمپونو کې روزنه ورکول کېده. په لومړي سر کې دغه روزنه یوڅه غیر منظمه وه، خو د وخت په تېرېدو سره د خدایي خدمتگارو په لیکو کې دنویو شامل شویو اشخاصو لپاره دروزنې هر اړخیز پروگرام رامنځته شو. په دغه پروگرامونو کې خدایي خدمتگارو ته د ځان او د کورونو د پاکۍ، د نورو خلکو (چې د تحریک غړي نه وو) د کورونو د پاکولو، د څرخي د ګرځولو او له تاوتریخوالي څخه د ځان د ساتلو په اړه پوهاوی ورکول کېده.

د خدایي خدمتگارو روزنه د دې لامل وګرځېده، چې برخه وال د رضا کارانو په توګه په راتلونکي کې د تحریک مسوولیتونو ته داوږه ورکولو لپاره چمتو کړي. سر بېره پر دې په رواني لحاظ دغه روزنیز پروگرامونه د دې لامل وګرځېدل، چې د مبارزینو ترمنځ نظم او

يووالی رامنځته کړي او په راتلونکي کې دوی د تاوتریخوالي نه کولو ته ژمن پاتې شي.

د پښتنو په اړه مشهوره شوې وه، چې په دوی کې نظم راوستل یو ستونزمن کار دی. خدایي خدمتګارو تحریک دغه خبره ناسمه ثابته کړه. خدایي خدمتګارو تحریک د تحریک د غړو تر منځ له نورو سره کار کولو (Team Work) ته وده ورکړه او د تحریک غړي یې داسې منظم کړل، چې د دوی تر منځ یې د نظامي ځواک په څېر د بریدمن، ډګروال، جنرال او نورې رتبې رامنځته کړې. د دې سربېره د تحریک غړي په ټولنو، کنډکونو او نورو نظامي واحدونو وېشل شول.

د خدایي خدمتګارو په تحریک کې د تاوتریخوالي نه کولو ته ژمنتیا یو اړین شرط وو. هر غړی اړ و چې ځان له تاوتریخوالي وساتي، دې موخې ته درسېدو لپاره هر خدایي خدمتګار په تحریک کې د شاملېدو پر مهال اړ و، چې د تاوتریخوالي د نه کولو لوړه وکړي.

د خدایي خدمتګارو په تحریک کې د ګډون لپاره اړینه وه، چې هر شخص پر لاندې مواردو لوړه وکړي:

❖ زه یو خدایي خدمتګار یم او لکه څنګه چې خدای (ج) خدمت ته هېڅ اړتیا نه لري، زه به په سربښېدونکې توګه د هغه د مخلوق په خدمت کولو سره د هغه خدمت وکړم.

- ❖ زه بايد له تشدده کار وانه خلم، زه بايد بدل او انتقام وانخلم او زه بايد هر هغه څوک وبخښم چې پر ما ظلم کوي.
 - ❖ زه بايد د کومې دسيسې او کورنۍ يا شخصي کېنې او دښمنۍ برخه وانه او سم او زه بايد له هر پښتون سره د يوه ورور او ملگري په توگه چلند وکړم.
 - ❖ زه به ناوړه دودونه او اعمال پرېږدم، ساده ژوند به غوره کوم او له بدو کارونو به ډډه کوم.
 - ❖ زه بايد ښه کرکټر او ښو خويونو ته پراختيا ورکړم.
 - ❖ زه بايد د خپل خدمت په مقابل کې هېڅ ډول توقع ونه لرم.
 - ❖ زه بايد له هېچا ونه وېرېږم او هر ډول سرښندنې ته چمتو یم.
- پر دې سربېره د خدايي خدمتگارو تحريک يوه هر اړخيزه ستراتيژي درلوده. د تحريک ليد، موخې او موخو ته درسېدو لارې چارې ټولې په پلان کې په گوته شوې وې. له پير روښان وروسته خدايي خدمتگار تحريک د پښتنو د ويښتابه لپاره دويم ستر تحريک وو، دغه تحريک پښتنو ته د سياسي، اقتصادي، ټولنيزو او تعليمي ډگرونو کې د پرمختگ لارې پرانيستې. خدايي خدمتگار تحريک عموماً په سيمه او په ځانگړې ډول د پښتنو په ژوند داسې ژور ځاپونه پرېښودل، چې د پښتون قام په ژوند به يې اغېزې تر پېړيو پاتې شي.

References

- Bartkowski, Maciej (۲۰۱۳): *Recovering Nonviolent History; Civil Resistance in Liberation Struggle*, Lynne Rienner Publication, London.
- Beyerle, Shaazka (۲۰۱۴): *Curtailing Corruption People Power for Accountability and Justice*, Lynne Rienner, London.
- Brumberg, Daniel and Shehata, Dina (۲۰۰۹): *Conflict, Identity and Reform in the Muslim World: challenge for US Engagement*. Washington DC. United States Institute of Peace Press.
- Canvas Core Curriculum: *A Guide to Effective Nonviolent Struggle* (۲۰۰۷) Serbia.
- Chanda, Arthur (۲۰۱۳): *Bacha Khan and the Struggle for Freedom*, Danish Publication Peshawar.
- Chenoweth, Erica and Stephan, Maria (۲۰۱۱): *Why Civil Resistance Works: The Strategic Logic Of Nonviolent Conflict*. Columbia University Press, New York.
- Constitution of Afghanistan, Official Gazette ۸۱۸, Directorate of Publication, ۲۰۰۳.
- Easwaran, Eknath (۱۹۹۹), *Nonviolent Soldier of Islam; Badshah Khan, A Man to Match His Mountains*, The Blue Mountain Center of Mediation, California.

- Mischnick, Ruth, Nonviolent Conflict Transformation, Training Manual of Trainer Course, Center for Training \and Networking in Nonviolent Action-Kurve Wustrow
- Betts, Christpher, The social contract, Ooxford university press, London.
- Sharp, Gene(۲۰۰۵):Waging Nonviolent Struggle: ۲Th Century practices and ۲۱St Century Potential, Expanding Horizons Books, Boston.
- Sharp, Gene(۲۰۰۳):There are Realistic Alternatives, The Albert Einstein Institution, Bostan.
- Stephan, Maria (۲۰۰۹): Civilian Jihad, Nonviolence Struggle, Democratization and Governance in the Middle East, The Palgrave Macmillan Series on Civil Resistance, New York.
- The Constitution of Afghanistan: A Collection of Articles (۲۰۰۳):Official Gazette, Department of Publication, Kabul.
- خاڤي، مبارز (۲۰۱۳): عدم تشدد د انسانيت په لمن کې.
- اشفاق، ملک (۲۰۱۵): سقراط حیات، فلسفه اور نظریات، حاجی حنیف پرتیز، لاهور.
- اشفاق، ملک (۲۰۱۵): افلاطون حیات، فلسفه اور نظریات، حاجی حنیف پرتیز، لاهور.

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت
بناغلي (انجنیر میرحاتم فضلي) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې
اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د
چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو
هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او
مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له لیکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو
چې ددې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

Nonviolent Civic Mobilization

By: Ahmadullah Archiwal

2016

د افغانستان ملي تحرک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۸۵

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library